

СОФІ
КІНСЕЛЛА

ШОПОГОЛІК

СЕРІЯ: ШОПОГОЛІК
ВІДПОВІДНОСТІ
НАДІЙШОУ

СОФІ
КІНСЕЛЛА

ШОПОГОЛІК

НОВА РОБОТА? — БАЖАНО...
НОВИЙ БОЙФРЕНД? — МОЖЛИВО...
НОВА СУМОЧКА? — БЕЗУМОВНО!

SOPHIE
KINSELLA

**THE SECRET
DREAMWORLD
OF A SHOPAHOLIC**

A NOVEL

BLACK
SWAN

СОФІ
КІНСЕЛЛА

ШОПОГОЛІК

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
2018 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2018

ISBN 978-617-12-5452-7 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:

Kinsella S. *The Secret Dreamworld of a Shopaholic* : A Novel / Sophie
Kinsella. — London : Black Swan, 2009. — 324 p.

Переклад з англійської *Наталії Третякової*

Дизайнер обкладинки *Аліна Ачкасова*

Електронна версія створена за виданням:

Кінселла С.

К41 Шопоголік : роман / Софі Кінселла ; пер. з англ. Н.
Третякової. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»,
2018. — 320 с.

ISBN 978-617-12-5058-1

ISBN 978-0-552-77832-9 (англ.)

Ребекка Блумвуд — звичайна молода дівчина. Проте в неї є одна таємниця... Вона шопоголік. І хоч як Ребекка намагається позбутися своєї залежності, кожен новий розпродаж чи сезонні знижки зводять ці спроби нанівець. Дівчина заборгувала банку велику суму грошей, її шафки переповнені одягом, але навіть це не може зупинити Ребекку. Коли менеджер банку Дерек Сміт починає справжнє полювання на героїню, аби змусити її сплатити борг, вона вирішує: досить! Час навчитися контролювати себе і свої кошти. Марнотратка і шопоголік, Ребекка за дивним збігом обставин отримує пропозицію стати консультанткою у компанії молодого фінансового генія Люка Брендона...

УДК 821.111

© Sophie Kinsella, 2000

© Depositphotos.com / svtlana10, gdolgikh, urfingus, mriivserg, Phecsone, обкладинка, 2018

© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2018

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2018

Цю книжку присвячено моїй подрузі й агентові Арамінті Уїтлі

Подяка

Я щиро вдячна Патрикові Плонкінгтон-Сміту, Лінді Еванс і всій команді *Transworld*, Целії Гейлі, Марку Лукасові та всім у LAW, Нікі Кеннеді та Джессіці Бакмен, Валері Госкінс і Ребецці Уотсон, а також Брайянові Сібереллу із САА.

Особлива подяка Саманті Вікгем, Сарі Мансер, Полові Уоттсу, Шантал Рузерфорд-Браун, моїй чудовій родині, і, звичайно, Джеммі, що навчила мене ходити по крамницях.

**«Ендвіч-Банк»
Сталліон-сквер, 1
Лондон W1 3NW**

Міс Ребекка Блумвуд
Джервіс Роуд, 63, кв. 4
Бристоль BS1 0DN

Шановна міс Блумвуд!

Вітаємо! Як випускниця Бристольського університету Ви, безсумнівно, пишаєтеся своїми успіхами.

Ми, представники «Ендвіч-Банку», також пишаємося нашими успіхами, адже дбаємо про своїх клієнтів, а наша гнучка система рахунків задовольнить будь-які бажання. Ми особливо цінуємо завбачливий підхід до клієнтів Вашого статусу. Тож пропонуємо Вам, міс Блумвуд, як випускниці університету, підвищений ліміт безвідсоткового кредиту на суму 2000 фунтів на перші два роки Вашої роботи. Якщо Ви вирішите відкрити рахунок в «Ендвіч-Банку», то відразу ж отримаєте доступ до цієї послуги*. Ми щиро сподіваємося, що Ви скористаєтеся цією унікальною пропозицією, та чекаємо на Вашу заявку.

Ще раз прийміть наші вітання!

Із найкращими побажаннями
Найджел Фейрс,
менеджер із маркетингу серед випускників

* (враховуючи ваше фінансове становище)

«ЕНДВІЧ-БАНК» — ІЗ ТУРБОТОЮ ПРО ВАС

**«Ендвіч-Банк»
ВІДДІЛЕННЯ ФУЛГЕМ
Фулгем Роуд, 3
Лондон SW6 9JH**

Міс Ребекка Блумвуд
Берні Роуд, 4, кв. 2
Лондон SW6 8FD

Шановна міс Блумвуд!

На додаток до моїх листів від 3 травня, 29 липня та 14 серпня повідомляю Вам, що термін Вашого безвідсоткового кредиту добігає кінця 19 вересня. Також нагадую Вам, що Ви значно перевищили узгоджений ліміт на суму 2000 фунтів.

Поточна заборгованість за Вашим рахунком становить 3794 фунти 56 пенсів.

Будь ласка, зателефонуйте моїй помічниці Еріці Парнелл, аби домовитися про зустріч для обговорення цього питання.

Із найкращими побажаннями
Дерек Сміт,
менеджер

«ЕНДВІЧ-БАНК» — ІЗ ТУРБОТОЮ ПРО ВАС

**«Ендвіч-Банк»
ВІДДІЛЕННЯ ФУЛГЕМ
Фулгем Роуд, 3**

Лондон SW6 9JH

Міс Ребекка Блумвуд
Берні Роуд, 4, кв. 2
Лондон SW6 8FD

Шановна міс Блумвуд!

Щиро співчуваю Вам із приводу перелому ноги.

Після одужання зателефонуйте, будь ласка, моїй помічниці Еріці Парнелл, щоб домовитися про зустріч для обговорення ситуації з Вашою заборгованістю.

Із найкращими побажаннями

Дерек Сміт,
менеджер

«ЕНДВІЧ-БАНК» — ІЗ ТУРБОТОЮ ПРО ВАС

«Ендвіч-Банк»

Відділення Фулгем

Фулгем Роуд, 3

Лондон SW6 9JH

Міс Ребекка Блумвуд
Берні Роуд, 4, кв. 2
Лондон SW6 8FD

Шановна міс Блумвуд!

Щиро співчуваю Вам із приводу гнійної ангіни.

Після одужання зателефонуйте, будь ласка, моїй помічниці Еріці Парнелл, аби домовитися про зустріч для обговорення Вашого фінансового становища.

Із найкращими побажаннями

Дерек Сміт,

менеджер

«ЕНДВІЧ-БАНК» — ІЗ ТУРБОТОЮ ПРО ВАС

Один

Гаразд. Жодної паніки. Жодної *паніки*. Це ж лише рахунок «Віза». Папірець, кілька цифр. Тобто... ну що страшного може бути в цифрах?

Я витріщаюся крізь шибку офісу, розглядаю автобус, що їде по Оксфорд-стрит, умовляючи себе відкрити білий конверт, що лежить на моєму охопленому безладом столі. «Це просто звичайнісінький папірець», — повторюю я собі втисячне. І я начебто не така вже й дурна, правда ж? Я чудово знаю, яка в ньому буде вказана сума.

Майже знаю. Приблизно.

Там десь близько... двохсот фунтів. Ну, може, триста. Так, має бути триста. Щонайбільше — триста п'ятдесят.

Я мимохіть заплющую очі й починаю підраховувати. Костюм із «Джигсоу»... Вечеря зі Сьюз у «Куагліно»... Той розкішний червоно-жовтий килимок. Він коштував 200 фунтів, подумати лишень! Але він, звісно, вартий тих грошей до останнього пенні — усі від нього просто в захваті. Ну, принаймні Сьюз у захваті.

А той костюм у «Джигсоу» я купила за зниженою ціною, дешевше аж на 30 відсотків. Тож на ньому я насправді *заощадила* грошей.

Я розплющую очі та простягаю руку до рахунка. Щойно мої пальці торкаються паперу — згадую про нові контактні лінзи. Дев'яносто п'ять фунтів. Це чимало. Але взагалі-то я мала їх купити, чи не так? А що мені було робити: пересуватися навпомацки?

А ще довелося купити нову рідину для лінз, прикольний футлярчик, гіпоалергенну підводку для очей. Тож усе разом вийде... фунтів чотириста?

За сусіднім столом Клер Едвордс підводить погляд від своєї пошти. Вона розкладає листи охайненькими стосиками так само, як і

щоранку. Скріплює їх резинками і чіпляє підписи на кшталт «Відповісти терміново» або «Не терміново, але відповісти». Мене дратує ця Клер Едвордс.

— Усе гаразд, Бекі? — запитує вона.

— Чудово, — спокійнісінько відповідаю я, — просто читаю листа.

Я недбало засовую руку в конверт, але пальці ніяк не витягнуть із нього рахунок. Вони чіпляються за папірець, а всі думки — як і щомісяця — захоплює моя потаємна мрія.

Хочете дізнатися, яка в мене потаємна мрія? Вона прийшла до мене через історію про банківську плутанину, яку я колись прочитала в газеті. Мені та історія так припала до серця, що я її вирізала й причепила на двері шафи. Два рахунки за кредитками надіслали не тим людям, і — як вам таке? — обоє сплатили не за своїм рахунком, навіть не втямивши цього. Вони сплатили кредити одне одного, *навіть не поглянувши на них*.

І відколи я натрапила на цю байку, я таємно мрію про те, щоб таке саме трапилося й зі мною. Якась старенька з Корнуолла, що перейшла на дитячий розум, отримає мій велетенський рахунок і заплатить, навіть не поглянувши на нього. А я одержу її рахунок за три бляшанки котячої їжі по 59 пенні й, звісно, сплачу за ним навіть не замислюючись. Усе по-чесному.

Я втуплююся в шибку, губи мої розтягуються в посмішку. Я впевнена, що цього місяця це станеться — моя таємна мрія от-от справдиться. Але коли я нарешті витягаю-таки рахунок із конверта, — мене під'юджує допитливий погляд Клер, — моя посмішка стає все менш широкою і зрештою зовсім зникає. Щось гаряче стискає моє горло. Щось дуже схоже на паніку.

Сторінка аж чорна від цифр. Вербечка звичних назв пробігає перед моїми очима, неначе в торговельному міні-центрі. Я намагаюся вихопити щось, але вони мчать надто вже швидко. «Торнтон», —

нарешті розбираю я. «Шоколадниця Торнтон»? Що в біса я забула в «Шоколадниці Торнтон»? Я ж начебто на діті. Цей рахунок *не може* бути правильним. Він не може бути моїм. Я не змогла б витратити стільки грошви.

«Без паніки!» — волаю я подумки. Головне — не панікувати. Слід просто прочитати кожен рядок поволі, один за одним. Я глибоко вдихаю, змушую себе спокійно зосередитись і починаю від самого початку.

«У Сміта» (ну, це нормально. Канцелярія потрібна всім).

Взуттєвий (також).

Оптика (необхідність).

«Оддбінз» (як же без вина?).

«Наша ціна» («*Наша ціна*»? А, точно. Новий альбом «Шарлатанів». Ну не могла ж я його не купити?).

«Белла Паста» (вечеря з Кейтлін).

«Оддбінз» (як же без вина?).

«Ессо» (бензин не враховую).

Ресторан «Кугліно» (дорого — але ж це був особливий випадок).

Кафе «Прет-а-Манжер» (у мене тоді ще грошей не вистачило).

«Оддбінз» (як же без вина?).

«Багаті килими» (що? А, так, той килимок, той дурнуватий килимок).

«Ля Сенза» (спокуслива білизна для зустрічі з Джеймсом).

«Агент Провокатор» (іще спокусливіша білизна для зустрічі з Джеймсом. Ха. Було б куди її вдягати).

«Усе для тіла» (та щіточка для шкіри, без якої просто *неможливо*).

«Некст» (біла сорочка — нічого особливого, але за зниженою ціною).

«Міллетс»...

Мої думки спиняються. «Міллетс»? Та я взагалі не заходжу в «Міллетс». Що в біса я забула в «Міллетс»? Я спантеличено розглядаю рахунок, зморщивши лоба, намагаюся збагнути — і тоді правда зненацька звалюється на мене. Це ж очевидно. Хтось інший користувався моєю карткою.

Боже мій. Я, Ребекка Блумвуд, виявилася жертвою злочину.

Усе стає на свої місця. Якись зловмисники заволоділи моєю карткою і підробили мій підпис. Як знати, де ще вони нею розраховувались? То ось звідки стільки цифр у моєму рахунку! Хтось добряче закупився з моєю карткою по всьому Лондону, вирішивши, що йому просто так минеться.

Але як їм це вдалося? Я нишпорю в сумці, знаходжу гаманець, відкриваю — і ось вона, моя «Віза», просто переді мною. Я витягаю її та втуплююсь у неї. Хтось поцупив її з мого гаманця, скористався нею — *і поклав на місце*. Це має бути хтось зі знайомих. Боже мій! Хто?

Я підозріливо озираю офіс. Хто б це не був — клепки йому бракує! Скористатися моєю карткою в «Міллетс»! Це ж просто сміховинно. Можна подумати, я хоч колись хоч щось там купувала!

— Я ніколи навіть не заходила до «Міллетс»! — промовляю я вголос.

— Заходила, — заперечує Клер.

— Що? — обертаюся я до неї, не надто задоволена, що вона влазить. — Не заходила!

— А хіба не там ти купувала прощальний подарунок для Майкла?

Я дивлюся на неї і відчуваю, як посмішка зникає з мого обличчя. От вівця! Ну звісно ж. Синя штормівка для Майкла. Та бісова синя штормівка з «Міллетс».

Три тижні тому, коли Майкл, наш заступник редактора, звільнився, я зголосилася купити для нього подарунок. Я прийшла до крамниці з коричневим конвертом, повним монет і купюр, і вибрала

штормівку (повірте, це саме те, що йому треба!). І в останню мить — тепер я про це згадала — я вирішила, що заплатити варто карткою, а вся ця готівка мені знадобиться.

Чудово пам'ятаю, як витягла чотири п'ятифунтові папірці, акуратно переклала їх до свого гаманця, відібрала фунтові мідяки й кинула їх у відділення для монет, а решту дріб'язку просто висипала на дно сумки. І — Боже мій! — пам'ятаю, як я думала, що мені не доведеться йти до банкомата. Я думала, що тих шістдесяти фунтів мені стане на кілька тижнів.

То куди ж вони поділися? Не могла ж я *витратити* шістдесят фунтів, навіть цього не помітивши? Чи могла?

— А чого ти взагалі про це заговорила? — питає Клер, нахилиючись уперед. Я бачу, як її дрібненькі оченята поблискують за окулярами, пронизуючи мене поглядом. Вона знає, що я вивчаю свій рахунок за «Візою».

— Просто так, — відповідаю я, скоренько переходячи до другої сторінки рахунка.

Але мене вибито з колії. Замість того щоб, як зазвичай, поглянути на «Мінімальний необхідний платіж», навіть не дивлячись на загальну суму, я раптом розумію, що втупилася просто в цифру в нижньому рядку.

Дев'ятсот сорок дев'ять фунтів шістдесят три пенси. Чітко, чорним по білому.

Я мовчки дивлюся на неї з півхвилини, потім запихаю рахунок назад до конверта. Чесне слово, у цю мить я впевнена, що цей папірець жодним боком мене не стосується. Може, якщо випадково впустити його на підлогу за моїм комп'ютером, він просто зникне. Його зметуть прибиральники, і я зможу сказати, що взагалі його не отримувала. Не можуть же від мене вимагати, щоб я сплатила за рахунком, якого навіть не отримала?

Я вже подумки складаю листа: «Шановний головний директоре “Візи”. Ваш лист мене дещо спантеличив. Про який саме рахунок ідеться? Я від Вашої компанії жодного рахунку не отримувала. Я не злякалася Ваших погроз і попереджаю, що напишу про Вас Анні Робінсон на телепрограму “Сторожовий пес”».

А ще завжди можна поїхати за кордон.

— Бекі? — стріпнувши головою, я бачу, що Клер витріщається на мене. — Ти закінчила матеріал про Ллойд?

— Майже, — обманюю я. Вона не зводить із мене очей, тож доводиться розгорнути той документ на весь екран, просто щоб показати моє прагнення працювати. Але якоїсь трясці вона все ніяк не відводить очей.

«Миттєвий доступ до рахунку — значна перевага для вкладників, — друкую я на екрані, слово в слово переписуючи з прес-релізу, що лежить переді мною. — Також пропонуємо особливі відсоткові ставки для тих, хто вкладає понад 5000 фунтів».

Я ставлю крапку, сьорбаю кави і перегортаю прес-реліз на другу сторінку.

До речі, це і є моя робота. Я журналістка фінансового журналу. Мені платять за те, що я пояснюю іншим, як поводитися з грошима.

Звичайно, це не та кар’єра, про яку я завжди мріяла. Ніхто з тих, хто пише про фінанси, не мріяв це робити. Вони можуть казати, що їх «зачепила» тема фінансів. Це все брехня. Насправді їм просто не дісталася робота, на якій можна писати про щось більш захопливе. Вони намагалися влаштуватися в «Таймз» і в «Експрес», у «Мері-Клер» та у «Вог», у «ДжейК’ю» та в «Лоадед», а у відповідь чули лише «Забирайся звідсіля!»

Тож вони взялися шукати роботу в «Сталеливарських новинах», «Сироробському віснику» чи «Інвестиційному щотижневику».

Зрештою їх узяли на наймаруднішу роботу якогось найостаннішого помічника, якому платять копійки — і вони були за це вдячні. І відтоді так і пишуть про сталь, сир чи інвестиції — просто тому що ні в чому більш ні бельмеса не тямлять. Я сама починала у виданні з привабливою назвою «Про особисті інвестиції». Я навчилася передирати матеріали з прес-релізів, кивати на прес-конференціях і вигадувати питання, які звучали так, ніби я тямлю, про що говорю. Через півтора року — хоч у таке й важко повірити — мене переманили у «Вдалі вкладення».

Звичайно, я так нічого й не дізналася про фінанси. Люди на автобусній зупинці кумекають у фінансах краще за мене. Школярство петрає в них іще ліпше. Я тут пропрацювала вже три роки й досі чекаю, що мене хтось таки підловить.

По обіді редактор Філіп гукає мене на ім'я, і я злякано озираюся. — Ребекко? — говорить він. — Є розмова. Філіп киває, щоб я підійшла до його столу. Здається, його голос зненацька притишується, стає майже змовницьким, і він так посміхається мені, ніби збирається повідомити якісь хороші новини.

«Господи», — лунає в моїй голові. Підвищення. Це має бути воно. Він розуміє, як несправедливо те, що я заробляю менше, ніж Клер, і він зараз підвищить мене до її рівня. Або й іще вище. І скаже про це мені на вушко, щоб Клер не було прикро.

Мої губи самі собою розтягуються в широченну посмішку, я встаю і проходжу ті кілька метрів до його столу, намагаючись триматися спокійніше, але вже розмірковуючи, на що я витрачу свою підвищену зарплатню. Звичайно, те крутезне пальто з «Віслз». І щось із тих чорних черевичків на високих підборах із «П'єд-а-Тер». Може, помчу у відпустку. І сплачу за тим довбаним кредитним рахунком раз і

назавжди. Я от-от пурхну в повітря, сповнена полегшення. Я знала, що все буде добре...

— Ребекко? — він тицяє мені якусь картку. — Я не потрапляю на цю прес-конференцію, — каже він, — але там, схоже, буде щось цікаве. Ти підеш? Це в «Брендон Коммюнікейшенз».

Я відчуваю, як радість, мов борошно, осипається з мого обличчя. Він мене не підвищить. Мій заробіток не збільшиться. Я почуваюся зрадженою. *На біса* він так посміхався до мене? Він же мав усвідомлювати, що дарує мені надію. Бездушний покидьок.

— Щось сталося? — запитує Філіп.

— Ні, — кидаю я. Але не можу вичавити із себе посмішку. Моє новеньке пальтечко й мої черевички зникають із моєї уяви, тануть, мов сніг навесні. Жодного підвищення. Лише прес-конференція про... я зиркаю на картку. Про новий інвестиційний фонд. Як таке *взагалі* може здатися комусь цікавим?

— Можеш написати про це для новин, — каже Філіп.

— Гарзд, — відповідаю я, знизавши плечима, і йду від нього.

Два

Дорогою на прес-конференцію мені треба купити лише одну важливу річ — *«Файненшел Таймз»*. Це видання — найкраща прикраса для дівчини. Його головні переваги:

1. Воно має гарний колір.
2. Коштує лише 85 пенсів.
3. Якщо зайти до кімнати, затиснувши його під пахвою, вас починають сприймати серйозно. З *«Файненшел Таймз»* у руках можна базікати будь-які нісенітниці, а вас усе одно вважатимуть не за легковажне дівчисько, а за високоосвічену інтелектуалку, та ще й із широкими інтересами.

На співбесіду, коли влаштовувалася у *«Вдалі вкладення»*, я прийшла з примірниками *«Файненшел Таймз»* та *«Інвесторського вісника»* — і мені не поставили жоднісінького питання про фінанси. Пам'ятаю, що ми теревенили про відпустки, вілли та гризотню серед інших редакторів.

Отож я зупиняюся біля газетяра, купую *«Файненшел Таймз»* і вишукано затискаю його під рукою, милуючись власним відображенням у вітрині *«Денні та Джордж»*.

Виглядаю непогано, як на мене. Я одягнена в чорну спідницю від *«Френч Коннекшен»*, просту білу футболку з *«Нікербокс»* і короткий ангоровий кардиган, що його купила в *«Маркс та Спенсер»*, але виглядає він, як ніби придбаний в *«Агнес Бі»*. І нові туфлі з квадратним передком із *«Гоббс»*. І це ще не все! Хоча ніхто їх і не бачить, я знаю, що під цим одягом мене прикрашає мій розкішний новий комплект — трусики та бюстгальтер із вишитими жовтими

трояндами. Це найкраще з усього, у що я вбрана сьогодні. І насправді я майже не проти б потрапити під машину, щоб їх побачили всі.

Це в мене звичка така — подумки підписувати весь одяг, який я ношу, неначе для сторінки журналу моди. Я роблю це вже багато років — відтоді, як читала журнал для дівчаток-підлітків *«Джаст Севентін»*. Для кожного випуску журналісти зупиняли дівчинку серед вулиці, фотографували її та перелічували весь її одяг: «Футболка «Челсі Ѓорл», джинси «Топ Шоп», взуття: позичила в подруги». Я жадібно читала такі переліки — і досі, купивши щось у недостатньо крутій крамниці, я відрізаю лейбу. Тож якщо мене колись зупинять на вулиці, я зможу вдати, що не знаю, звідки це.

Та грець із ним. Отож стою я, розглядаю себе, думаю, що маю-таки нічогенький вигляд, майже бажаючи, щоб з'явився з фотоапаратом хтось із підліткового журналу — аж раптом в очі мені впадає дещо, на чому вони уважно зосереджуються — а серце в мене зупиняється. У вітрині «Денні та Джордж» майже непомітна темно-зелена табличка, на якій кремовими літерами написано: «РОЗПРОДАЖ».

Я витріщаюся на цю табличку — і серце моє шалено калатає в грудях. Це неможливо. У «Денні та Джордж» не може бути розпродажу. Тут ніколи не буває розпродажів. Їхні хустки й шалики такі омріяні, що вони могли б продавати їх удвічі дорожче. Кожен, кого я знаю в цьому житті, жадав би отримати шарф із «Денні та Джордж». (Окрім моїх мами й тата, звісно ж. Мама переконана, що все, що неможливо купити в «Бентоллз оф Кінгстон», — суцільний непотріб.)

Я ковтаю, ступаю кілька кроків уперед і смикаю двері крихітної крамнички. Двері розчиняються, і гарненька білявка, що працює тут, підводить погляд. Не знаю, як її звати, але вона завжди подобалася мені. На відміну від тих чванькуватих корів з інших крамниць одягу, вона не проти, щоб я нескінченно стояла, витріщаючись на вбрання,

якого не можу дозволити собі купити. Я зазвичай десь із півгодини умліваю над шаликами в «Денні та Джордж», а потім чимчикую до «Аксессорайз» і там купую щось, щоб трохи звеселитись. У мене накопичилася вже ціла шухляда заміників «Денні та Джордж».

— Доброго дня, — кажу я якомога спокійніше. — У вас... У вас розпродаж.

— Так, — усміхається білявка. — Дещо незвично для нас.

Я оглядаю приміщення. Бачу цілі купи охайно поскладаних шаликів, а над ними — темно-зелені таблички «Знижка — 50%». Принтований оксамит, оздоблений бісером шовк, вишиваний кашемір — і все з невеличкою емблемою «Денні та Джордж». Вони оточили мене. Я не знаю, куди ступити. У мене от-от почнеться напад паніки.

— Здається, вам завжди подобався оцей, — каже привітна білявка, витягаючи зі стосика перед собою сяйливий сіро-блакитний шалик.

О Боже, так. Пам'ятаю його. Із шовковистого оксамиту, оздоблений світло-блакитним візерунком, по якому розкидані переливчасті намистинки. Розглядаючи його, я відчуваю, як маленькі невидимі ниточки безгучно притягують мене до нього. Я просто мушу доторкнутися до шалика. Надягти його. Я ніколи не бачила нічого прекраснішого. Дівчина дивиться на лейбу.

— Ціну знижено з 340 до 120 фунтів. — Вона підходить і накидає шалик мені на шию, і я розглядаю своє відображення в дзеркалі.

Жодних сумнівів. Мені потрібен цей шалик. Я просто мушу його купити. Із ним мої очі здаються більшими, зачіска — дорожчою, я взагалі стаю іншою людиною. Я зможу носити його з чим завгодно. І мене називатимуть Дівчиною в Шалику «Денні та Джордж».

— На вашому місці я хапала б його, — всміхається мені дівчина. — Залишився лише один такий.

Я мимохить учіпляюся в тканину.

— Я беру, — видихаю я. — Беру.

Вона починає пакувати його в обгортковий папір, а я дістаю гаманець, відкриваю його й бездоганним, відпрацьованим рухом намагаюся дістати картку «Віза», — але мої пальці ковзають по шкірі. Я здивовано завмираю і починаю нишпорити всіма кишнями гаманця, розмірковуючи, чи я кудись запхала її з якоюсь квитанцією, чи вона втрапила під візитку... А потім мене розчавлює усвідомлення. Вона на моєму столі.

Як можна бути такою дурепою? Як можна кинути кредитку на столі? Про що я тільки думала?

Привітна білявка кладе загорнутий шалик у темно-зелену фірмову сумочку «Денні та Джордж». У мене шалено калатає серце. От що тепер зробити?

— Як ви хотіли б розрахуватися? — ввічливо запитує вона.

Обличчя в мене спалахує.

— Я щойно зрозуміла, що забула кредитну картку в офісі, — затинаюся я.

— Ой, — каже дівчина, і руки в неї завмирають.

— Зможете притримати його для мене? — Дівчина невпевнено дивиться.

— На скільки притримати?

— До завтра? — відчайдушно кажу я. О Господи. Вона корчить невдоволену пику. Невже вона не розуміє?

— Боюся, що ні, — каже вона. — Товари зі знижкою не можна відкладати для когось.

— Тоді до сьогоднішнього вечора, — швидко кажу я. — До котрої ви працюєте?

— До шостої.

До шостої! Я відчуваю, як мене сповнюють водночас полегшення й адреналін. Не здавайся, Ребекко! Я піду на прес-конференцію, вшиюся звідти, щойно зможу, і повернуся на таксі до офісу. Візьму

свою «Візу», скажу Філіпові, що забула записник, примчу сюди і куплю шалика.

— А до закриття зможете притримати? — запитую я благально. — Будь ласка. *Ну будь ла-а-а-асочка.*

Нарешті дівчина поступається.

— Гарзд. Покладу його за прилавок.

— Дякую, — видихаю я. Спішно виходжу з магазину і прямую далі до «Брендон Коммюнікейшенз». «Нехай ця прес-конференція буде короткою, — молюся я. Нехай запитань буде не надто багато. Боже, прошу тебе, *благаю*, допоможи мені купити цей шалик».

Діставшись до «Брендон Коммюнікейшенз», я відчуваю, що потроху заспокоююсь. Зрештою, у мене є ще цілісіньких три години. І мій шалик надійно сховано за прилавком. Ніхто в мене його не відбере.

У фойє «Брендон Коммюнікейшенз» висить табличка: «Прес-конференція «Екзотичні можливості від “Форленд” проходить у залі Артеміди», і чоловік у формі вказує всім шлях коридором. Отож захід досить-таки значний. Звісно, не на рівні «телекамери, CNN та журналісти з усього світу ледве дочекалися». Але все ж на рівні «досить-таки багато людей сюди забрело». Вельми важлива подія для нашого тісного й нудного світу.

Заходжу — і мене оточує гомін люду, що тиняється залом, та офіціантів, що ширяють туди-сюди з канапе. Журналісти хилляють шампанське, ніби ніколи раніше його не бачили; дівчата-піарниці, зверхньо зиркаючи, попивають воду. Офіціант пропонує мені келих шампанського, і я беру два. Один вип’ю зараз, а другий поставлю під стілець, щоб рятуватися від нудьги.

У дальньому кутку бачу Еллі Грейнджер зі «*Щотижневика інвестора*». Її затисли в той куток два серйозні чоловіки в костюмах, яким вона киває без жодного виразу в очах. Еллі дуже крута. Вона

лише півроку пропрацювала у своєму щотижневику, а вже встигла розіслати резюме на сорок три інші посади. Узагалі-то її справжня мрія — стати редактором рубрики про красу в якомусь журналі. А моє прагнення — бути схожою на Фіону Філліпс, ведучу програми «Доброго ранку, Британіє!» Іноді, надудлившись, як два хлющі, ми обіцяємо одна одній, що якщо за три місяці не просунемося хоча б трохи в бік своєї мрії, то вдвох кинемо роботу. Але насправді уявити, що я залишуся без грошей — бодай на один місяць, — ще страшніше, ніж до скону писати про пенсійні заощадження.

— Ребекко, радий, що ви змогли прийти.

Я підводжу очі — і ледве не захлинаюся шампанським. Це Люк Брендон, найголовніший голова «Брендон Коммюнікейшенз», і він дивиться просто на мене так, ніби чудово розуміє, про що саме я думаю.

Я бачилася з ним лише кілька разів і завжди якимось ніяковію поруч із ним. По-перше, про нього йде страшенна слава. Усі, навіть Філіп, мій бос, невпинно торочать про те, який він геній. Він заснував «Брендон Коммюнікейшенз» на пустому місці, а тепер це найбільша фінансова піар-компанія в Лондоні. Кілька місяців тому одна газета згадувала його в переліку найрозумніших підприємців свого покоління. Подейкують, що IQ в нього феноменально високий, а пам'ять фотографічна (ніколи не любила людей із фотографічною пам'яттю).

Але це ще не все. Він завжди здається набурмосеним, коли говорить зі мною. Начебто розуміє, яка я цілковита дурисвітка. Так, я майже впевнена, що він бачить мене наскрізь. Цілком може виявитися, що відомий Люк Брендон не лише видатний геній, а ще й уміє читати думки. Він знає, що, коли я розумно киваю, розглядаючи якийсь нудний графік, я насправді думаю про розкішний чорний топ, який бачила в «Джозеф», і вирішую, чи зможу я дозволити собі ще й брюки.

— Ви знайомі з Алісією? — запитує Люк, показуючи на вишукану білявку поруч із собою.

З Алісією я, звісно, не знайома. Утім це мені й не потрібно. Вони всі однакові, «Брендонські дівчата», як самі себе ж і називають. Вони гарно одягнені, гарно говорять, одружені з банкірами і не мають жодного почуття гумору.

— Ребекко, — байдуже каже Алісія, потискаючи мені руку. — Із «Вдалих вкладень», правильно?

— Саме так, — відповідаю я так само байдуже.

— Дуже мило з вашого боку, що ви прийшли сьогодні, — каже Алісія. — Я розумію, що ви, журналісти, — страшенно зайняті люди.

— Та будь ласка, — відповідаю я. — Ми намагаємося відвідувати якомога більше прес-конференцій. Щоб бути в курсі всього, що відбувається в нашій галузі.

Мені подобається така моя відповідь. Я майже сама в неї вірю.

Алісія серйозно киває, ніби те, що я кажу, має для неї величезне значення.

— А скажіть-но, Ребекко, що ви думаєте про сьогоднішні новини? — Вона киває на «Файненшел Таймз» у мене під пахвою. — Досить несподівано, чи як ви гадаєте?

О Боже. Про що вона говорить?

— Це, звичайно, дуже цікаво, — відповідаю я, не припиняючи посміхатись, і намагаюся виграти час. Я озирю приміщення в пошуках підказки — але її ніде немає. Що ж сталося? Відсоткові ставки зросли, чи ще щось?

— Мушу визнати, я вважаю, що це погана новина для нашого сектора, — зосереджено провадить далі Алісія. — Але, звичайно, у вас мають бути свої власні погляди.

Вона дивиться на мене, чекаючи на відповідь. Я відчуваю, що в мене спалахують щоки. Ну і як мені виплутуватися? Я обіцяю собі:

«Відтепер щодня читатиму газети!» Більше мене не заженуть на слизьке!

— Я цілком із вами згодна, — зрештою вимовляю я. — Це, як на мене, не надто добрі новини. — Відчуваю, який здавлений у мене голос. Швидко сьорбаю шампанського. Хоч би зараз землетрус почався абощо!

— А ви цього очікували? — допитується Алісія. — Я знаю, що ви, журналісти, завжди на крок попереду всіх!

— Я... Ну взагалі-то я припускала, що таке може статися, — я впевнена, що говорю досить переконливо.

— А тепер ще й ті чутки, ніби «Скоттіш Прайм» і «Флагстафф Лайф» наміряються втнути те саме! — вона зосереджено дивиться на мене. — Ви як думаєте, на них і справді чекає саме це?

— Про це... важко щось сказати, — відповідаю я і ковтаю шампанського. Які ще чутки? Господи, чому б їй просто не дати мені спокій?

А потім я припускаюся помилки — зиркаю на Люка Брендона. Він розглядає мене з дивним виразом на обличчі. Хай йому тряся! Він *чудово розуміє*, що я уявлення не маю, про що говорю, правда ж?

— Алісіє, — кидає він. — Там Меггі Стівенс з'явилася. Ти можеш...

— Звичайно, — відповідає вона і, виконуючи команду, мов добре видресирований пес, прямує до дверей.

— І ще, Алісіє, — додає Люк, і вона швидко озирється. — Я хочу достеменно з'ясувати, хто впоров ту дурницю із цифрами.

— Так, — долинає від Алісії, і вона квапиться геть.

Господи, як я його боюся. І тепер ми залишилися наодинці. Треба мені, мабуть, ушиватися звідси.

— Ну, — весело кажу я. — Час мені вже йти, щоб...

Але Люк Брендон нахиляється до мене.

— «СБГ» сьогодні вранці оголосили, що придбали «Рутланд Банк», — тихо говорить він.

І, звичайно, тепер, коли він це сказав, я пригадую, що щось таке вже чула в новинах сьогодні вранці.

— Знаю, — трохи зневажливо кидаю я. — Читала про це у «Файненшел Таймз». — І перш ніж він устигає щось додати, я йду, щоб поговорити з Еллі.

Прес-конференція от-от розпочнеться, тож ми з Еллі прямуємо на задній ряд і там сідаємо поруч. Я відкриваю блокнот, угорі сторінки пишу «Брендон Коммюнікейшенз» і починаю на берегах вимальовувати в'юнкий квітчастий візерунок. А поряд зі мною Еллі на телефоні набирає «Мобільний гороскоп».

Я ковтаю шампанського, відхиляюся на спинку стільця, наміряючись добряче розслабитися. Немає жодного сенсу щось слухати на прес-конференціях. Уся інформація завжди є в роздруківках, і згодом можна буде з'ясувати, про що тут говорили. Тож я розмірковую, чи помітить хтось, якщо я зараз почну фарбувати нігті, як раптом біля мене з'являється та лярва Алісія.

— Ребекко?

— Так? — лінькувато озиваюся я.

— Вас до телефону. Ваш редактор.

— Філіп? — недоладно перепитую я. Ніби в мене цілий загін тих редакторів, на вибір.

— Так, — вона дивиться на мене, як на недоумкувату, і показує телефон на столі біля дальньої стіни. Еллі запитально дивиться на мене, і я знизую плечима. Досі Філіп ніколи не дзвонив мені на прес-конференції.

У мені наростає хвилювання, і я, відчуваючи власну важливість, прямую до телефону. Можливо, в офісі сталося щось надзвичайне. Або

він натрапив на якусь неймовірну сенсацію і хоче, щоб я полетіла в Нью-Йорк з'ясувати, що й до чого.

— Алло, Філіпе? — кажу я в трубку й одразу ж шкодую, що не вимовила натомість щось різке й багатозначне, наприклад коротке «Так».

— Ребекко, послухай, вибач, що цим тебе дістаю, — говорить Філіп, — але в мене починається мігрень. Я збираюся додому.

— О, — спантеличено говорю я.

— І хотів спитати, чи зможеш ти виконати моє маленьке доручення.

Доручення? Та за кого він мене має? Якщо він шукає, хто купив би йому парацетамолу, то йому слід завести секретарку.

— Не впевнена, — кажу я не надто люб'язно. — Я тут трохи зайнята.

— Коли звільнишся. Комітет соціального забезпечення о п'ятій годині оприлюднить свій звіт. Зможеш забрати його? Можеш із конференції поїхати просто до Вестмінстера.

Що? Я з жахом дивлюся на телефон. Ні, я не зможу піти ні по який довбаний звіт. Мені треба забрати свою кредитку! Я маю купити собі шалик.

— А Клер не може піти? — питаю я. — Я хотіла повернутися до офісу й закінчити свій матеріал про... — Про що там я маю писати цього місяця? — Про іпотеки.

— Клер на брифінгу в Сіті. А Вестмінстер саме на шляху до твого престижного Фулгема, правда ж?

Філіп просто *не може* не жартувати про те, що я живу у Фулгемі. Просто тому, що він живе в Гарпендені.

— Можеш просто вийти з метро, — провадить він далі, — забрати звіт і зайти назад.

О Боже. Я не можу вигадати, як відкараскатися від нього. Заплющую очі та швидко міркую. Годину пробути тут. Помчати назад до офісу, схопити свою «Візу», повернутися до «Денні та Джордж», купити шалик, примчати до Вестмінстера, забрати звіт. Я просто мушу все це повернути.

— Гаразд, — кажу я. — Можете на мене покластися.

Я повертаюся на місце саме в ту мить, як світло згасає, а на екрані перед нами з'являються слова «ДАЛЕКОСХІДНІ МОЖЛИВОСТІ». Змінюють один одного яскраві краєвиди Гонконгу, Таїланду та інших екзотичних місць, — зазвичай, побачивши таке, я поринаю в мрії про відпочинок. Але сьогодні не можу розслабитися, не можу навіть посміятися з тієї новенької зі «Щотижневого портфоліо», що шалено намагається занотувати все і, мабуть, ще й поставить зо п'ять питань, бо впевнена, що так треба. Я ж надто стривожена через мій шалик. Що, коли я не повернуся вчасно? Що, коли хтось запропонує за нього більше? Сама думка про це мене жахає. Адже за шалик «Денні та Джордж» варто торгуватися, правда?

А потім, саме в ту мить, як фото з Таїланду зникають і з'являються нудні графіки, я відчуваю радісне піднесення. Ну звісно ж! Я заплачу за шалик готівкою. Хіба можна заперечити проти готівки? Я можу зняти сотню з картки, тож залишається десь дістати ще двадцятку — і шалик мій!

Я вириваю аркуш із блокнота, пишу на ньому «Позичиш двадцятку?» — і простягаю його Еллі, яка й досі крадькома дослухається до свого мобільника. Цікаво, що вона там так вислуховує. Не може ж це й досі бути той її гороскоп? Вона опускає погляд, хитає головою і пише: «Ні. Придуркуватий банкомат забрав мою картку. Живу поки що лише талонами на обід».

Трясця. Я замислююся, тоді пишу: «А з кредитки? Я віддам, чесно. І що ти слухаєш?»

Я підсовую аркуш до неї, і раптом спалахує світло. Презентація скінчилася, а я не почула з неї жодного слова. Люди навколо соваються на місцях, і дівчина-піарниця починає роздавати глянсові брошури. Еллі кидає слухавку і всміхається до мене.

— Любовні передбачення, — пояснює вона, набираючи новий номер. — Завжди справджуються.

— Скоріше вже лайнові передбачення, — осудливо хитаю я головою. — Повірити не можу, що тебе так приколює вся ця маячня. І ти ще вважаєш себе фінансовим журналістом?

— Ні, — каже Еллі. — А ти себе? — І ми вдвох гигаємо, доки на нас розлючено не блискає очима якась стара мегера з представників поважних загальнодержавних видань.

Лунає пронизливий голос:

— Леді та джентльмени. — І я підводжу погляд. Це Алісія стоїть перед усією аудиторією. Мушу визнати, що в неї просто прекрасні ноги. — Як бачите, план вкладень «Екзотичні можливості від “Форленд”» пропонує кардинально новий погляд на інвестування. — Вона озирає приміщення, зустрічається поглядом зі мною і холодно посміхається.

— Екзотичні можливості, — шепочу я насмішкувато до Еллі, показуючи брошуру. — Радше екзотичні ціни. Ти бачила, який у них розмір вкладень?

(Я завжди передусім дивлюся на вкладення. Так само як у крамницях одразу ж знаходжу бірку з ціною.)

Еллі, погоджуючись, заочує очі. Вона й досі дослухається до свого телефону.

— «Форленд Інвестментс» підвищує цінність, — провадить далі Алісія своїм чванькуватим голосом. — «Форленд Інвестментс»

пропонує більше.

— Вони більше отримують, а ви більше втрачаєте, — не замислюючись, промовляю я вголос, і по всьому залі лунає сміх.

Господи, який сором. І тепер іще й Люк Брендон витріщився на мене. Я швидко опускаю погляд і вдаю, що роблю нотатки.

Хоча, чесно кажучи, я уявлення не маю, навіщо взагалі прикидатися, що я щось занотовую. Можна подумати, ми хоч колись пишемо в журналі щось, крім дифіраблів, отриманих у прес-релізах. Компанія «Форленд Інвестментс» щомісяця замовляє нам приголомшливу рекламу на цілий розворот, а минулого року вони повезли Філіпа в незабутню подорож до Таїланду для проведення якихось там досліджень (ха-ха-ха), тож нам не дозволено писати нічого, крім того, які вони розчудесні.

Коли Алісія продовжує свою промову, я нахиляюся до Еллі.

— Послухай, — шепочу я. — А не можна мені взяти твою кредитку?

— Звідти все вичерпано, — вибачливо шепоче Еллі. — Я досягла ліміту. Чого б мені ще жити з тих талонів?

— Але мені потрібні гроші! — шепочу я. — Я просто у відчаї! Мені потрібна ця двадцятка!

Я говорю голосніше, ніж хотілося б, і Алісія затинається.

— Либонь, вам варто було інвестувати у «Форленд Інвестментс», Ребекко, — каже Алісія, і приміщенням знов лунають смішки. Кілька глядачів обертаються до мене, і я прямо дивлюся на них. Господи, вони ж мої товариші-журналісти. Вони мають бути на моєму боці. Солідарність Спільки журналістів і все таке.

Узагалі-то я так і не зібралася приєднатися до тієї Спільки. Але все ж таки.

— Для чого вам та двадцятка? — запитує Люк Брендон зі сцени.

— Я... для моєї тітки, — нахабно говорю я. — Вона в лікарні, і я хотіла купити для неї подарунок.

У залі западає тиша. А потім я просто не вірю своїм очам — Люк Брендон засовує руку в кишеню, дістає звідти папірець — 20 фунтів — і простягає якомусь хлопцеві в першому ряду журналістів. Він вагається, але потім передає банкноту назад, комусь за його спиною. А потім і далі, двадцять фунтів летять до мене із рук у руки, мов фанат у натовпі під час рок-концерту. Коли я нарешті отримую їх, у кімнаті лунають оплески, а я відчуваю, як спалахують мої щоки.

— Дякую, — кажу я, ніяковіючи. — Я, звичайно, поверну вам їх.

— Перекажіть найкращі побажання вашій тітці, — відповідає Люк Брендон.

— Дякую, — повторюю я. Потім зиркаю на Алісію і відчуваю, як спалахує в мені задоволення. Вона здається просто розчавленою.

Наприкінці серії питань глядачі починають непомітно вислизати, поспішаючи до своїх офісів. Зазвичай я теж іду саме в цю мить — купити капучино й трохи поблукати крамничками. Але сьогодні вчиню інакше. Сьогодні я вирішую досидіти до останнього, найнуднішого питання про оподаткування. А потім підйду до сцени й особисто подякую Люкові Брендону за такий милосердний, хоч і трохи принизливий, учинок. А потім піду по свій шалик. Ура-а-а-а!

Але, на мій подив, уже після кількох питань Люк Брендон устає, шепоче щось до Алісії та прямує до дверей.

— Спасибі, — бурмочу я, коли він проходить повз мій стілець, але я не впевнена, що він узагалі мене почув.

Утім, кого це хвилює? Я здобула двадцять фунтів — ось що головне.

На шляху з Вестмінстера вагон метро спиняється в тунелі — здається, без жодних причин. Так проходить п'ять хвилин, а потім і десять. Просто повірити несила, як мені не щастить. Зазвичай я, звісно, просто мрію, щоб метро зламалося — адже тоді в мене з'явиться виправдання, щоб довше не повертатися до офісу. Але сьогодні я поводжуся, мов психований і хворий на виразку бізнесмен. Я напружено барабаню пальцями, зітхаю і стривожено визираю в темряву за вікном.

Частково я думаю про те, що в мене ще повнісінько часу, щоб дістатися до «Денні та Джордж» до закриття. Частково — про те, що, навіть якщо мені це не вдасться, навряд чи та білявка продасть мій шалик комусь іншому. Проте така ймовірність є. Тож доки я не триматиму той шалик у власних руках, не зможу заспокоїтися.

Коли поїзд нарешті рушає, я, глибоко зітхаючи, відкидаюся на сидінні й дивлюся на принишклого блілого чоловіка ліворуч.

— Дякувати Богу! — видихаю я. — Я була на межі розпачу.

— Це може довести до відчаю, — погоджується він тихо.

— Вони просто не думають, правда ж? — розпалююся я. —

Адже... в когось із нас можуть бути страшенно важливі, невідкладні справи. Я в страшному цейтноті!

— Я й сам трохи поспішаю, — відповідає чоловік.

— Не знаю, що б я робила, якби цей поїзд не поїхав нарешті, — я хитаю головою. — Почуваєшся так... безсило!

— Чудово розумію, про що ви, — пристрасно промовляє чоловік. — Їм не зрозуміти, що дехто з нас ... — Він киває на мене. — Ми не просто так тут катаємося. І встигнути чи ні — це справді *важливо*.

— Саме так! — погоджуюсь я. — А ви куди поспішаєте?

— У моєї дружини почалися пологи, — говорить він. — Наше четверте дитя.

— О, — ледь вимовляю я, вражена цим. — Що ж... Боже мій!
Вітаю. Сподіваюся, що ви...

— Минулого разу вона встигла за півтори години, — каже чоловік, потираючи спітніле чоло. — А я вже сорок хвилин простирчав у цьому метро. Ну що ж, принаймні тепер ми нарешті їдемо.

Він злегка стенає плечима й усміхається до мене.

— А у вас що? Які термінові справи?

О Боже.

— Я... гм... я їду до...

Я безпорадно затинаюся й відкашлююся, відчуваючи, як спалахує моє обличчя. Я не можу сказати цьому чоловікові, що моя невідкладна справа полягає в тому, щоб купити шалик «Денні та Джордж».

А надто — що це лише шалик. Навіть не костюм, чи пальто, чи щось таке, гідне уваги.

— Це не так уже й важливо, — чую я власне бурмотіння.

— Та ну, не може бути, — люб'язно відповідає він.

Ох, я почуваюся просто жахливо. Підводжу погляд — і, дякувати Богу, виявляється, що вже моя зупинка.

— Хай вам щастить, — кажу я, спішно встаючи. — Щиро бажаю встигнути.

Крокуючи тротуаром, я почуваюся трохи присоромленою. Може, мені варто було б дістати свої сто двадцять фунтів і віддати тому чоловікові, — хай би витратив їх на дитину, — замість того щоб купувати якийсь дурнувятий шалик. Тобто, якщо замислитися, що важливіше? Одяг чи диво нового життя?

Обмірковуючи це питання, я почуваюся страшенно глибокодумною, майже як справжній філософ. І я так заглиблююся в роздуми, що ледве не проходжу повз свій поворот. Але повертаюся до реальності саме вчасно, звертаю за ріг — і мене пронизує жах.

Назустріч мені крокує дівчина з фірмовою сумочкою «Денні та Джордж» у руках. І раптом я забуваю про все на світі.

Боже мій!

Що, як вона купила мій шалик?!

Що, як вона просила саме його, і продавчиня погодилася його продати, вирішивши, що я не повернуся?!

Моє серце перелякано калатає, і я швидкими кроками поспішаю до магазину. Коли нарешті дістаюся до дверей і відчиняю їх, я вже ледь дихаю від жаху. Що, як його немає? Що тоді робити?

Але коли я заходжу, білявка всміхається.

— Вітаю! — каже вона. — Він чекає на вас.

— О, дякую, — видихаю я полегшено й ослабло спираюся на прилавок.

Я насправді почуваюся так, ніби пробігла смугу перешкод, щоб дістатися сюди. Чесне слово, шопінг можна внести до переліку кардіотренувань. У мене ніколи так не калатає серце, як тоді, коли я бачу табличку «знижка – 50%».

Я відраховую десятки й двадцятки і з нетерпінням чекаю, доки вона схиляється під прилавок і витягає зелену коробку. Вона опускає її в щільну глянсову сумочку з темно-зеленими мотуззяними ручками і простягає мені. Це таке чудесне відчуття, що я аж примружую очі.

Ця мить. Ця мить, коли твої пальці обхоплюють ручки лискучої, трохи неоковирної сумочки — і всі розкішні нові речі всередині тієї сумочки стають твоїми. На що це схоже? Це ніби голодувати кілька днів, а потім напхати повний рот теплого, щедро змащеного маслом тоста. Це наче прокинутись і усвідомити, що сьогодні вихідний. Це ніби миті найвищого задоволення від сексу. У такі моменти забуваєш про все інше. Це чиста, егоїстична насолода.

Я повільно виходжу з магазину, усе ще вкрита цим серпанком блаженства. У мене є шалик «Денні та Джордж». У мене є шалик

«Денні та Джордж»! У мене...

— Ребекко. — У мої думки вривається чоловічий голос. Я озираюся — і всі мої нутрощі перевертаються від жаху. Це Люк Брендон.

Люк Брендон стоїть серед вулиці, просто переді мною, і розглядає мою сумочку. Я відчуваю, як мене сповнює збентеження. Як він узагалі опинився тут, на тротуарі? Хіба людей такого стибу не возять скрізь особисті шофери? І хіба на нього не чекає якась життєво важлива зустріч чи ще щось термінове?

— То як, купили? Усе гаразд? — питає він, трохи набурмосившись.

— Що?

— Подарунок для тітки.

— О, так, — кажу я і нервово ковтаю. — Так, я... Я купила.

— Це він? — Люк киває на сумку, і я відчуваю, як у мене спалахують щоки.

— Так, — вичавлюю із себе врешті-решт. — Я вирішила, що шалик їй сподобається.

— Дуже щедро з вашого боку. «Денні та Джордж». — Він зводить брови. — Ваша тітка, либонь, дуже стильна леді.

— Так, стильна, — вимовляю я і відкашлююся. — Просто страшенно творча та оригінальна.

— Я навіть не сумніваюся, — відповідає Люк і на мить замовкає. — Як її звати?

О Боже. Треба було бігти звідси, щойно я побачила його, доки ще мала змогу. А тепер я навіть ворухнутися не можу. І не можу згадати жодного жіночого імені.

— Ем... Ермінтруд, — чую я свій власний голос.

— Тітка Ермінтруд, — задумливо повторює Люк. — Що ж, перекажіть їй мої найкращі побажання.

Він киває мені й іде геть, а я дивлюся йому вслід, намагаючись
утямити: здогадався він чи ні.

Три

Я заходжу до нашої квартири, Сьюз зводить очі — і перше, що вона каже:

— «Денні та Джордж!»! Бекі, та не може бути!

— Може, — відповідаю я, посміхаючись на весь рот. — Я купила собі шалик.

— Покажи! — Сьюз із криком стрибає з канапи. — Покажи-покажи-покажи! — Вона підбігає і починає смикати за ручки сумочки. — Ну ж бо, хочу побачити твій новий шалик. Покажи мені!

Ось чому мені так подобається жити в одній квартирі зі Сьюз. Джулія, моя колишня співмешканка, звела б брови і перепитала: «Денні та хто?», або сказала б: «Це задорого для шалика!» Але Сьюз чудово все розуміє, розуміє всім серцем. Узагалі-то вона тринькає ще більше за мене.

Утім, вона може собі це дозволити. Хоча їй, як і мені, двадцять п'ять років, але батьки й досі дають їй кишенькові гроші. Вони називають їх «фондовими» і, наскільки я розумію, беруть їх із якогось родинного фонду, але я не бачу жодної різниці з кишеньковими. А ще батьки купили їй квартиру у Фулгемі — подарунок на двадцять перший день народження, і відтоді вона тут і живе, то потроху десь підробляючи, то б'ючи байдики.

Колись вона працювала піарницею, (дуже) недовго, і саме тоді я з нею й познайомилася, під час журналістського відрядження до Гернсі. Власне, працювала вона в «Брендон Коммюнікейшенз». Зовсім не хочу її образити, але — вона й сама це визнає — з неї вийшла найгірша піарниця, з якою мені доводилося зустрічатися. Вона геть забула, який банк має рекламувати, і почала запально розповідати про один із

банків-конкурентів. Представники банку здавалися дедалі більш розлюченими, а всі журналісти ледве не лускали зі сміху. Сьюз через це все вляпалася у велику халепу. Насправді саме тоді вона й вирішила, що піар — не її покликання. (Іншими словами, Люк Брендон витурив її, щойно вони повернулися до Лондона. Ще один привід його не любити.)

Але ми з нею чудово проводили час, попиваючи вино аж до світанку, і відтоді не припиняли спілкуватися. А коли Джулія раптово зникла — втекла разом зі своїм науковим керівником (справжнісіньким сірим кардиналом), — Сьюз запропонувала мені оселитися в неї. Я впевнена, що орендна плата, яку вона з мене бере, занизька, але я, звісно ж, не заперечую — жити тут за повну ціну я просто не змогла б собі дозволити. Узагалі-то з такими цінами на житло я зі своєю зарплатнею мала б жити в якихось нетрях, а не у Фулгемі. Як нормальні люди дозволяють собі жити в таких шалено дорогих місцях? Ніколи цього не зрозумію.

— Бекс, відкривай уже! — благає Сьюз. — Дай поглянути! — Вона пожадливо лізе в сумочку своїми довгими пальцями, і я швидко відсмикую руки, доки вона нічого не порвала. Ця сумка висітиме в мене на ручці дверей поряд з іншими крутими брендовими сумками, які можна ненароком показати комусь, на кого потрібно справити враження. (Дякувати Богу, вони не наштапували спеціальних сумок зі словом «Розпродаж». *Терпіти не можу*, коли магазини таке роблять. Навіщо взагалі потрібна крутезна сумка з приляпанним до неї словом «Розпродаж»? Писали б уже одразу «Дешева річ, для скнар».)

Я поволі виймаю із сумки темно-зелену коробку, знімаю кришку, розгортаю папір. А потім ледь не побожно витягаю з нього шалик. Він чудовий. Зараз він здається ще прекраснішим, ніж у магазині. Я накидаю його на шию і дурнувато всміхаюся до Сьюз.

— О Бекс, — видихає вона. — Просто бомбово!

На якусь мить ми вдвох замовкаємо. Ми виходимо на зв'язок із найвищими силами — з Божеством Шопінгу.

А потім Сьюз потрібно все зіпсувати.

— Можеш його вдягти на побачення з Джеймсом цими вихідними, — говорить вона.

— Не можу, — відповідаю я трохи роздратовано, скидаючи шалика. — Я з ним не зустрічаюся.

— Як так?

— Ми взагалі більше не зустрічаємося. — Я намагаюся байдуже стелити плечима.

— Невже? — Очі в Сьюз розширюються. — Як так сталося? Ти нічого не розповідала!

— Не розповідала. — Я уникаю її цікавого погляду. — Це дещо... ніяково.

— Ти що, його відшила? Ви ж із ним навіть не спали!

У голосі Сьюз наростає хвилювання. Вона страшенно хоче знати подробиці. Але чи хочу я їй щось розповідати? Якусь мить я думаю, що не варто. А потім вирішую: «Та до біса!»

— Не спали, — відповідаю я. — У цьому й була проблема.

— Що ти маєш на увазі? — Сьюз нахилиється вперед. — Бекс, про що ти говориш?

Я глибоко зітхаю і повертаюся до неї.

— Він не хотів.

— Ти йому не подобалася?

— Не в тім річ. Він ... — Я стуляю повіки, ледь сама вірячи в те, що говорю. — Він проти сексу до шлюбу.

— Ти жартуєш, — розплющую очі й бачу, як Сьюз дивиться на мене із жахом, ніби вона щойно почула найстрашнішу богозневагу в історії людства. — Ти ж жартуєш, Бекі, правда? — благально допитується вона.

— Не жартую. — Мені вдається ледь посміхнутися. — Насправді це було просто стидовисько. Я начебто... накинулася на нього, і йому довелося відбиватися від мене.

Жахливий, нестерпний спогад, який мені досі вдавалося заганяти кудись на задвірки пам'яті, постає переді мною. Я познайомилася з Джеймсом на вечірці кілька тижнів тому, і це було вирішальне третє побачення. Ми просто чудово повечеряли, він наполіг сам за все заплатити, потім ми повернулися до нього і цілувалися на канапі.

Ну що я *мала* подумати? Ось він, ось я, і повірте: може, його розум і сказав «ні», та тіло його, звичайно, волато: «так, так, так!» Тож я, сучасна дівчина, потяглася до блискавки на його штанах і взялася розстібати її. А коли він відштовхнув мене, я вирішила, що він грається зі мною, тож і продовжила ще заповзятіше.

Згадуючи все це, я розумію що, либонь, мала б і швидше допетрати, що він не просто дуркує.

Насправді йому довелося відчутно врізати мені по обличчю, щоб таки вгамувати мене — хоча потім він просто нескінченно вибачався.

Сьюз недовірливо дивиться на мене. А потім вибухає сміхом.

— Йому довелося від тебе відбиватися? Бекс, та ти просто хижачка!

— Припини! — обурююсь я. — Він дуже люб'язно говорив про все це. Спитав, чи готова я на нього чекати?

— А ти відповіла: «Якого біса?»

— Щось таке, — я відводжу погляд.

Насправді тепер, коли пам'ять переносить мене в ту мить, я, здається, пригадую, як намагалася кинути йому виклик: «Може, тобі й удасться встояти тепер, Джеймсе, — сказала я хрипкувато, дивлячись на нього (сподіваюся) звабливими очима, — але вже за тиждень ти стукатимеш у мої двері».

Що ж, пройшло вже понад тиждень, а від нього — жодної звісточки. І це, якщо замислитись, не надто втішає.

— Але ж це божевілля якесь! — обурюється Сьюз. — А як же сексуальна сумісність?

— Гадки не маю, — знизую я плечима. — Мабуть, він готовий зіграти в рулетку.

Сьюз раптово хихикає.

— А ти бачила його...

— Ні! Він мене й близько не підпустив!

— А ти хоча б помацала? Може, він був зовсім крихітним? — Очі Сьюз хитрувато зблискують. — Я впевнена, що в нього там стирчить якийсь дріб'язок. Либонь, сподівається заманити якусь бідолашку в тенета шлюбу, і тій дівчині доведеться все життя вдовольнятися мікропенісом. Та тобі просто пощастило врятуватися, Бекс! — Вона витягає цигарку й запалює.

— Не підходь! — кидаю я роздратовано. — Не хочу, щоб мій новий шалик просмердів димом!

— *Отже*, що ти робитимеш на цих вихідних? — запитує вона і робить затяжку. — У тебе все гаразд? Не хочеш у наше село?

Саме так Сьюз завжди називає свій родинний будиночок у Гемпширі. «Наше село». Ніби в її батьків є власне село, що цілком належить лише їм.

— Усе в мене гаразд, — відповідаю я похмуро, вивчаючи телепрограму. — Я збираюся відвідати своїх батьків.

— Ну гаразд, — говорить Сьюз. — Перекажуй мамі мої вітання.

— Перекажу, — згоджуюсь я. А ти мої — Пепперові.

Пеппер — конячка Сьюз. Вона сідає в сідло десь зо три рази на рік, а може, й менше, але коли її батьки заводять розмову про те, щоб його продати, вона влаштовує справжню істерику. Його утримання коштує десь тисяч п'ятнадцять на рік. П'ятнадцять тисяч фунтів. І що

він робить за такі гроші? Стоїть собі в стайні та наминає яблука. Я б не відмовилася бути конем.

— А до речі, — говорить Сьюз. — Рахунок за комуналку прийшов. По три сотні з кожної.

— Триста фунтів? — Я розгублено дивлюся на неї. — Що, просто зараз?

— Так. Насправді вже й пізнавато. Просто випиши мені чек чи що.

— Добре, — відповідаю якомога спокійніше. — Отримаєш свої три сотні. — Я тягнуся до сумки і одразу ж виписую чек. Сьюз стягує з мене таку помірну орендну плату, що я завжди беру на себе половину рахунків, а іноді ще трохи й доплачую. І все ж таки, простягаючи їй цей папірець, я відчуваю холод усередині. Отак просто — мінус іще три сотні. І ще треба щось вирішувати з тим дурнуватим рахунком від «Візи». Не надто вдалий місяць.

— О, а ще хтось дзвонив, — згадує Сьюз, розглядаючи якийсь папірець. — Еріка Паралель. Знаєш таку?

— Еріка *Паралель*? — іноді мені здається, що Сьюз свого часу передала куті меду з розширенням свідомості.

— Парнелл. Еріка Парнелл із «Ендвіч-Банку». Можеш їй передзвонити?

Я витріщаюся на Сьюз, вклякнувши від жаху.

— Вона дзвонила сюди? За цим номером?

— Так. Цього вечора.

— От гадство, — серце в мене шалено калатає. — Що ти їй сказала? Сказала, що в мене гнійна ангіна?

— Що? — тепер уже черга Сьюз витріщатися на мене. — Звичайно, я не казала ні про яку бісову ангіну!

— А вона питала про мою ногу? Узагалі щось про моє здоров'я?

— Ні! Вона спитала лиш, де ти. І я відповіла, що на роботі.

— Сью-ю-юз! — волаю я у відчаї.

— А що я *мала* сказати?

— Ти мала сказати, що я в ліжку, з ангіною й поламанною ногою!

— Ну, дякую, що попередила! — Сьюз, примружуючись, дивиться на мене й схрещує ноги, сідаючи в позу лотоса. У Сьюз найдовші, найтонші, найгнучкіші ноги, які мені лишень доводилося бачити. У чорних легінсах вона страшенно схожа на павука.

— А до чого взагалі весь цей шухер? — допитується вона. — Ти знову в боржниках?

Я в боржниках?

— Та зовсім трохи, — знизую плечима. — Воно якось вирішиться. Западає тиша, потім я підводжу очі й бачу, як Сьюз розриває мій чек.

— Сьюз! Не роби дурниць!

— Повернеш, коли будеш у плюсі, — твердо говорить вона.

— Спасибі, Сьюз, — кажу я і міцно обіймаю її. Мабуть, Сьюз найкраща з усіх подруг у моєму житті.

Але всередині в мене щось неприємно стискається — весь вечір і навіть наступного ранку. Це стискання я не можу затьмарити думками про шалик «Денні та Джордж». Я лежу в ліжку, дивлячись у стелю, і вперше за багато місяців підраховую, скільки я всім винна. Банк, «Віза», картка «Гарві Ніколс», картка «Дебенгемс», картка «Фенуїкс»... А тепер іще й Сьюз.

Це щось близько... дайте-но подумати... близько шести тисяч фунтів.

Коли я думаю про цю суму — мене охоплює холод. Звідки я в біса можу взяти шість тисяч фунтів? Я можу тисячу тижнів заощаджувати по шість фунтів на тиждень. Або п'ятсот тижнів заощаджувати по дванадцять фунтів. Або... сто тижнів по шістдесят фунтів. Це вже на

щось схоже. Але де в біса можна дістати шістдесят фунтів на тиждень, щоб їх заощадити?

Ще можна стати страшенною ерудиткою та піти на ігрове шоу. Або зробити розумне відкриття. Або я могла б... виграти в лотерею. Від цієї думки моє тіло сповнюється спокійним тихим сяйвом, я заплющую очі й падаю назад на ліжку. Поки що найкраще рішення — саме лотерея.

Звісно, я не сподіваюся отримати джек-пот — це *цілком* неймовірно. А от один із тих невеличких виграшів... Їх там, здається, предостатньо. Скажімо, сто тисяч фунтів. Цього б цілком вистачило. Я могла б сплатити всі свої борги, купити машину, квартиру...

Хоча краще б мені перепало двісті тисяч. Або чверть мільйона. Або, ще краще, джек-пот, який я згодна розділити з іншими гравцями: «П'ять переможців отримують по одному цілому три десятих мільйона фунтів». (Мені так подобається, як вони це говорять: «Один цілий три десятих...», ніби ті додаткові триста тисяч фунтів — це така дешиця, що її можна навіть і не помітити.)

Один цілий три десятих мільйона — саме те, що мені треба. І я ж не жадібна, правда, я ж готова розділити свій джек-пот з іншими? «Боже, — думаю я, — допоможи мені виграти в лотерею, я обіцяю щедро з усіма ділитися».

Отож на шляху до батьківського будинку я зупиняюся на автозаправній станції, щоб купити кілька лотерейних квитків. Номери обираю десь із півгодини. Я знаю, що часто випадає 44, а також 42. Але ж як щодо решти? Я виписую декілька рядів чисел на папірці й придивляюся до них, намагаючись уявити їх у телевізорі.

Ні! Це просто жах якийсь! І про що я лишень думаю? Почнімо з того, що 1 узагалі ніколи не випадає. Та й 6 і 9 теж здаються недоречними.

3 14 21 25 36 44

Це вже краще. Я позначаю цифри на квитку.

5 11 18 27 28 42

Ось це мені вже справді подобається. Цілком *схоже* на переможну комбінацію. Уявляю, як Мойра Стюарт читає в новинах. «Один гравець, що мешкає, найімовірніше, на південному заході Лондона, виграв джек-пот в обсязі близько 10 мільйонів фунтів».

На якусь мить у мене паморочиться в голові. Що мені робити з десятима мільйонами фунтів? Із чого почати?

Ну, по-перше, влаштую бомбову вечірку. У престижному, але крутому місці. Шампанське рікою, танці до знемоги і таксі, щоб нікому не довелося сидіти за кермом. І подарунки всім гостям, вишукана піна для ванни чи щось таке (цікаво, Келвін Кляйн випускає піну для ванни? Треба не забути подивитися наступного разу, коли буду в «Бутс»).

Потім, звісно, куплю будинки для всієї своєї родини та друзів. Я прихилиюся до лотерейного кіоска і заплющую очі, намагаючись зосередитися. Припустимо, я купую двадцять будинків по 250000 фунтів кожен. І залишається в мене... п'ять мільйонів. Плюс тисяч п'ятдесят на вечірку. А потім запрошу всіх на відпочинок, на Барбадос чи кудись туди. Це вийде десь близько... ста тисяч фунтів, адже ми всі полетимо на найкращих місцях.

Отже, чотири мільйони вісімсот п'ятдесят тисяч. А, так! І мені потрібно ще шість тисяч, щоб сплатити за всіма кредитами — разом із

відсотками. Плюс триста для Сьюз. Уважатимемо, що це тільки сім тисяч. Тож залишається... чотири мільйони вісімсот сорок три тисячі.

Звичайно ж, я робитиму величезні відрахування на благодійність. Напевно, засную благодійний фонд. Підтримуватиму всі ті немодні благодійні організації, про які завжди забувають, — боротьбу зі шкірними захворюваннями чи допомогу по господарству для людей похилого віку. І я надішлю купу грошей своїй колишній учительці англійської, місіс Джеймс, щоб вона могла поновити шкільну бібліотеку. Можливо, її навіть перейменують на мою честь. Бібліотека Блумвуд.

О, і три сотні на те крутезне пальто з «Віслз», яке я просто зобов'язана купити, доки їх усі не розхапали. Тож скільки це виходить? Чотири мільйони вісімсот сорок три тисячі мінус...

— Дозвольте, — у мої думки втручається чийсь голос, і я спантеличено підводжу погляд. Жінка позаду мене хоче взяти кулькову ручку.

— Даруйте, — кажу я і ввічливо відходжу. Але вона збила мене з розрахунків. У мене залишалось чотири чи п'ять мільйонів?

А потім я бачу, як жінка поглядає на мій укритий цифрами папірець, і мене пронизує страшна думка. Що, як виграє один із тих рядів чисел, які я відкинула? Що, як сьогодні ввечері випадуть 1 6 9 16 23 44, а я їх забракувала? Я ж ніколи собі цього не пробачу. На все життя просто зненавиджу себе. Буду мов той хлопець, що наклав на себе руки, бо забув укинути виграшний білет у скриньку.

Я швидко заповнюю квитки всіма поєднаннями чисел, записаними на моєму папірці. Усього виходить дев'ять квитків. Дев'ять фунтів — а це не така вже й мала сума. Я вже майже шкодную, що витратила їх. А втім, це ж у дев'ять разів більше шансів на виграш!

І тепер мені вже страшенно подобаються 1 6 9 16 23 44. Чому саме цей ряд цифр спав мені на думку і нікуди звідти не подівся? Може,

хтось ізвідкись намагається щось мені підказати?

Крамниця «Бромптон Стор»
ВІДДІЛ РОБОТИ З КЛІЄНТАМИ
Бромптон-стрит, 1
Лондон SW4 7TH

Міс Ребекка Блумвуд
Берні Роуд, 4, кв. 2
Лондон SW6 8FD

Шановна міс Блумвуд!

Згідно з нашою інформацією, ми не отримали оплати за Вашим останнім рахунком за «Золотою картою Бромптон». Якщо Ви сплатили його в останні декілька днів — просто проігноруйте цей лист.

На сьогодні Ваш борг становить 235,76 фунтів. Мінімальний платіж — 43,00 фунти. Ви можете сплатити готівкою, чеком або заповнивши платіжне доручення, що додається до цього листа. Сподіваємося найближчим часом отримати Ваш платіж.

Із найкращими побажаннями

Джон Гантер,
менеджер відділу роботи з клієнтами

Крамниця «Бромптон Стор»
ВІДДІЛ РОБОТИ З КЛІЄНТАМИ

Бромптон-стрит, 1
Лондон SW4 7TH

Міс Ребекка Блумвуд
Берні Роуд, 4, кв. 2
Лондон SW6 8FD

Шановна міс Блумвуд!

Годі навіть уявити кращу нагоду витратити гроші!

На обмежений період часу ми пропонуємо **ДОДАТКОВІ БАЛИ** за всі покупки на суму понад 50 фунтів, здійснені за допомогою «Золотої карти Бромптон»* — тож чимшвидше скористайтеся нагодою, щоб назбирати ще більше балів та мати можливість обміняти їх на наші подарунки.

Ось деякі з чудових подарунків, які ми Вам пропонуємо:

Італійська шкіряна сумка 1000 балів

Ящик рожевого шампанського 2000 балів

Подорож до Парижа на двох 5000 балів**

(Зараз на Вашому рахунку – 35 балів)

Пам'ятайте: під час дії цієї спеціальної пропозиції Ви отримаєте два бали за кожні витрачені 5 фунтів. Ми будемо раді вітати Вас у нашій крамниці! Неодмінно скористайтеся цією унікальною пропозицією.

Із найкращими побажаннями

Адріан Сміт,
менеджер служби підтримки клієнтів

* За винятком покупок у ресторанах, аптеці, газетних кіосках та оплати послуг у перукарні.

** З певними обмеженнями — дивіться доданий буклет.

Чотири

Я приїжджаю до батьків — і застаю їх у розпалі суперечки. Тато в саду, трохи піднявшись по складаній драбині, ладнає ринву будинку, а мама за кованим садовим столиком гортає каталог «Ностальгія». Коли я виходжу в сад, ніхто навіть на мене не зважає.

— Я кажу про те, що вони мають подавати гарний приклад! — доводить мама.

— І по-твоєму, гарний приклад — наражати себе на небезпеку? Думаєш, це вирішить проблему?

— «Небезпеку»! — саркастично вигукує мама. — Ну не драматизуй, Греме. То от якої ти насправді думки про англійське суспільство?

— Привіт, мамо, — втручаюся я. — Привіт, тату.

— Бекі зі мною згодна. Правда ж, любонько? — говорить мама і розгортає переді мною сторінку «Ностальгії». — Гарненький кардиганчик, — додає вона *майже пошепки*. — Поглянь лишень на цю вишивку!

— Звичайно, вона з тобою не згодна! — відповідає тато. — Я ніколи в житті не чув більшого безглуздя!

— Та ніяке це не безглуздя! — обурюється мама. — Бекі, ти ж згодна з тим, що було б добре, якби члени королівської сім'ї їздили громадським транспортом, правда?

— Ну... — кажу я дуже обачно. — Я не те щоб...

— По-твоєму, королеві треба їздити на офіційні зустрічі автобусом номер 93? — насмішкувато кидає тато.

— А чому б і ні? Може, тоді й дев'яносто третій почав би нарешті ходити за розкладом!

— Ну, — кажу я, сідаючи поруч із мамою. — Як у вас справи?

— Ти розумієш, що скоро всі дороги в нашій країні вкриються суцільними заторами? — провадить далі мама. Здається, вона мене взагалі не почула. — Якщо люди не почнуть пересідати на громадський транспорт, для машин узагалі місця не залишиться.

Тато хитає головою.

— І по-твоєму, королева на 93-му автобусі розв'яже цю проблему. Грець із нею, з безпекою, грець із тим, що вона зможе потрапити на значно менше зустрічей...

— Ну не обов'язково сама королева, — викручується мама і на мить замовкає. — А от дехто з інших. От, наприклад, принцеса Кентська. Могла б і частіше спускатися в метро, що їй заважає? Таким варто б частіше занурюватися в реальне життя.

Моя мама востаннє їздила в метро десь у 1983 році.

— Може, зварити кави? — весело пропоную я.

— Як на мене, усі ці транспортні колапси — цілковита нісенітниця, — говорить тато. Він зістрибує з драбини і обтрушує брудні руки. — Це все суцільна пропаганда.

— Пропаганда? — обурено кричить мама.

— Гаразд, — спішно кидаю я. — Піду поставлю чайник.

Я повертаюся до будинку, клацаю в кухні чайником і сідаю за стіл, під ласкаве сонячне світло. Я вже й забула, про що там сперечаються мама з татом. Вони просто знову й знову повторюватимуть те саме і зрештою згодяться, що в усьому винен Тоні Блер.

Хай там як, мені треба обміркувати значно важливіші питання. Я намагаюся вирішити, скільки саме маю віддати Філіпу, моєму босові, коли виграю в лотерею. Звісно, забути про нього не можна, але заплатити готівкою — це ж вульгарщина якась? Мабуть, краще подарунок? Можливо, дорогі брендові запонки. Або гарний набір для

пiкникiв — кошик iз усiм посудом. (Клер Едвордс, звичайно ж, нiчого не отримає.)

Я сиджу наодинцi в залитiй сонцем кухнi й вiдчуваю, нiби в мене всерединi сяє маленька свiтла таємничка. Я виграю в лотерею. Сьогодні ввечерi моє життя змiниться. Господи, я вже не можу дочекатися. Десять мiльйонiв фунтiв. Подумати лишень, завтра я зможу купити все, що захочу. Будь-що!

Передi мною лежить газета, розгорнута на сторiнцi з оголошеннями про нерухомiсть, i я мимохiть беру її до рук, щоб переглянути оголошення про дорогi будинки. Де б менi оселитися? Челсі? Ноттинг Гiлл? Мейфейр? *«Белгравiя»*, — впадає менi в око. *«Чудовий окремий будинок iз помешканням для прислуги i плодоносним садом»*. Начебто непогано. Мене цiлком влаштують сiм спалень у Белгравiї. Я радiсно опускаю погляд, дивлюся на цiну i, шокована, цiпенiю. Шiсть цiлих п'ять десятих мiльйона фунтiв. Ось яку цiну заламали. Шiсть iз половиною мiльйонiв!

Я приголомшена i трохи розлючена. Вони це серйозно? У мене й близько немає шести з половиною мiльйонiв фунтiв. У мене десь... iз чотири мiльйони залишилося. Чи, може, п'ять? Хай там як — цього недостатньо. Я втуплююся в газетну сторiнку, почувуючись обдуреною. Здається, тi, хто виграє в лотерею, повиннi б мати змогу придбати все, що завгодно, але я вже почувуюся збiднiлою, якоюсь неповноцiнною.

Трохи ображена, я вiдкидаю газету i тягнуся до безкоштовно взятої десь листiвки, у якiй повно яскравих фото бiлих пiдковдр по 100 фунтiв. Оце вже краще. *«Коли виграю в лотерею, спатиму лише пiд бiлими накрохмаленими пiдковдрами»*, — вирiшую я. I в мене буде бiле залiзне лiжка, пофарбованi дерев'янi вiконницi та пухнастий бiлий халат...

— То як справи у світі фінансів? — У мої думки вривається мамин голос, і я підводжу погляд. Вона стрімко влітає до кухні, і досі зі своїм «Ностальгійним» каталогом. — Приготувала каву? Давай швиденько, люба моя!

— Саме збираюсь, — відповідаю я і трохи соваюсь, нібито щоб устати зі стільця. Але, як я й очікувала, мама встигає поперед мене. Вона дістає керамічний слоїк, якого я раніше в неї не бачила, і ложкою насипає каву в нову позолочену джезву.

Мама — дивна людина. Вона весь час купує якісь нові штуkenці для кухні, а старі просто віддає благодійним організаціям. Нові чайники, нові тостери... За цей рік у нас уже було три нові відра для сміття — темно-зелене, потім хромоване, а тепер-от із жовтого напівпрозорого пластику. Подумати лишень, скільки грошви вона на все це тринькає.

— Гарненька спідничка! — каже вона, ніби вперше побачивши мене. — Де купила?

— «Донна Каран», — бурмочу я у відповідь.

— Дуже красива, — провадить вона далі. — Дорога?

— Не те щоб надто, — говорю я, не замислюючись. — Фунтів із п'ятдесят.

Це не те щоб цілковита правда. Насправді ціна її ближче до ста п'ятдесяти. Але зовсім не варто розповідати мамі, що скільки насправді коштує, бо тоді в неї буде інфаркт. Хоча ні, вона відразу все розповість моєму татові — і тоді інфаркт буде в них обох, а я залишуся сиротою.

Тож я вже звикла мислити в двох паралельних вимірах. «Справжні ціни» та «Ціни для мами». Це трохи схоже на те, коли в магазині знижка 20 відсотків на все, і ти ходиш по ньому, подумки знижуючи всі ціни. До такого досить швидко при звичаєшся.

Хоча є деяка відмінність: я керуюся системою плинних цін, як під час вирахування податку на прибуток. Починаю з 20 відсотків (якщо щось коштує насправді 20 фунтів, я кажу, що купила за 16) і можу дійти до... та й до 90 відсотків, якщо доведеться. Я колись купила чоботи за дві сотні і сказала мамі, що віддала за них лише двадцятку — на розпродажі. І вона повірила.

— Ти що, шукаєш квартиру? — цікавиться вона, зиркнувши мені через плече на сторінку оголошень про нерухомість.

— Ні, — похмуро відповідаю я і перегортаю сторінку брошури. Мої батьки насідають на мене, щоб я купила квартиру. Вони взагалі уявляють собі, скільки ті квартири коштують? І я зараз не про квартири в Кройдоні говорю.

— А Томас, виявляється, вже купив свій перший будиночок — гарненький, невеличкий дім у Райгеті, — повідомляє мама, киваючи вбік сусіднього будинку. — Їздить на роботу аж ізвідти. — Вона каже про це з таким захопленням, ніби повідомляє, що він отримав Нобелівську премію.

— Ну, а в мене немає грошей на квартиру, — відказую я. — І на маленький будиночок *теж*.

«Поки що, — додаю я подумки. — До сьогоднішнього вечора, до восьмої години. Ха-ха-ха!»

— Не вистачає грошей? — питає тато, заходячи на кухню. — Ти ж знаєш, що з цього лиха є два виходи?

О Боже. Тільки не це. Знову татові афоризми.

— МВ, — говорить тато, й очі в нього хитро зблискують, — або БЗ.

Робить ефектну паузу, а я перегортаю сторінку брошури, вдаючи, що не чую його.

— Менше Витратити, — пояснює тато, — або Більше Заробляти. Два шляхи. Який обереш, Бекі?

— Мабуть, піду відразу обома, — легковажно відповідаю я, знову перегортаючи сторінку брошури. Чесно кажучи, мені навіть трохи шкода татка. Він же буде просто шокований, коли його єдина донька за одну мить стане мультимільйонеркою.

Після обіду ми з мамою йдемо на ярмарок народних мистецтв у місцевій школі. Я насправді йду туди просто за компанію і зовсім не збираюся нічого купувати, але раптом бачу повний стіл чудових листівок ручної роботи, лише по півтора фунта! Тож я беру десяток. Адже листівки завжди знадобляться, правда ж?

Іще знаходжу чудову блакитну керамічну підставку для квітів, облямовану слониками — а я давно говорю, що в нашій квартирі не вистачає квітів. Тож цю красу я теж купую. Усього за п'ятнадцять фунтів. Ярмарки ремеслярів — вигідна штука, правда? Туди йдеш упевнена, що там буде суцільний мотлох, але зрештою завжди знаходиш там *хоч щось* потрібне.

Мама теж дуже вдоволена — знайшла пару свічників для своєї колекції. Вона колекціонує свічники, підставки для грінок, керамічні глечики, скляних тварин, візерунки для вишивання і наперстки (хоча, як на мене, наперстки не можна вважати справжньою колекцією, адже вона замовила їх цілий набір, та ще й зі скринькою для зберігання, за оголошенням у журналі «Недільні новини», але вона цього нікому не розповідає. Насправді мені теж не варто було б про це згадувати).

Хай там як, ми обидві, досить задоволені, вирішуємо випити по чашечці чаю. І, вже виходячи з ярмарку, йдемо повз один із тих безнадійно нудних столиків, до яких зазвичай ніхто навіть не наближається, хіба що іноді якийсь добряга погляне мигцем і чимскоріш чимчикує далі. Здається, бідоласі за тим столиком страшенно сумно, тож я спиняюся подивитися. Так, недарма тут нікого немає. Він продає дерев'яні миски якоїсь дивної форми, і так само

дивно обтесане столове начиння. На біса комусь можуть знадобитися дерев'яні ножі й виделки?

— Гарненька! — весело кажу я, беручи в руки одну з мисок.

— Деревина яблуні, ручна робота, — пояснює він. — Тиждень на неї витратив.

Ну, як на мене, він просто змарнував цей тиждень. Та посудина безформна, потворна, із деревини якогось брудотно-коричневого кольору. Але коли я простягаю руку, щоб поставити її назад, він дивиться так знедолено, що мені стає його шкода, і я перевертаю ту штуку, щоб поглянути на ціну. Якщо вона коштує якісь копійки — куплю її. Але її ціна виявляється вісімдесят фунтів! Я показую її мамі, і вона ледь помітно кривиться.

— Саме цей екземпляр було минулого місяця представлено в «*Ель Декорейшен*», — із сумом каже чоловік і дістає вирізану із журналу сторінку. Почувши ці слова, я просто завмираю на місці. «*Ель Декорейшен*»? Він жартує?

Таки не жартує. На кольоровій сторінці — фото кімнати, майже порожньої: лише замшеве крісло-мішок і невисокий столик, а на ньому — дерев'яна миска. Я розглядаю зображення, не вірячи власним очам.

— Тобто саме ця? — перепитую я, намагаючись хоч трохи стримувати захват у голосі. — Саме ця миска? — він киває, і мої пальці міцно вчіпляються в миску. Повірити не можу. Я тримаю штурку, представлену в «*Ель Декорейшен*». Це ж просто неймовірно круто! Я раптом почуваюся страшенно модною та стильною — шкода, що я не в білих лляних штанах, а волосся не зализане назад, як у Ясмін Ле Бон — тоді образ був би довершений.

Укотре пересвідчуюся, що в мене хороший смак. Хіба ж не саме я помітила цю миску... даруйте, цей *елемент декору*? Не я відзначила його якість? Я вже уявляю, як ми цілком змінимо нашу вітальню, підлаштуємо під нього весь дизайн — мінімалізм і пастельні кольори.

Вісімдесят фунтів. Це взагалі не ціна для такого взірця стилю, що існує поза часом.

— Я беру, — рішуче говорю я, і лізу в сумку по чекову книжку. «Пам'ятай, — нагадую сама собі, — купуючи дешеві речі, ти нічого не заощаджуєш. Значно краще витратити трохи більше на серйозне придбання, що слугуватиме тобі все життя». А ця миска — просто взірець такої класики. Сьюз буде *страшенно* вражена.

Ми повертаємося додому. Мама відразу ж іде до будинку, а я залишаюся надворі, обережно переношу покупки з її машини в мою.

— Бекі! Оце так несподіванка!

О Боже. Це Мартін Вебстер, наш сусід, стирчить за парканом із граблями в руці та широченною дружньою посмішкою на обличчі. О *Господи*. Мартінові завжди вдається викликати в мене почуття провини, я навіть не знаю чому саме.

Насправді чудово знаю. Це все через те, що я розумію: він усе життя сподівався, що я виросту і вийду заміж за Тома, його сина. А я за нього не вийшла. Історія моїх стосунків із Томом недовга: він одного разу запросив мене погуляти, коли нам було років по шістнадцять, а я відмовилася, бо саме зустрічалася з Адамом Муром. На тому все й скінчилося, дякувати Богові. Узагалі-то, чесно кажучи, я б краще вийшла заміж за самого Мартіна, ніж за Тома.

(Це не значить, що я насправді хочу заміж за Мартіна чи що мені подобаються старші чоловіки чи щось таке. Це просто до слова прийшлося. Та й узагалі, Мартін щасливо одружений.)

— Вітаю! — радісно кажу я. — Як справи?

— О, в нас усе чудово, — відповідає Мартін. — Ти чула, що Том купив будинок?

— Так, — підтверджую я. — У Райгеті. Просто фантастика!

— Там дві спальні, душова кімната, вітальня й відкрита кухня, — перераховує він. — А кухня оббита дубом.

— Ого, — захоплююся я. — Оце так!

— Том просто в захваті від нього, — каже Мартін. — Дженіс! — гукає він. — Іди-но сюди, поглянь, хто прийшов!

За хвилину на ганку з'являється Дженіс у квітчастому фартуху.

— Бекі! — говорить вона. — Та тебе ледь упізнати! Скільки ж ми не бачились?

О Боже, тепер я почуваюся винною, що не навідуюся до батьків частіше.

— Ну, — пояснюю я, намагаючись безтурботно всміхнутися, — ви ж розумієте. Я дуже зайнята, робота й таке інше.

— О, так, — каже Дженіс, шанобливо киваючи. — Та Твоя Робота.

Колись чомусь Дженіс та Мартін утовкмачили собі, що я просто неймовірно видатний фінансовий геній. Я намагалася пояснити їм, що насправді не така я вже й розумаха, але що більше я це заперечую, то геніальнішою мене вважають. Це як у «Пастці-22». Отож тепер вони думають, що я видатний *та ще й* скромний фінансист.

Утім, нащо через це перейматися? Вдавати із себе фінансового генія досить-таки весело.

— Так, останні дні видалися нелегкими, — кажу я тоном крутого спеціаліста. — Саме лише злиття «СБГ» та «Рутланд Банку» чого варте!

— Звичайно, — видихає Дженіс.

— Ой, я тут дещо згадав, — каже Мартін. — Бекі, почекай тут. Я повернуся за мить. — І не встигаю я й слова сказати, як він зникає, і я залишаюся наодинці з Дженіс. Ми ніяково мовчимо.

— То, — ляпаю я, аби лиш щось сказати, — я чула, Том обшалював кухню дубом?

Я справді не можу вигадати жодної іншої теми для розмови. Стримано всміхаюся до Дженіс, чекаючи на її відповідь. Але натомість її рот розтягується в широченну посмішку. Її обличчя аж сяє щастям — і тут раптом я усвідомлюю, що припустилася величезної помилки. Не слід було згадувати того дурнуватою «першого Томового власного будинку». Не слід було згадувати тієї дубової шалівки. Тепер Дженіс подумас, що мені самій захотілося такої. Неодмінно подумас! Вона вирішить, що тепер Том раптом припав мені до душі, тепер, коли в нього є свій власний будинок.

— Так, деревина дуба й кахляний візерунок із середземноморськими мотивами, — гордо каже вона. — Ми довго обирали між середземноморським і стилем «кантрі», і Том зрештою спинився на морській темі.

Я на мить замислююся, чи не варто сказати, що я надала б перевагу інтер'єру «кантрі», але це, мабуть, буде надто вже зверхньо.

— Непогано, — відповідаю я. — І дві спальні!

Чому я не можу просто припинити базікати про той довбаний «перший будинок»?

— Він хотів, щоб неодмінно було дві спальні, — каже Дженіс. — Адже, зрештою, всяке в житті трапляється. — Вона хитрувато всміхається до мене, і — от же дурниця! — я відчуваю, як у мене червоніють щоки. О Боже. З чого б мені червоніти? Як безглуздо! Тепер вона думає, що мені подобається Том. Уявляє нас із ним у тому будинку, як ми разом готуємо вечерю в обшальованій дубом кухні.

Треба щось сказати. Треба сказати: «Дженіс, мені не подобається Том. Він надто високий, і в нього тхне з рота». Але хіба ж таке можна говорити?

— Що ж, перекажіть йому мої найщиріші вітання, — говорю я натомість.

— Звісно, перекажу, — обіцяє вона і якусь мить мовчить. — У нього є твій лондонський номер?

А-а-а-а-а-а-а-а!

— Має бути, — весело всміхаюся я (хоча звідки б йому в нього взятися?). — Та й він завжди зможе мене знайти тут, якщо захоче.

Тепер Дженіс казна-що прочитає між рядками цієї нашої розмови. Уявляю собі, як вона перекаже її Томові: «Вона *все* допитувалася про твій будинок. І просила, щоб ти їй подзвонив!»

Життя було б значно простішим, якщо б розмови можна було відмотувати назад і стирати, як відео. Або якби можна було попросити співрозмовника не зважати на те, що ти щойно сказав, як на суді. *«Будь ласка, не вносьте до протоколу всі згадки про перші будинки та обшальовані дубом кухні».*

На щастя, у цю мить повертається Мартін із якимось папірцем у руці.

— Мені подумалося, що варто перепитати в тебе, — пояснює він. — Ми вже п'ятнадцять років вкладаємо кошти у фонд «Флагстафф Лайф». А тепер думаємо перевести їх у їхній новий дочірній фонд. Що ти про це думаєш?

Я нічогісінько не думаю. Про що він узагалі говорить? Якийсь інвестиційний план?

Я розглядаю папірець (сподіваюся, досить розумним поглядом) і кілька разів киваю.

— Так, — говорю невиразно. — Ну, як на мене, це досить-таки непогана думка...

— Ми отримали листа від компанії про те, що, можливо, хотіли б на пенсії отримувати більш високий прибуток, — говорить Мартін. — І ще передбачено гарантовану суму виплат.

— І ще ми отримаємо в подарунок настінний годинник, — додає Дженіс. — Швейцарський, у старовинному стилі.

— М-м-м-м, — мугикаю я, уважно вивчаючи заголовок листа.

«Флагстафф Лайф»... Я точно щось чула про них, зовсім нещодавно. Хто такі ці «Флагстафф Лайф»? А, точно! Це вони влаштували ту вечірку із шампанським у «Сохо-Сохо». Еллі нахлебталася того шампанського й чіплялася до Девіда Солсбері з «Таймз» із балачками про кохання. Узагалі-то вечірка вдалася бомбова. Одна з найкрутіших.

— Ця компанія має хорошу репутацію? — питає Мартін.

— Безумовно, — відповідаю я. — Вони дуже авторитетні в нашій царині.

— Ну, тоді, — вдоволено говорить Мартін, — мабуть, варто дослухатися до їхньої поради. Треба рухатись уперед!

— Так, без руху успіх неможливий, — кажу я своїм професійно поставленим голосом. — Але ж це лише один погляд.

— Ну що ж, — Мартін презирається з Дженіс. — Якщо Бекі вважає, що це гарна думка...

— Ну, може, мене й не варто слухати! — спішно додаю я.

— То її, звісно ж, варто послухати! — продовжує Мартін, посміюючись. — Це ж фінансовий експерт.

— Ти знаєш, Том іноді купує ваш журнал, — заводить своєї Дженіс. — Не те щоб у нього зараз було багато грошей, іпотека й усе інше... Але він дуже гарної думки про твої статті! Він каже...

— Це просто чудово! — перебиваю я її. — А зараз даруйте, я дуже поспішаю. Рада була побачити вас. Перекажіть вітання Томові!

Я так поспішаю до будинку, що збиваю коліно об одвірок. А потім відчуваю легку провину. Варто було хоча б нормально попрощатися. Але чесне слово! Якби я почула ще хоч би слово про недоумка Тома і його придуркувату кухню, я просто збожеволіла б.

Утім, коли сідаю дивитися Національну лотерею, я вже зовсім про них забуваю. Ми чудово повечеряли — курятиною по-прованськи з

«Маркс та Спенсер», випивши пляшку доброго «Піно Гриджо», яку я привезла із собою. Я знаю, що та прованська курка куплена в «Маркс та Спенсер», бо я й сама не раз купувала її там. Упізнаю сушені на сонці помідори, оливки та й усе інше. Але мама, звичайно, однаково доводить, що приготувала її лише зі свіжих продуктів, за власним рецептом.

Не розумію, чому вона із цим так морочиться. Усім узагалі байдуже, до того ж ця вечеря лише для нас із татом. І зрештою, чудово видно, що на нашій кухні не буває сирих продуктів. Є купа порожніх картонних коробок, багато готових страв — і жодних перехідних етапів. І все ж таки мама нізащо не визнає, що купує готові страви, навіть коли це загорнутий у фольгу пиріг. Тато їсть ті пироги, начинені пластиковими грибами та политі липким соусом, і говорить із незворушним обличчям: «Яка смакота, кохана». А мама посміхається у відповідь, щиро задоволена собою.

Але сьогодні ми вечеряємо не фольгованим пирогом, а куркою по-прованськи. (Чесно кажучи, як на мене, вона справді схожа на приготовану вдома, хоча навряд чи хтось сам так дрібнесенько нарізав би червоний перець, правда ж? У людей зазвичай є важливіші справи.) Хай там як, але ми її доїли, запиваючи щедрими ковтками «Піно Гриджо»; у духовці запікається шарлотка — і я мимохідь пропоную всім разом піти подивитися телевізор. Адже я поглянула на годинник і знаю, що Національна лотерея вже почалася. Усе станеться за лічені хвилини. Боже, я вже не можу чекати.

На щастя, мої батьки не з тих, хто полюбляє теревенити про політику чи обговорювати книжки. Ми вже перетерли всі сімейні новини, я розповіла їм, як у мене справи на роботі, вони відзвітували про свою подорож на Корсику, тож тепер варто якось пожвавити розмову. Час увімкнути телевізор — хоча б для того, щоб він підказав нам нові теми для балачок.

Тож ми перебазуємося у вітальню, тато засвічує «вогонь» у штучному каміні та вмикає телевізор. І — о так! — ось вона! Національна лотерея, у розкішній студії. Сяють вогні, Дейл Уїнтон перекидається жартами з Тіффані із *«Жителів Іст-Енду»*, а глядачі підтримують їх захопленими вигуками. У мене в животі вузол затується щораз міцніше й міцніше, а серце шалено калатає. За кілька хвилин ці кульки випадуть. За кілька хвилин я стану мільйонеркою.

Я спокійно спираюся на спинку канапи і думаю, що робити, коли виграю. Тобто саме в мить виграшу. Верещати? Чи сидіти тихо? Може, не треба нікому розповідати про це першого ж дня. А може, не треба нікому розповідати *взагалі*.

Ця думка несподівано пронизує мене. Я можу стати таємним переможцем! Отримати купу грошей — і жодного тиску. Якщо мене питатимуть, звідки в мене гроші на купу дизайнерського вбрання, я просто відповідатиму, що багато працюю на фрилансі. Так! І я зможу змінювати життя всіх моїх друзів анонімно, мов добрий ангел. Ніхто ніколи ні про що не дізнається. Просто чудесно!

Я саме розмірковую над тим, наскільки великий будинок зможу придбати, щоб ніхто ні про що не здогадався, коли в мої думки вривається голос із екрана.

— Питання до номера три!

Що?

— Моя улюблена тварина — це фламінго, бо він рожевий, пухнастий і в нього довгі ноги. — Дівчина на стільці раптом скидає одну довжелезну, до блиску виголену ногу з іншої, і глядачі просто шаленіють. Я отетеріло дивлюся на неї. Що відбувається? Чому ми дивимося *«Побачення наосліп»*?

— Раніше це шоу було досить цікавим, — каже мама. — Але тепер зовсім скотилося.

— Тобі ця маячня здається цікавою? — недовірливо перепитує тато.

— Послухай, тату, а ми не могли б перемкнути назад на...

— Я не говорила, що воно цікаве *зараз*. Я сказала...

— Тату! — я намагаюся говорити без паніки в голосі. — Ми б могли просто ненадовго знову ввімкнути Бі-Бі-Сі1?

«Побачення наосліп» зникає, і я полегшено зітхаю. Наступної миті на екрані з'являється серйозний чоловік у костюмі.

— Поліціантам варто було б звернути увагу, — розповідає він гугняво, — що свідки були недостатньо...

— Тату!

— Де наша телепрограма? — нетерпляче каже він. — Десь має бути щось цікавіше за це.

— Є лотерея! — я ледь не кричу. — Я хочу подивитися лотерею!

— Навіщо тобі та лотерея? У тебе є квиток?

Я на мить замовкаю. Щоб стати таємним переможцем, не можна нікому розповідати, що я купила квиток. Навіть своїм батькам.

— Ні! — кажу я, посміюючись. — Я просто хочу подивитися на Мартін Маккаетчен.

Мене огортає величезне полегшення — лотерея знову на екрані, і Тіффані співає пісню. Я зручно вмощуюся на канапі, поглядаючи на годинник.

Ні, взагалі-то я розумію, що те, чи дивитимусь я розіграш чи ні, не вплине на мої шанси на перемогу, але хіба ж я хочу прогавити цю чарівну мить? Можете вважати мене божевільною, але я відчуваю, що, коли дивитимусь, зможу через екран установити зв'язок із кульками, потоваришувати з ними. Я дивитимусь, як вони шалено крутяться в лототроні, і подумки підтримуватиму свої переможні номери. Це неначе вболівати за команду. *Команда 1 6 9 16 23 44.*

Хоча числа ніколи не випадають у правильному порядку. *Команда 44 1 23 6 9 16*. Може бути. Або *Команда 23 6 1 ...*

Раптом лунають оплески — Мартін Маккаетчен закінчила співати. Боже мій. Це от-от станеться. Моє життя от-от зміниться.

— Лотерея стала страшенно комерційною, правда ж? — каже моя мама, доки Дейл Уїнтон веде Мартін до червоної кнопки. — Це просто стидовисько...

— Тобто як це лотерея *стала* комерційною? — перепитує тато.

— Люди грали в лотерею, бо хотіли підтримати благодійні організації.

— Нікого вони не хотіли підтримати! Не мели дурниць! Нікому та благодійність на фіг не здалася. Усі думають лише про себе коханих. — Тато махає пультом на Дейла Уїнтон, і екран згасає.

— Тату! — скиглю я.

— То по-твоєму всі байдужі до благодійності? — каже мама.

— Я такого не казав.

— Тату! Увімкни! — верещу я. — Увімкни-и-и! — Я вже намірюся відібрати в нього пульт, коли він усе-таки вмикає телевізор.

Я дивлюся на екран, не вірячи власним очам. Перша кулька вже впала. І це 44 кулька. Мій номер, 44.

— ...востаннє випадав три тижні тому. А ось і друга кулька... І це номер 1.

Я не можу навіть поворухнутися. Ось, це відбувається, просто в мене перед очима. Я насправді виграю в лотерею. Я виграю в цю бісову лотерею!

Тепер, коли це відбувається, я відчуваюся на диво спокійною. Я немовбито все життя знала, що це станеться. Я мовчки сиджу на каналі, відчуваючись ніби в біографічній документальній стрічці про саму себе, із закадровим голосом Джоанни Ламлі чи когось такого. «Бекі Блумвуд завжди глибоко в душі знала, що колись виграє в

лотерею. Але того дня, коли це сталося, навіть вона не могла передбачити...»

— І ще один номер із першого ряду. Кулька номер 3.

Що? Усі мої думки сплутуються, і я ошелешено дивлюся на екран. Це, напевно, помилка. Вони хотіли сказати 23.

— І номер 2, бонусна кулька з минулого тижня.

Я завмираю. Що в біса відбувається? *Звідки* беруться ці цифри?

— І ще одне однозначне число — номер 4. Він справді часто випадає: цього року вже дванадцять разів. І нарешті... Номер 5! Ну, це просто неймовірно! Уперше таке бачу! Тепер вишикуємо їх у правильній послідовності...

Ні. Це не може бути правдою. Це якась помилка. Виграшні лотерейні номери не можуть бути 1, 2, 3, 4, 5, 44. Це не лотерейна комбінація, це... це якийсь дурнувятий жарт.

І я вигравала. *Вигравала.*

— Ви тільки погляньте! — чую я мамин голос. — Просто неймовірно! 1, 2, 3, 4, 5, 44.

— І що ж тут неймовірного? — відповідає тато. — Це так само ймовірно, як і будь-який інший ряд цифр.

— Цього не може бути!

— Джейн, ти хоч щось знаєш про закони ймовірності?

Я тихо встаю і виходжу з кімнати під радісну музичну заставку Національної лотереї. Теліжуся на кухню, сідаю за стіл і закриваю обличчя долонями. Чесно кажучи, мене трохи трусить. Я була цілком переконана, що виграю. Жила у величезному маєтку, збиралася у відпустку на Барбадос разом із усіма своїми друзями, а ще купувала в «Агнес-Бі» все, чого лишень хотіла. Це все було таким справжнім.

І ось натомість я сиджу на кухні у своїх батьків, не можу собі дозволити навіть поїхати на відпочинок, і я сьогодні витратила вісімдесят фунтів на дерев'яну миску, яка мені навіть не подобається.

Сповнена жалю до себе, я вмикаю чайник, беру зі столу «Жіночу газету» і гортаю її, але навіть це мене не збадьорює. Усе, здається, нагадує мені про гроші. «Може, мій тато й правий, — ловлю я себе на сумній думці. — Може, “Менше Витрачати” — це і є потрібний для мене вихід? Припустімо... я почну витрачати менше на шістдесят фунтів на тиждень. За сто тижнів я заощаджу 6000».

Раптом ця думка мене надихає. Шість тисяч фунтів. А що, непогано. І якщо добре подумати — не так уже й важко відкласти шістдесят фунтів на тиждень. Це десь два обіди в якомусь кафе. Тобто майже зовсім непомітні гроші.

Господи, так. Саме так я й зроблю. Шістдесят фунтів на тиждень. Може, я навіть відкладатиму їх на окремий рахунок. Це буде пречудово! Я буду головна, я керуватиму своїми фінансами, а коли сплачу всі свої рахунки, я просто продовжу заощаджувати. Економність стане моєю звичкою. А потім, наприкінці кожного року, я витрачатиму все, що відклала, на щось дороге, вишукане. Наприклад, костюм від Армани. Чи Крістіана Діора. Щось насправді статусне.

Почну в понеділок, захоплено думаю я, ложкою сиплячи в чай розчинний шоколад. Я просто *взагалі* нічого не витрачатиму. Буду накопичувати гроші, ставатиму багатшою й багатшою. Це буде просто чудесно.

Крамниця «Бромптон Стор»
ВІДДІЛ РОБОТИ З КЛІЄНТАМИ
Бромптон-стрит, 1
Лондон SW4 7TH

Міс Ребекка Блумвуд
Берні Роуд, 4, кв. 2
Лондон SW6 8FD

Шановна міс Блумвуд!

Дякуємо за чек на суму 43,00 фунти, отриманий від Вас сьогодні.

На жаль, на чеку відсутній Ваш підпис. Ми не маємо жодного сумніву, що Ви просто цього не помітили. Тож повертаємо його Вам і просимо Вас знову надіслати його нам, поставивши свій підпис.

Ви, звичайно ж, розумієте, що цей платіж прострочено вже на вісім днів.

Сподіваємося найближчим часом отримати підписаний Вами чек.

Із найкращими побажаннями

Джон Гантер,
менеджер відділу роботи з клієнтами

П'ять

Ощадливість та простота — ось мій новий девіз. Нове, стримане життя в стилі дзен, життя, у якому я нічого не витрачаю. *Нічого* не витрачаю. От замисліться лишень, скільки грошей ми всі щодня тринькаємо даремно? Тож не дивно, що я трохи влізла в борги. І це насправді не моя провина. Я просто піддалася західній звичці до матеріалізму та споживання — адже потрібна неймовірна сила, щоб чинити їй опір. Принаймні саме так написано в моїй новій книжці.

Розумієте, вчора, коли ми з мамою їздили до книжкової крамниці «Вотерстоун» купити їй тоненьку книжечку, щоб читати цього тижня, я зайшла у відділ літератури із саморозвитку і там знайшла найдивовижнішу книжку, яку мені лишень доводилося читати. Присягаюся вам, вона змінить моє життя. Вона й зараз зі мною, у мене в сумочці. Вона називається «Керуй своїми коштами», і написав її Девід Е. Бартон. Книжка просто крутезна. Там написано, що всі ми тринькаємо купу грошей, навіть не усвідомлюючи цього, і що більшість із нас легко може вдвічі зменшити власні витрати вже за один тиждень.

За один тиждень!

Просто потрібно, наприклад, брати з дому бутерброди, а не їсти в ресторанах, і їздити на роботу велосипедом, а не метро. Якщо добре подумати — заощадити можна на всьому. І, як говорить Девід Е. Бартон, є безліч безкоштовних задоволень, про які ми забуваємо, тому що надто зайняті витрачанням грошей — парки, музеї, та навіть проста прогулянка сільською вулицею допоможе відчувати цю просту радість.

Це все так легко, так зрозуміло. А найкраще те, що починати це все треба із шопінгу! У книжці написано, що слід пройтися крамницями так, як ви це робите зазвичай, а потім занотувати всі покупки та їхні ціни, і навіть намалювати графік. Важливо при цьому бути чесним, не махлювати і витратити точнісінько стільки грошей, як зазвичай — це саме вчасна порада, бо в С'юз у четвер день народження, і я маю купити для неї подарунок.

Тож у понеділок уранці, йдучи на роботу, я, як зазвичай, заходжу в «Лючіо» та купую найбільший капучино і шоколадний мафін. Мушу визнати, що плачу за них із легкою скорботою — адже це мої останні капучино та шоколадний мафін. Моє нове, ощадливе життя розпочинається завтра — і в ньому не буде місця для капучино. Девід Е. Бартон говорить, що, коли ви любляете каву, її слід варити вдома і носити на роботу в термосі, а якщо звикли перехопити чогось солоденького — треба купувати дешеві тістечка в супермаркеті. «Продавці кави деруть із вас гроші за майже пусту гарячу водичку і пластиковий стаканчик», — пише він, і я з ним цілком згодна. Хоча я тужитиму без ранкового капучино. Але все одно я пообіцяла собі виконувати правила з книжки — і я їх виконуватиму.

Коли я виходжу з кав'ярні з цим останнім капучино в руці, то раптом розумію, що в мене взагалі-то немає термоса для кави. Але це нічого, я його куплю. У «Габітаті» є чудові блискучі хромові термоси. Це взагалі-то зараз дуже модна тема. Можливо, бувають навіть термоси від «Алессі». Ну хіба не круто? Пити каву з термоса «Алессі». Значно крутіше, ніж капучино з якогось стаканчика.

Отож, ідучи вулицею, я почуваюся досить щасливою. Я заходжу в «У Сміта», купую кілька журналів, щоб поліпшити настрій — і ще обираю маленький сріблястий записничок і ручку, щоб занотувати всі свої витрати. Я робитиму це надзвичайно ретельно, адже Девід Е.

Бартон стверджує, що самі лише такі записи допоможуть витратити менше. Тож, діставшись до роботи, роблю перші записи:

Капучино 1 фунт 50 пенсів

Мафін 1 фунт

Блокнот 3 фунти 99 пенсів

Ручка 1 фунт 20 пенсів

Журнали 6 фунтів 40 пенсів

Отож поки що я встигла витратити... 14 фунтів і 9 пенсів.

От холера. Це, мабуть, таки чимало, а надто, що зараз лише 9.40 ранку.

Хоча блокнот і ручку можна й не рахувати, правда ж? Це ж необхідне устаткування для мого нового ощадливого життя. Адже неможливо занотовувати всі свої витрати без блокнота й ручки? Тож їх я викреслюю з переліку, і тепер загальна сума виходить... 8 фунтів 90 пенсів. Уже значно краще.

До того ж тепер я на роботі. І навряд чи сьогодні вдень витрачу ще хоч щось.

А хай йому грець. Нічого не витратити, виявляється, зовсім неможливо. Спершу з'являється хлопець із бухгалтерії — ще хтось надумав звільнитися, і ми всі маємо здати грошей йому на прощальний подарунок. Потім настає обід. Я обираю справді скромний бутерброд — із яйцем та салатом, найдешевший у «Бутс», а мені ж навіть не подобаються ані яйця, ані салат.

Девід Е. Бартон говорить, що, коли ви справді старанно заощаджуєте, особливо на початку, варто за це нагородити себе, тож як винагороду я купую олійку для ванни з натуральним екстрактом

кокосу. А потім помічаю, що за зволожувальні креми, якими я користуюся, можна отримати подвійні бонусні бали.

Я просто *обожаю* бонусні бали. Ну хіба не чудова ідея? Якщо витратити досить багато, можна отримати насправді крутий подарунок — наприклад, цілий день у спа-салоні. Минулого Різдва я просто неперевершено цим скористалася — накопичувала ці бали, доки їх не набралось достатньо, щоб купити різдвяний подарунок для бабусі. Узагалі все було ось так: я назбирала 1653 бали, а мені потрібно було 1800, щоб узяти для неї комплект термобігуді. Тож я купила собі великі парфуми «Самсара», отримала за це ще 150 балів на картку — і термобігуді дісталися мені зовсім безкоштовно! Щоправда, трохи прикро, що мені не подобаються парфуми «Самсара», але це я зрозуміла лише вдома. Утім, досить уже про них.

Ці бонусні бали треба вміти використовувати розумно — як і всі спеціальні пропозиції, — тобто хапати їх за кожної можливості, бо більше, може, й не запропонують. Тому я беру відразу три зволожувальні креми. Подвійні бонуси! Адже це не витрати, а радше заробіток, правда ж?

Тепер треба купити подарунок на день народження Сьюз. Узагалі-то в мене вже є для неї набір олійок для ароматерапії, але, вже придбавши їх, я надібрала той розкішний рожевий ангоровий кардиган у «Бенеттон». Я знаю, що їй він страшенно сподобається. А ті олійки я можу повернути в магазин, чи подарувати комусь на Різдво.

Тож я йду в «Бенеттон» і беру рожевий кардиган. І вже збираюся заплатити... коли помічаю, що в них є ще один, такий самий, але сірий. Найкращий у світі, просто досконалий, м'якесенький, сірий із легким блакитним відтінком ангоровий кардиган, із дрібненькими перламутровими гудзиками.

О *Боже мій*. Розумієте, річ у тім, що я вже роками шукаю справді хороший сірий кардиган. Чесно, так воно і є. Можете запитати в Сьюз,

у моєї мами... в будь-кого. До того ж я іще *не живу* в тому новому режимі економії, правда ж? Я лише спостерігаю за собою.

Девід Е. Бартон говорить, що я маю поводитися якомога природніше. Тож я насправді *маю* скоритися природному імпульсу й купити цей кардиган. Поводитися інакше було б неправильно. Це все зіпсувало б.

І коштує він лише сорок п'ять фунтів. І я можу взяти його в кредит, за карткою «Віза».

А якщо поглянути з іншого боку — що таке сорок п'ять фунтів у загальному, грандіозному масштабі? Та майже нічого, правда ж?

Тож я купую його. Найкращий кардиганчик у світі. Мене називатимуть Дівчиною в Сірому Кардигані. Я зможу *жити* в ньому. Це справді вартісне вкладення.

Після обіду я маю йти в «Бібліотеку зображень», обирати малюнок на передню обкладинку наступного випуску. Це моя найулюбленіша частина роботи — не розумію, чому Філіп завжди передоручає її комусь. Вона полягає переважно в тому, щоб сидіти й пити каву весь день, переглядаючи купи слайдів.

Адже в нас, звичайно, не вистачає бюджету, щоб самим створювати власні обкладинки. Господи, звісно, ні. Щойно починаючи працювати журналісткою, я думала, що зможу ходити на фотосесії, зустрічатися з моделями, справді гламурно проводити час. Але в нас навіть немає власного фотографа. Усі журнали нашого штибу користуються бібліотеками зображень, і зазвичай на них повторюються ті самі картинки, знову й знову. Одне фото загрозливого тигра з роззявленою пащею побувало принаймні на трьох обкладинках фінансових видань лише за минулий рік. Утім, читачам байдуже, правда ж? Вони точно купують такі журнали не для того, щоб помилуватися на Кейт Мосс.

Чудово й те, що редактор Еллі також не любить обирати обкладинки — і вони користуються тією самою бібліотекою зображень. Тож ми завжди намагаємося підлаштуватися, щоб прийти туди разом і потеревенити над тими фото. До того ж та бібліотека розташована в самісінькому Ноттинг Гілл Гейт, тож ми маємо повне право годинами добиратися туди і назад. Зазвичай я взагалі не завдаю собі клопоту повертатися до офісу. Це справді чудова можливість провести день. (Робочий день, я маю на увазі. Звісно, якби це був вихідний — я б так не думала.)

Я приїжджаю туди раніше за Еллі й відрекомендовуюся дівчині на рецепції:

— Бекі Блумвуд із *«Вдалих вкладень»*, — шкодуючи, що не можу сказати — «Бекі Блумвуд із *“Vog”*» або «Бекі Блумвуд із *“Уолл-стріт Джорнал”*». Я сідаю в м'яке чорне шкіряне крісло і гортаю каталоги фотографій глясових щасливих сімей, доки один із модних юнаків, що тут працюють, не підходить до мене і не веде мене до окремого підсвітленого столу.

— Я Пол, — говорить він, — і я сьогодні допомагатиму вам. Ви уявляєте, що вам потрібно?

— Ну... — відповідаю я, з діловим виглядом витягаючи записника.

Учора в нас була нарада щодо обкладинки, і ми спинилися на темі для номера *«Інвестиційний портфель: досягти балансу»*. Доки ви ще не послули з нудьги, дозвольте додати: минулого місяця на обкладинці було написано *«Депозитні рахунки: перевірити все»*.

Чому б нам хоч раз натомість не перевірити засоби для засмаги? Але грець із ним.

— Я шукаю зображення терезів, — читаю я зі свого переліку. — Або канатохідців, одноколісних велосипедів...

— Щось про утримання рівноваги, — говорить Пол. — Без проблем. Хочете кави?

— Так, будь ласка, — я всміхаюся і спираюся на спинку крісла. Розумієте, про що я? Тут так добре. І мені платять за те, що я сиджу на цьому кріслі й нічогосінько не роблю.

За кілька хвилин з'являється Еллі, разом із Полом, і я здивовано розглядаю її. Вона має справді вишуканий вигляд, у бузковому костюмі й на високих підборах.

— Отож плавці, човни або європейські пейзажі, — говорить їй Пол.

— Саме так, — каже Еллі й опускається на крісло біля мене.

— Спробую вгадати, — кажу я. — Щось про те, як коливається валютний курс.

— Десь так, — відповідає Еллі. — А дослівно: «Європа — потоне чи спливе?» Вона промовляє це страшенно драматично, і ми з Полом гигикаємо. Коли він іде, я пильно її оглядаю.

— Ти чого сьогодні така ділова?

— Я завжди страшенно ділова, — парирує вона. — Ти ж знаєш.

Пол уже котить до нас навантажений слайдами візок, і вона дивиться на них.

— Це тобі чи мені?

Вона уникає розмови. Що відбувається?

— Збираєшся на співбесіду? — раптом здогадуюся я. Вона дивиться на мене, у неї спалахують щоки, і вона витягає з візка стосик слайдів.

— Циркачі, — говорить вона. — Жонглери. Це те, що тобі потрібно?

— Еллі! У тебе співбесіда? Скажи мені!

На якусь мить западає тиша. Еллі дивиться вниз, на стіл, потім підводить погляд.

— Так, — зізнається вона і кусає губи. — Але...

— Це ж просто чудесно! — вигукую я, і на нас дивляться двійко охайних дівчаток із кутка. — Куди? — питаю я вже спокійніше. — У «Космо», правда ж?

Нас перериває Пол, приносить чашечку кави і ставить перед Еллі. — Плавці скоро прибудуть, — говорить він, відтак з усмішкою йде від нас.

— Із ким співбесіда? — перепитую я. Еллі розсилає інтерв'ю на стільки робіт, що я не можу за ними встежити.

— У «Ветербіз», — каже вона, і обличчя в неї яскраво спалахує.

— «Ветербіз Інвестментс»? — Вона злегка киває, а я здивовано підіймаю брови. Навіщо їй влаштовуватись у «Ветербіз Інвестментс»? — У них є якась корпоративна газета чи що?

— Я не журналістом улаштовуюсь, — каже вона тихо. — Я подала резюме на посаду фондового менеджера.

— Що? — вражено перепитую я.

Я знаю, подруги мають підтримувати одна одну у важливих рішеннях, і все таке. Але даруйте, *фондовий менеджер*?

— Я ще, може, й не влаштуюся. — Вона уникає мого погляду. — Це така дрібниця.

— Але...

Я розгубила всі слова. Як Еллі могло взагалі спасти на думку влаштуватися фондовим менеджером? Фондові менеджери — це взагалі не люди. Якісь персонажі, над якими ми сміємося в журналістських відрядженнях.

— Це просто спроба, — вона ніби намагається захиститися. — Може, я просто хочу показати Керол, що вмію робити щось іще. Розумієш?

— А, ти хочеш... довести власну цінність? — намагаюся здогадатися я.

— Так, — каже вона, злегка стенаючи плечима. — Саме так.
Довести цінність.

Але Еллі говорить це не надто впевнено, і сьогодні вона значно мовчазніша, ніж зазвичай. Що з нею трапилося? Я розмірковую над цим, повертаючись додому з бібліотеки зображень. Я йду по Хай-стріт Кенсінгтон, перетинаю дорогу і, завагавшись, спиняюся перед «Маркс та Спенсер».

Вхід до метро — праворуч від мене. Крамниці — ліворуч.

Я не повинна зважати на крамниці. Я повинна бути заощадливою, йти просто додому і там скласти графік витрат. Якщо я хочу розважитися, то можу безкоштовно подивитися щось цікаве по телевізору і, можливо, приготувати недорогий, але поживний суп.

Проте сьогодні по телевізору немає нічого цікавого, принаймні до «Жителів Іст-Енду». І я не хочу ніякого супу. Мені насправді потрібно щось, що допоможе збадьоритися. І до того ж — швидко спадає мені на думку — завтра я все це кину, правда ж? Це мов початок Великого посту. А сьогодні моя Шопінгова Масляна. Я маю насититися, перш ніж обмежу себе.

Мене огортає хвилювання, і я поспішаю до «Баркерс-Центру». Я триматиму себе в руках, присягаюся. Просто якась дрібничка, щоб поліпшити настрій. Я вже купила кардиган — тож більше жодного одягу... І нещодавно придбала босоніжки на підборах-«чарочках» — тож і не взуття... хоча в «Гоббс» є чудові черевички «Прада»... Гм-м-м. Навіть не знаю.

Проходячи повз відділ косметики, я раптом розумію. Засоби для макіяжу! Ось що мені потрібно. Нова туш для вій і, можливо, нова помада.

Щаслива, я починаю блукати яскравим приміщенням серед п'яних запахів парфумів, випробовуючи на руці різнокольорові

помади. Вирішую, що мені потрібна дуже світла помада. Ньюдово-тілесного або рожевого кольору, а ще олівець для губ їй у тон...

Біля прилавка «Кларин» мою увагу привертає великий рекламний постер:

«Купіть два засоби для догляду за шкірою та отримайте БЕЗКОШТОВНУ косметичку з тестерами рідини для вмивання, тоніка та зволожувального крему, помадою «Осінній спалах», тушшю «Екстразміцнення» й тестером парфумованої води «О Дінамісант». Пропозиція обмежена, тож покваптеся!»

Це ж просто фантастика! Ви уявляєте, скільки зазвичай коштує помада «Кларин»? А ось її роздають безкоштовно, просто тут і зараз! Я захоплено блукаю серед засобів для догляду за шкірою, обираючи, які два з них купити. Може, крем для шиї? Я ще ніколи таким не користувалася. І який-небудь відновлювальний зволожувальний крем. І тоді я отримаю безкоштовну помаду! Суцільний зиск.

— Вітаю! — кажу я жінці в білій формі. — Будь ласка, креми: для шиї та відновлювальний зволожувальний. І косметичку, — додаю я, раптово злякавшись, що могла спізнитися, що обмежена пропозиція може вже й не діяти.

Але вона ще діє! Дякувати Богу. Доки з моєї кредитки «Віза» відраховуються гроші, жіночка простягає мені мою сяйливу червону косметичку (чесно кажучи, трохи меншу, ніж я очікувала), і я з нетерпінням розкриваю її. І там, звичайно ж, бачу свою безкоштовну помаду!

Якогось коричнево-червоного кольору. Трохи дивного взагалі-то. Але якщо змішати з моїми іншими помадами та ще додати трохи блиску для губ — матиме чудовий вигляд.

Додому я дістаюся вщент виснажена. Відчиняю двері — і Сьюз, мов цуцень, вибігає мені назустріч.

— Що ти купила? — вигукує вона.

— Не дивись! — кричу я у відповідь. — Тобі не можна дивитися. Це твій подарунок.

— Мій подарунок! — Сьюз надто вже переймається через власні дні народження. Хоча, чесно кажучи, я так само.

Я поспішаю у свою спальню і ховаю сумку «Бенеттон» у шафу. Потім розпаковую решту покупок і дістаю маленький сріблястий блокнотик, щоб записати туди мої витрати. Девід Е. Бартон пише, що це потрібно робити негайно, доки нічого не забулося.

— Хочеш випити? — долинає з-за дверей голос Сьюз.

— Так, будь ласка! — гукаю я у відповідь, пишучи в блокноті, і за мить вона з'являється з келихом вина.

— «Жителі Іст-Енду» почнуться за хвилину, — повідомляє Сьюз.

— Дякую, — кажу неухважно і продовжую писати. Я чітко дотримуюся правил із книжки — дістаю всі мої чеки і все занотовую. Я справді пишаюся собою. Це лише доводить слова Девіда Е. Бартона про те, що, доклавши зусиль, кожен може взяти гору над своїми витратами.

Якщо подумати, я, мабуть, набрала сьогодні забагато зволожувальних засобів? Чесно кажучи, купуючи той відновлювальний зволожувальний крем у «Кларин», я забула про всі ті тюбики з «Бутс». Але нічого страшного. Зволожувачі завжди знадобляться. Це необхідність, як хліб чи молоко, а Девід Е. Бартон каже, що на необхідні речі не можна шкодувати грошей. А крім цього, все начебто не так і погано. Звичайно, я ще не все додала, але...

Отож ось мій остаточний, повний перелік:

Капучино 1 фунт 50 пенсів
Мафін 1 фунт
Блокнот 3 фунти 99 пенсів
Ручка 1 фунт 20 пенсів
Журнали 6 фунтів 40 пенсів
Бутерброд із яйцем і салатом 99 пенсів
Кокосова олія для ванни 2 фунти 55 пенсів
Зволожувачі з «Бутс» 20 фунтів 97 пенсів
Два кардигани 90 фунтів
«Івнінг Стандард» 35 пенсів
Крем для шиї «Кларин» 14 фунтів 50 пенсів
Зволожувач «Кларин» 32 фунти 50 пенсів
Косметичка безкоштовно!
Банановий смузі 2 фунти
Морквяне тістечко 1 фунт 20 пенсів

І це все разом виходить... 173 фунти 96 пенсів.

Я дивлюся на цю цифру, просто шокована.

Ні, даруйте, вона просто не може бути правильною. Це просто *неможливо*. Я не могла протринькати більше ніж 170 фунтів за один день.

До того ж навіть не у вихідний день. Я була на роботі. Я просто *не встигла б* стільки витратити. Десь тут має бути якась помилка. Може, я просто додала неправильно. Або, можливо, щось записала двічі.

Я уважно проглядаю список і раптом радісно завмираю. «Два кардигани». Я знала! Я ж купила лише...

Ох, так. Я ж саме два їх і купила. Я сиджу мов громом уражена. Господи, я зараз просто впаду в депресію. Треба йти дивитися «Жителів Іст-Енду».

**«Ендвіч-Банк»
ВІДДІЛЕННЯ ФУЛГЕМ
Фулгем Роуд, 3
Лондон SW6 9JH**

Міс Ребекка Блумвуд
Берні Роуд, 4, кв. 2
Лондон SW6 8FD

Шановна міс Блумвуд!

Дякуємо за Ваше повідомлення, залишене на автовідповідачі в
неділю 5 березня.

Щиро співчуваємо з приводу смерті Вашого собаки.

Утім, ми наполягаємо, щоб найближчим часом Ви вийшли на
зв'язок зі мною чи з моєю помічницею Ерікою Парнелл, щоб
обговорити ваше фінансове становище.

Із найкращими побажаннями

Дерек Сміт,
менеджер

«ЕНДВІЧ-БАНК» — ІЗ ТУРБОТОЮ ПРО ВАС

Шість

«Гаразд, — твердо кажу я собі наступного дня. — Головне — не впадати у відчай від того, скільки я витратила вчора». Що було — те загуло. А сьогодні починається моє нове, стримане життя. Відтепер я взагалі нічогісінько не витрачатииму. Девід Е. Бартон каже, що першого тижня слід поставити собі за мету скоротити витрати вдвічі, але я вважаю, що зможу впоратись і значно краще. Узагалі-то я нікого не хочу образити, але всі ці книжки про саморозвиток пишуть для людей, у яких немає жодного самоконтролю, правда ж? А я от досить легко кинула палити (зараз роблю це лише за компанію, але це не враховується).

Я натхненно готую бутерброд із сиром і загортаю у фольгу. Просто зробивши це, я вже заощадила зо два фунти! Термоса в мене немає (треба буде прикупити на вихідних), тому каву мені взяти ніяк, але в холодильнику є пляшка мінералки, тож я вирішую натомість узяти її. Це ще й для здоров'я корисніше.

Насправді дивно, навіщо взагалі купувати магазинні бутерброди? Адже їх так просто готувати самим, і це виходить так дешево. Так само і з карі. Девід Е. Бартон пише, що, замість того щоб замовляти дорогі готові страви, слід навчитися самим готувати карі та смажити овочі у фритюрі, адже це вийде в рази дешевше. Саме це я й робитиму на вихідних, після того як відвідаю музей або просто погуляю побіля річки, милуючись красою навкруги.

Ідучи до метро, я відчуваюся чистою, оновленою. І дуже рішучою. Поглянути лишень на всіх цих людей, що метушаться вулицею, у яких на думці самі лише гроші. Гроші, гроші, гроші. Це ж одержимість. Але щойно ви відмовляєтеся від грошей — узагалі, назовсім, — вони

відразу ж перестають мати для вас хоч якийсь значення. Уже зараз я почуваюся зовсім інакше. Менш матеріалістично, більш філософськи. Більш *духовно*. Як каже Девід Е. Бартон, ми забуваємо щодня дякувати за те, що маємо. Світло, повітря, свобода, близькість друзів... Це ж важливіше в житті, правда? Важливіше за одяг, взуття та іншу мішуру.

Мене майже лякають ці зміни, що вже відбулися в мені.

Наприклад, я йду повз журнальний кіоск на станції метро, неухважливо поглядаю на нього, але не відчуваю ніякого бажання купити жоден із виставлених журналів. Журнали не мають жодного значення в моєму новому житті (до того ж більшість із них я вже прочитала).

Тож до метро я заходжу спокійна і незворушна, як буддистський монах. А вийшовши з нього, йду повз крамницю, що пропонує взуття зі знижкою, навіть не дивлячись у її бік. А потім і повз «Лючіо». Сьогодні — жодного капучино. Жодних мафінів. Узагалі жодних витрат — іду просто в офіс.

Зараз ненапружена пора місяця у «Вдалих вкладеннях». Ми щойно віддали в типографію попередній випуск журналу, тож тепер кілька днів можна бити байдики, перш ніж ми візьмемося за наступний випуск. Хоча взагалі-то, звичайно, ми маємо вже починати працювати з темами для наступного місяця. Власне, я маю сьогодні обдзвонювати біржових торговців, запитуючи, які поради вони можуть дати інвесторам на наступні півроку.

Але якось так виходить, що за весь ранок я не зробила нічогосінько — лише змінила заставку на комп'ютері на зображення трьох золотих рибок і восьминога та заповнила заявку на відшкодування витрат. Чесно кажучи, я не можу зосередитись і працювати як належить. Схоже, я надто захоплююся новою, очищеною собою. Я весь час підраховую, скільки зможу заощадити до кінця місяця і що зможу дозволити собі в «Джигсоу».

В обід я виймаю свій загорнутий у фольгу бутерброд — і вперше за день у мене трохи псується настрій. Увесь хліб розмок, маринад із огірка витік на фольгу, і вигляд усе це має не надто апетитний. Як же мені зараз хотілося б хліба з горішками та шоколадного тістечка з «Прет-а-Манжер»!

«Не думай про це! — твердо наказую я собі. — Подумай, скільки грошей ти заощаджуєш!» Тож я якось змушую себе з'їсти той промоклий кулінарний витвір і запити ковтком води. Покінчивши із цим, викидаю фольгу, закриваю пляшку і кладу її у наш маленький офісний холодильник. Минуло десь із... п'ять хвилин моєї обідньої перерви.

Тож що мені далі робити? Куди йти?

Я, зовсім нещасна, падаю за стіл. Боже, ця стриманість — нелегка штука. Я пригнічено гортаю кілька папок... потім піднімаю голову і дивлюся на Оксфорд-стрит, залюднену покупцями з фірмовими магазинними сумками в руках. Я так хочу опинитися серед них, що просто нахиляюся вперед на своєму стільці, як рослина тягнеться до світла. Я жадаю тих яскравих вогнів і теплого повітря, полиць із товарами, і навіть писку касових апаратів. Але я не можу піти. Сьогодні вранці я сказала собі, що за весь день навіть не наблизатимуся до крамниць. Я *пообіцяла* собі — і не можу порушити власну обіцянку. Принаймні не так швидко...

А потім у мене з'являється блискуча думка. Мені ж треба дістати рецепт карі, що його я наміряюся готувати вдома, правда ж? Девід Е. Бартон пише, що книжки рецептів — це марна трата грошей. Він повчає, що можна готувати за рецептами, надрукованими на коробках із продуктами, або брати книжки в бібліотеці. Але в мене є ще краща ідея. Я піду в «У Сміта» і *перепишу* рецепт карі, за яким готуватиму в суботу ввечері. Таким чином, я зможу зайти в магазин, але мені не

доведеться витратити гроші. Я швидко схоплююся на ноги, хапаю пальто... Крамниці, я вже йду до вас!

Заходячи в «У Сміта», я відчуваю, як усе моє тіло розслаблюється, як спадає з нього напруга. Опиняючись у крамниці — у будь-якій крамниці, — відчуваєш внутрішнє тріпотіння, якого нічим не замінити. Є в ньому й передчуття, й галаслива, привітна атмосфера, і просто чудова *новизна* всього навколо. Лискучі нові журнали, лискучі нові олівці, лискучі нові транспортири. Не те щоб мені потрібен був транспортир — принаймні відтоді, коли мені було одинадцять, — але ж хіба вони не чудово виглядають? Новісінькі, незаяложені, охайно запаковані? Завезли нове канцелярське приладдя, з леопардовим принтом — я такого ще не бачила, і на якусь мить майже піддаюся спокусі спинитися біля нього. Але натомість змушую себе пройти повз, до найдалшої зали магазину, де стоять книжки.

Знаходжу цілу полицю книжок з індійськими рецептами, вихоплюю одну з них навмання, гортаю сторінки і запитую себе, який саме рецепт мені потрібен. Я й гадки не мала, яка складна ця індійська кулінарія. Може, варто записати кілька з них — про всяк випадок.

Я обережно озираюся й витягаю блокнот і ручку. Я намагаюся діяти обережніше, бо знаю, що «У Сміта» не люблять, коли покупці щось переписують із книжок. Я це знаю, бо колись С'юз вигнали з крамниці «У Сміта» у Вікторії. Вона виписувала номери з телефонного довідника, бо свій забула вдома — і їй наказали купити довідник або забиратися геть (хоча незрозуміло, який у цьому сенс — адже журнали дозволяють читати безкоштовно).

Хай там як, переконавшись, що ніхто на мене не дивиться, я починаю занотовувати собі рецепт «Бір'яні з тигровими креветками».

Я переписала вже половину переліку спецій, коли з-за рогу з'являється дівчина в уніформі крамниці, тож я швидко закриваю книжку і трохи проходжу вздовж полиць, прикидаючись, що розглядаю книжки. Вирішивши, що небезпека минула, я знову розгортаю сторінки, але не встигаю ще нічого написати, як якась літня добродійка в блакитному пальті голосно запитує:

— То як вам, любонько?

— Що? — перепитую я.

— Книжка! — вона вказує на збірку рецептів своєю парасолькою. — Мені потрібен подарунок для невістки, а вона родом з Індії. Отож я вирішила купити хорошу книжку рецептів індійської кухні. Ця книжка хороша, як думаєте?

— Я й гадки не маю, — кажу я. — Я ж іще її не читала.

— Ох, — каже вона і йде від мене. Тут би мені стулити рота й далі робити своє, але я просто не можу втриматися, мені треба обов'язково прокашлятися і спитати:

— А хіба вона й так не знає вдосталь індійських рецептів?

— Хто, любонько? — говорить жінка, обертаючись.

— Ваша невістка! — Я вже шкодую про це. — Якщо вона з Індії, то хіба не вміє готувати індійську їжу?

— Ох, — зітхає старенька. У неї геть спантеличений вигляд. — То що ж мені їй тоді подарувати?

О Боже.

— Я не знаю, — кажу я. — Може, книжку про... про щось інше?

— Чудова думка! — радісно говорить вона і йде до мене. —

Оберіть її для мене.

Чому я?

— Даруйте, — відповідаю я. — Я сьогодні трохи поспішаю.

Я чимскоріш чимчикую звідти, відчуваючи легку провину.

Потрапляю у відділ CD-дисків та відеокасет, де ніколи нікого немає, і

ховаюся за стійкою касет із «Телепузиками». Я озираюся навколо, переконуюсь, що нікого нема поряд, і знову розгортаю книжку. Гарзд, сторінка 214, бір'яні з тигровими креветками... Починаю переписувати далі і, щойно діставшись до кінця списку спецій, раптом чую, як суворий голос говорить просто мені у вухо:

— Не заважаю?

Я так перелякалася, що моя ручка зісковзує з блокнота і, на мій жах, перекреслює синьою лінією фотографію бездоганно приготованого рису басматі. Я швидко пересуваю палець, майже закриваючи цю чорнильну лінію, і з невинним виглядом обертаюся. Чоловік у білій сорочці, до якої приколото бейдж із іменем, осудливо дивиться на мене.

— Це ж вам не громадська бібліотека, — говорить він. — Чи ви вирішили, що тут безкоштовна інформаційна служба?

— Я її просто переглядаю, — спішно виправдовуюся я, намагаючись закрити книжку. Але той чоловік, мов фокусник, миттєво кладе пальця на сторінку, перш ніж я встигаю це зробити. Він повільно знову розгортає книжку, і ми вдвох дивимося на синю чорнильну лінію.

— Переглядати — це одне, — суворо говорить він. — А псувати товар — зовсім інше.

— Це сталося випадково! — кажу я. — Ви мене налякали!

— Гм, — чоловік втуплюється в мене важким поглядом. — Ви справді збиралися придбати цю книжку? Чи взагалі будь-яку книжку?

Западає мовчанка, а тоді я присоромлено зізнаюся:

— Ні.

— Усе ясно, — чоловік міцно стискає губи. — Що ж, боюся, це питання нам доведеться вирішувати разом із менеджером. Звісно, ми тепер не зможемо продати цю книжку, тож це наш збиток. Вам слід

пройти зі мною і пояснити їй, що саме ви робили, коли пошкодили книжку...

Він це серйозно? Чом би йому просто не сказати, що нічого страшного не сталося, і не запропонувати мені картку постійного покупця? Моє серце починає панічно калатати. Що мені робити? Звісно, у моєму новому режимі економії я не можу купити книжку. Але й пояснювати менеджеріві я не хочу.

— Лінн? — гукає чоловік продавчиню за прилавком із кульковими ручками. — Будь ласкава, поклич до мене Гленіс.

Він це таки *серйозно*. Він здається таким задоволеним собою, ніби зловив магазинного крадія. Чи можуть подати в суд за чорнильну пляму в книжці? Може, це вважають вандалізмом. О Боже. У мене буде судимість. Я ніколи не зможу поїхати до Америки.

— Послухайте, я куплю її, гаразд? — на силу видихаю я. — Я куплю цю довбану книжку. — Я вихоплюю її з рук того чоловіка і поспішаю до каси, доки він не встиг нічого більш сказати. Серце в мене й досі тяжко калатає.

Біля сусідньої каси стоїть та старенька в синьому пальті, і я намагаюся уникати її погляду. Але вона мене помічає і сповненим торжества голосом кричить:

— Я скористалася вашою порадою! Обрала те, що, сподіваюся, їй справді сподобається!

— Чудово, — відповідаю я, простягаючи свою збірку рецептів касирці.

— Називається «*Короткий путівник по Індії*», — торочить далі літня жінка, показуючи мені товсту книжку в м'якій синій обкладинці.

— Чули про такий?

— О, — вимовляю я. — Ну, так, але ж...

— Із вас 24 фунти 99 пенсів, — каже дівчина за моєю касою.

Що? Я здивовано витріщаюся на дівчину. Двадцять п'ять фунтів просто за рецепти? Чому я не могла взяти якусь дешевеньку брошурку? Чорт. *Чорт*. Страшенно неохоче я виймаю кредитку і простягаю їй. Шопінг — це одне, а коли вас силують купувати, якщо ви цього не хочете, — це вже зовсім інше. Адже на ці двадцять п'ять фунтів я могла б купити, наприклад, гарну білизну.

Утім, думаю я, йдучи з тієї крамниці, я отримала цілу купу балів на клубну карту. Що дорівнюють... 50 пенсам! І тепер я зможу готувати різноманітні смачні екзотичні страви, заощаджуючи купу грошей на готовій їжі. Справді, цю книжку можна вважати вдалим придбанням.

Не хочу вихвалитися, але, окрім цієї витрати, наступні два дні я просто неймовірно добре тримаюся. Єдине, що я купую, — справді крутий хромований термос, щоб брати каву із собою до офісу (а ще каву в зернах та електричну кавомолку — не пити ж мені ту гидотну розчинну каву)? І ще квіти й шампанське до дня народження Сьюз.

Але на це мені дозволено витратитися, адже, як навчає Девід Е. Бартон, слід цінувати своїх друзів. Він каже, що ділитися хлібом із друзями — одна з найстаріших і найважливіших традицій у людському житті. «Не припиняйте підносити подарунки своїм друзям, — пише він. — Вони не повинні бути особливо вишуканими — спробуйте мислити творчо і виготовляти їх самостійно».

Тож я купила для Сьюз маленьку, а не велику, пляшку шампанського, а замість того щоб купити дорогі круасани в кондитерській, вирішила приготувати їх із готового тіста.

Увечері ми збираємося в «Терраццу» на вечерю з двоюрідними братом та сестрою Сьюз, Таркіном та Фенеллою, і, чесно кажучи, це може вийти досить дорогий вечір. Але все гаразд, адже це можна

вважати діленням хліба з друзями (от тільки «хліб» у «Терраці» — це фокача з в'яленими помідорами, що коштує 4,50 фунтів за кошик).

Фенелла з Таркіном приїжджають на день народження Сьюз о шостій годині, і, щойно побачивши їх, вона починає захоплено верещати. Я поки що у своїй кімнаті, закінчую фарбуватися й відтягую ту мить, коли мені доведеться вийти й привітатися з ними. Я не надто захоплююся Фенеллою та Таркіном. Насправді, як на мене, вони трохи дивакуваті. По-перше, вони мають дивний вигляд. Вони обоє худючі, бліді й кістляві, і в них однаково стирчать зуби. Фенелла ще намагається щось виправити одягом та макіяжем і виглядає *не надто вже* погано. Але Таркін, чесно кажучи, схожий на куницю. Чи на щура. Щось таке миршаве й кістляве. Поводяться вони також дивно. Катаються на велосипеді-тандемі, носять парні светри, які для них в'яже їхня старенька бабуся, і говорять тією дурнуватою родинною мовою, якої ніхто, крім них, не розуміє. Бутерброди, наприклад, вони називають «броди». Напої в них — це «хилька» (усі, крім води, яку вони називають «буль»). Повірте, це швидко починає дратувати.

Але Сьюз їх обохнює. У дитинстві вона проводила кожне літо з ними в Шотландії і просто не помічає їхніх дивацтв. А найгірше, що й *вона сама* переходить на мову «хильок» і «бродів», коли вони з'являються. Я від цього просто божеволію.

Проте нічого не вдієш — вони зараз тут. Я дофарбовую вії і встаю, дивлячись на своє відображення в дзеркалі. І я дуже задоволена тим, що бачу. Я вдягнена в простий чорний топ і чорні штани, а на шиї в мене вільно пов'язаний мій чудесний, мій *розкішний* шалик «Денні та Джордж». Боже, оце справді вдале придбання. Вигляд просто приголомшливий.

Я ще трохи затримуюсь, а потім неохоче відчиняю двері своєї кімнати.

— Привіт, Бекс! — говорить Сьюз, підводячи на мене свої променясті очі.

Вона сидить зі схрещеними ногами на підлозі коридору, розгортає подарунок, а Фенелла з Таркіном стоять поруч і дивляться на неї. Сьогодні, дякувати Богові, вони не в парних светрах, але на Фенеллі дуже дивна червона спідниця, пошита з волохатого твіду, а двобортний костюм Таркіна має такий вигляд, ніби його пошили під час Першої світової війни.

— Привіт! — кажу я і ввічливо цілую їх обох.

— Вау! — кричить Сьюз, витягаючи з обгортки картину в старовинній позолоченій рамі. — Повірити не можу! Просто *не можу повірити!*

Вона переводить сьйливі очі з Таркіна на Фенеллу, а я зацікавлено дивлюся на картину через її плече. Але, чесно кажучи, вона мене не дуже-то вражає. По-перше, вона надто блякла — суцільні світлі зелені й коричневі плями, і — знову по-перше — на ній зображений просто кінь, що стоїть серед поля. Адже... хіба він не міг би стрибати через паркан чи стояти дибки, чи ще щось таке? Або скакати Гайд-парком, а в сідлі щоб була дівчина в прекрасній сукні в стилі «*Гордості та упередження*».

— З днем стриноження! — хором виспівують Таркін із Фенеллою. (Ще одна їхня фішка: вони називають дні народження «днями стриноження», відтоді як... Господи, це надто нудно розповідати.)

— Вона просто чудова! — захоплено говорю я. — Просто прекрасна!

— Так, звісно! — зосереджено говорить Таркін. — Поглянь лише на ці кольори.

— М-м-м, гарні, — погоджуюсь я, киваючи.

— А як мазки лежать. Справді вишукано. Ми були в захваті, коли її побачили.

— Справді надзвичайна картина, — кажу я. — Дивишся на неї, і хочеться просто... галопом помчати полями!

Що за дурниці я верзу? Чому я не можу просто чесно сказати, що вона мені не подобається?

— Ти катаєшся на конях? — питає Таркін, трохи здивовано поглянувши на мене.

Я була в сідлі один раз. На коні мого двоюрідного брата. Я впала і заприсяглася, що ніколи більш цього не робитиму. Але я не збираюся в цьому зізнаватися Містерові Конелюбу Року.

— Колись каталася, — скромно всміхаюся. — Не надто добре.

— Я впевнений, що ти ще повернешся до цього, — каже Таркін, пильно дивлячись на мене. — А в полюванні брала участь?

О, заради Бога. Я що, така схожа на сільську панночку?

— Агов, — каже Сьюз, любовно притискаючи картину до стіни. — Може, по хильці перед виходом?

— Звичайно! — кажу я, швидко відвертаючись від Таркіна. — Чудова думка!

— О-о-о, так, — згоджується Фенелла. — У вас є шампанське?

— Має бути, — говорить Сьюз і йде на кухню.

У цю мить дзвонить телефон, і я знімаю слухавку.

— Алло?

— Алло, чи можу я поговорити з Ребеккою Блумвуд? — каже незнайомий жіночий голос.

— Так, — кажу я, не замислюючись. Я дослухаюся, як Сьюз грюкає дверцятами шафок на кухні, і запитую себе, чи є в нас таки шампанське, окрім залишків тієї маленької пляшки, яку ми випили ще на сніданок... — Слухаю вас.

— Міс Блумвуд, це Еріка Парнелл із «Ендвіч-Банку», — говорить той голос, і в мене всередині все холоне.

От дідько. Це з банку. О Боже, вони ж надіслали мені того листа, а я так нічого з цим і не зробила.

Що говорити? Швидко — що мені говорити?

— Міс Блумвуд? — перепитує Еріка Парнелл.

Гаразд, я скажу, що я цілком усвідомлюю, що мій борг трохи більший, ніж має бути, і я планую вжити заходів щодо виправлення становища в найближчі кілька днів. Так, це добре звучить. «Заходи щодо виправлення становища» звучить просто чудово. Гаразд, так і скажу.

Я твердо наказую собі не панікувати — там, у банку, теж люди, врешті-решт — і глибоко вдихаю. А потім одним різким, незапланованим рухом моя рука кидає слухавку.

Я кілька секунд дивлюся на мовчазний телефон, сама не вірячи в те, що я тільки що зробила. *На біса* я це зробила? Еріка Парнелл зрозуміла, що це я, правда ж? І в будь-яку мить вона передзвонить. Напевно, вона саме натискає кнопку «останній набраний номер», і вона дуже розгнівається...

Я швидко знімаю слухавку з телефону і ховаю її під подушкою. Тепер їй мене не дістати. Я в безпеці.

— Хто дзвонив? — питає Сьюз, заходячи в кімнату.

— Ніхто, — відповідаю я, відчуваючи, як мене трохи трусить. — Просто помилилися... Слухай, краще тут не пити. Ліпше десь вийти!

— Ой, — говорить Сьюз. — Ну гаразд!

— Так буде значно веселіше, — торохкочу я, намагаючись відвести її подалі від телефону. — Ми можемо піти в якийсь гарний бар, замовити коктейлі, а потім уже і в «Терраццу».

Я обмірковую те, що надалі треба уважно відстежувати всі вхідні номери. Або відповідати з іноземним акцентом. Або, ще краще, змінити номер. «Набраний номер не існує».

— Що відбувається? — питає Фенелла, з'являючись у дверях.

— Нічого! — чую свій власний голос. — Ідемо перехопити по хильці, а потім одразу на черю.

О ні, я відмовляюся в це вірити. Я стаю однією з них.

Діставшись до «Террацци», я почуваюся вже значно спокійніше. Звісно, Еріка Парнелл вирішила, що нас роз'єднало через перешкоди на лінії чи щось таке. Їй же не може спасти на думку, що я просто кинула слухавку, розмовляючи з нею? Адже ми — двоє цивілізованих дорослих людей, правда ж? А дорослі люди такого *не роблять*.

І якщо мені колись доведеться зустрітися з нею — хоча я молю Бога, щоб такого ніколи не сталося, — я просто спокійнісінько скажу: «Щось дивне сталося, коли ви мені телефонували, правда ж?» А ще краще — спитаю, навіщо це вона кинула слухавку, розмовляючи зі мною (жартома, звичайно ж).

«Террацца» залюднена, сповнена гамору, цигаркового диму й балачок, і, коли ми з величезними срібними меню сідаємо за стіл, мені стає ще спокійніше. Я обожнюю вечеряти в таких закладах. І я вірю, що заслуговую на справжнє задоволення, адже я так стримано жила останні кілька днів. Непросто було існувати в такому суворому режимі, але якось мені це вдалося. І я просто чудово тримаюся! У суботу знову перевірю свій графік витрат — і я впевнена, що вони скоротилися принаймні на 70 відсотків.

— Що будемо пити? — запитує Сьюз. — Таркіне, вибирай.

— О, погляньте! — вигукує Фенелла. — Там Едді Лейзенбі! Я просто зобов'язана підійти й привітатися. — Вона стрибає на ноги і квапиться до лисуватого чоловіка в блейзері за десять столиків від нас. Не уявляю, як вона помітила його серед усього цього люду.

— Сьюз! — долинає інший голос, і ми всі озираємося. Білявка в досить відвертому світло-рожевому костюмі йде до нашого столу,

простягаючи руки для обіймів. — І Таркі!

— Привіт, Торі, — підводиться Таркін. — Як справи в Мунго?

— Він також тут! — говорить Торі. — Ти ж не можеш не підійти з ним привітатися!

Як воно так виходить, що Фенелла з Таркіном проводять майже весь час десь серед Пертшира, але варто їм опинитися в Лондоні, як навколо них збирається натовп давніх друзів?

— Едді просив переказати вітання, — повідомляє Фенелла, повернувшись до столика. — Торі! Як у тебе справи? Як Мунго?

— О, в нього все чудово, — говорить Торі. — А ви чули, що Каспар повернувся до міста?

— Ні! — вигукують вони всі, і я ледь стримуюся, щоб не приєднатися до них. Нікому не спало на думку познайомити мене з Торі, але так воно завжди буває з цими людьми. Ти просто потроху змішуєшся з натовпом. Ось ви зовсім незнайомі, а за хвилину вже перегукуєшся з рештою: — А ви чули про Венетію й Себастіана?

— Слухайте, нам *треба* щось замовити, — говорить Сьюз. — Ми за хвилину підійдемо привітатися, Торі.

— Гарзд, — каже Торі й манірно повертається до свого столика.

— Сьюз! — гукає інший голос, і до нас підбігає дівчина в маленькій чорній сукні. — І Фенні!

— Мілла! — верещать вони вдвох. — Як справи? Як Бенджі?

О Боже, це ніколи не закінчиться. Я сиджу тут, втупившись у меню — прикидаюся, що мене цікавлять ці закуски, але почувуюся цілковитою лузеркою, до якої нікому немає справи, а ці придуркуваті Фенелла та Таркін — просто Містер та Міс Душа Компанії. Так нечесно. *Я також* хочу випадково зустрітися з кимось знайомим. Зіткнутися з давніми друзями, яких знаю із самого дитинства (хоча, чесно кажучи, єдиний, кого я так довго знаю, — це мій сусід Том, а він десь у своїй обшальованій дубом кухні в Райгеті).

Але — раптом мені таки пощастить! — я опускаю меню і з надією оглядаю ресторан. Будь ласка, Боже, хоч раз, пошли мені когось, кого я впізнаю. Не обов'язково когось, хто мені подобається, чи навіть добре знайомого — просто когось, до кого я можу підбігти, цьомкнути в щічку і піти, гукнувши на прощання: «Мене чекають за моїм столиком!» Згодиться *хто завгодно*. Узагалі будь-хто...

І тут, не вірячи власним очам, я з радісним трепетом помічаю знайоме обличчя, усього за кілька столиків! Це Люк Брендон, він вечеряє із вишукано вдягненими літніми чоловіком і жінкою.

Ну, він не те щоб давній друг, але ж знайомий, правда ж? І в мене не надто великий вибір. Я так хочу випадково зустріти когось знайомого, як і всі інші.

— О, погляньте, там Люк! — вигукую я (не надто голосно, щоб він не почув). — Я просто *зобов'язана* підійти привітатися з ним.

Усі здивовано дивляться на мене, а я відкидаю волосся за спину, схоплююся на ноги і квапливо йду, сповнена раптового піднесення. Я теж так можу! Я зустріла знайомого в «Террацці»! Я — справжня світська левиця!

Лише за кілька метрів від його столика я сповільнюю крок і запитую себе, що я, власне, збираюся йому сказати.

Ну... це ж просто вияв ввічливості. Привітаюся і — о, чудова думка! — можу ще раз подякувати йому за те, що був такий ласкавий позичити мені двадцять фунтів.

Дідько, я ж йому їх повернула, правда ж?

Так. Так, я надіслала йому таку гарненьку листівку з переробленого паперу з намальованими на ній маками і чек. Усе гаразд. Залишається не панікувати і пам'ятати, що я крута світська левиця.

— Доброго вечора! — кажу я, наблизившись до його столика настільки, що він, здається, має мене почути. Але навколо нас такий

гамір, що мої слова не долітають до нього. Недарма в усіх подруг Фенелли такі верескливі голоси. Тут треба децибелів десь шістдесят п'ять, щоб вас почули.

— Вітаю! — намагаюся я докричатися ще раз, голосніше, але знов не отримую жодної відповіді. Люк серйозно говорить із тим літнім чоловіком, а жінка уважно дослухається до них. Жоден із них навіть не підводить погляд.

Це вже просто соромно. Я стою геть розгублена, адже чоловік, із яким я так хотіла випадково зустрітися, зовсім на мене не зважає. Ні в кого більше такої проблеми не з'являлося. Ну чого б йому не підскочити з вигуком: «Ви чули про «Форленд Інвестментс»?» Так нечесно. І що мені робити? Просто непомітно повернутися назад? Чи вдати, що я йшла до туалету?

Повз мене незграбно тупцяє офіціант із підносом і — я нічого не можу вдіяти — підштовхує мене вперед, до столу Люка, і саме в цю мить той підводить погляд. Він дивиться крізь мене, ніби навіть не впізнаючи, і всередині в мене щось із відчаєм здригається. Але тепер я маю якось із цього виплутуватись.

— Вітаю, Люку! — кажу я радісно. — Я просто подумала, що варто підійти... привітатися!

— Ну, вітаю, — відповідає він, помовчавши. — Мамо, тату, це Ребекка Блумвуд. Ребекко, це мої батьки.

О Боже. Що я накоїла? Я влізла в особисту, родинну зустріч. Треба скоріше вшиватися.

— Доброго вечора, — кажу я з ледь помітною посмішкою. — Ну, не буду вам заважати...

— А як ви познайомились із Люком? — цікавиться місіс Брендон.

— Ребекка — відомий фінансовий журналіст, — пояснює Люк, зробивши ковток вина. (Невже він і справді так думає? Ого! Треба буде згадати про це в розмові з Клер Едвордс. І з Філіпом, коли вже так.)

Я впевнено всміхаюся містерові Брендону, почувуючись справжньою Міс Успішність. Я — відомий фінансовий журналіст, що веде світську розмову з відомим підприємцем у відомому лондонському ресторані. Ну хіба не круто?

— Фінансовий журналіст, еге? — буркоче містер Брендон, і опускає окуляри для читання, щоб краще роздивитися мене. — То якої *ви* думки про заяву міністра?

Більше ніколи не підходитиму до знайомих у ресторанах. Нізачо у світі.

— Ну, — починаю я впевнено, замислюючись, чи вдасться мені прикинутися, що я раптом побачила давню подругу десь на іншому боці зали.

— Тату, навряд чи Ребекка хоче зараз говорити про роботу, — каже Люк, трохи насупившись.

— Ну звісно ж не хоче! — погоджується місіс Брендон і посміхається до мене. — Який чудовий шалик, Ребекко. Це з «Денні та Джордж»?

— Так, звідти! — підтверджую я радісно, огорнута хвилиною полегшення, що ми відійшли від теми про заяву міністра (яку ще заяву?). — Я така рада, що мені вдалося купити його минулого тижня на розпродажі!

Краєм ока помічаю, що Люк Брендон дивиться на мене з дивним виразом на обличчі. Чому? Чому він розглядає мене так...

Ох чорт! Як можна бути *такою дурепою*?

— На розпродажі... для своєї тітки, — проваджу я далі, намагаючись міркувати якомога швидше. — Я купила його в подарунок для тітки. Але вона... померла.

Усі цим шоковані, западає мовчанка, і я опускаю погляд. Я сама не можу повірити, що таке лягнула.

— Боже правий, — хрипкувато говорить містер Брендон.

— Тітка Ермінтруд померла? — говорить Люк не своїм голосом.

— Так, — відповідаю, змушуючи себе підвести погляд. — Це просто страшенно сумно.

— Просто жах! — співчутливо говорить місіс Брендон.

— Вона лежала в лікарні, так? — допитується Люк, наливаючи собі склянку води. — Що з нею трапилось?

Якусь мить я мовчу.

— Це було з її... ногою, — чую я свій власний голос.

— Нога? — Місіс Брендон зацікавлено дивиться на мене. — Що сталося з її ногою?

— Вона... опухла, і пішло зараження, — пояснюю я, помовчавши. — І ногу довелося ампутувати, а потім вона померла.

— Боже правий, — каже містер Брендон, хитаючи головою. — Придурки ті лікарі. — Він несподівано шалено зиркає на мене. — Вона лікувалася в приватній клініці?

— Ем-м-м... Не знаю точно, — кажу я, і починаю задкувати. Я більше цього не витримаю. Чого мені було просто не сказати, що вона *віддала* мені цей дурний шалик? — Гаразд, рада була побачитись із вами, Люку. Я маю йти, на мене ж друзі чекають!

Я байдуже махаю рукою, уникаючи погляду Люка, а потім спішно обертаюсь і йду назад до Сьюз, серце в мене швидко калатає, обличчя пашиє червоним. Господи, який провал.

Але мені вже вдалося опанувати себе, коли приносять нашу вечерю. Це ж їжа! Я замовила морські гребінці на грилі й ледь не божеволію, відчувши їхній смак. Я стільки днів знущалася сама над собою, вживаючи лише дешеву й корисну їжу, що тепер почуваюся ніби в раю. Я ледве не плачу — як в'язень, що повертається до справжнього світу, чи як діти після війни, які розуміють, що голодувати більше не доведеться. Після гребінців я їм іще стейк із

беарнським соусом та чипсами, а коли всі інші відмовляються від десертів, я замовляю ще й шоколадний мус. Адже хто знає, коли ще мені пощастить потрапити в такий ресторан? Може, в мене попереду кілька місяців бутербродів із сиром і домашньої кави в термосі і жодної світлої плями серед цієї одноманітності.

Це тяжка дорога, яку я сама для себе обрала. Але зрештою я одержу свою винагороду.

Доки я чекаю, коли подадуть мій шоколадний мус, Сьюз із Фенеллою вирішують, що вони просто зобов'язані піти поговорити з Бенджі, на іншому боці зали. Тож вони зіскакують на ноги, водночас удвох запалюючи цигарки, а Таркін залишається, щоб скласти мені компанію. Його, здається, не так, як інших, захоплюють усі ці випадкові зустрічі. Він узагалі промовчав майже весь вечір. І ще я помітила, що випив він більше за всіх нас. Я очікую, що він будь-якої миті може покласти голову на стіл. І це, як на мене, було б цілком непогано.

Якийсь час ми вдвох мовчимо. Чесно кажучи, Таркін такий дивний, що я не думаю, що мушу з ним спілкуватися.

А потім він раптом питає:

— Тобі подобається Вагнер?

— О, так, — швидко відповідаю я. Я не пригадую, чи я взагалі чула хоч щось із того Вагнера, але я не хочу здатися якоюсь невігласкою, навіть Таркінові. І я бувала в опері, хоча то, здається, був Моцарт.

— «Liebestod» із «Трістана...», — каже він, хитаючи головою. — Той самий «Liebestod».

— М-м-м, — мимрю я і киваю зі, сподіваюся, розумним виглядом. Я наливаю собі вина, наповнюю також і його келих і озирваюся, виглядаючи, куди поділася Сьюз. У цьому вся вона — просто зникнути і кинути мене зі своїм п'яним братом.

— Та-та-*та*-та, та-а-а-а-а-та-та...

О Господи, він співає. Не голосно, правда, але справді пристрасно. І він дивиться мені в очі, ніби чекає, що я йому підспівуватиму.

— Та-та-*та*-та...

Тепер він заплющився і почав похитуватись. Я починаю ніяковіти.

— Та тід-дл-іді та-а-та-а та-а-а-а там...

— Чудово, — весело кажу я. — Та з Вагнером нікому не зрівнятися, правда ж?

— «*Tristan*, — каже він. — *Und Isolde*». — Він розплющує очі. — Ти була б незрівнянною Ізольдою.

Чим я була б? Поки я на нього витріщаюсь, він підносить мою руку до своїх губів і починає її цілувати. Перші кілька секунд я надто шокована, щоб поворухнутися.

— Таркіне, — кажу я так суворо, як лише можу, намагаючись висмикнути руку. — Таркіне, будь ласка... — Я підводжу погляд і відчайдушно оглядаю кімнату, вишуковуючи Сьюз — і в цю мить зустрічаюся поглядом із Люком Бренденом, що йде з ресторану. Він трохи супиться, підносить руку, махаючи на прощання, і зникає за дверима.

— Твоя шкіра пахне трояндами, — мимрить Таркін, майже не відриваючи губів від моєї руки.

— Та замовкни вже! — вигукую я роздратовано і так різко висмикую стиснуту ним руку, що в мене на шкірі відбивається ряд зубів. — Просто відчепися від мене!

Я б дала йому ляпаса, але він, либонь, сприйме це як заохочення діяти далі.

Саме тут Сьюз із Фенеллою повертаються до столу з цілою купою новин про Бінкі та Мінкі — і Таркін знову замовкає. Решту вечора, навіть коли ми прощаємося, він майже на мене не дивиться. Дякувати Богу. Він, здається, мене таки добре зрозумів.

СІМ

Утім, схоже, таки зовсім не зрозумів, бо в суботу я отримую листівку з портретом дівчини в прерафаелівському стилі, що сором'язливо озирається через плече. А в листівці Таркін написав:

Дуже прошу пробачити мене за мою непристойну поведінку. Я сподіваюся виправитися. Запрошую тебе в Байройт або, якщо туди в тебе не вийде потрапити, повечеряймо разом.

Таркін

Вечеря з Таркіном. Уявляєте? Увесь вечір просидіти із цим щуром. Та й про що він узагалі? Я й уявлення не маю ні про який Байройт. Це якесь нове шоу чи що? Чи це він про Бейрут? Господи, але що ми забули в тому Бейруті?

Одначе не зважайте, забудьте про того Таркіна. Сьогодні я маю подумати про дещо важливіше. Це мій шостий день ощадливості, а головне — перший вихідний день. Девід Е. Бартон пише, що ті, хто намагається обмежувати себе, часто зриваються саме у вихідні, адже думки не зайняті роботою, порожній день здається просто нескінченним, і так хочеться сповнити його звичною розвагою — шопінгом.

Але в мене надто сильна воля, щоб зірватися. Я розпланувала весь свій день — і навіть *не наближатимуся* до жодних крамниць.

Сьогодні вранці я збираюся в музей, а потім увечері, замість того щоб витратити купу грошей на дорогу готову вечерю, я сама приготую карі, для себе і для Сьюз. І я просто в захваті від цих своїх планів.

Тож увесь мій бюджет на сьогодні такий:

Дістатися до музею: безкоштовно (в мене проїзний квиток)

Музей: безкоштовно

Карі: 2 фунти 50 пенсів

(Девід Е. Бартон пише, що можна приготувати чотири порції чудового карі, витративши менше ніж 5 фунтів, а нам треба лише дві порції).

Загальна сума витрат: 2 фунти 50 пенсів

Це вже на щось схоже. До того ж я здобуваю Культурний Досвід замість якогось матеріального непотребу. Я обрала Музей Вікторії та Альберта, бо ще в ньому не бувала. Насправді я навіть не уявляю, що там показують. Може, статуї королеви Вікторії та принца Альберта?

У всякому разі я впевнена, що там щось дуже цікаве, справді захопливе. А головне — безкоштовне!

Коли я виходжу з метро в Південному Кенсінгтоні, сонце яскраво сяє, і я йду вулицею, задоволена собою. Зазвичай я марную суботні ранки перед екраном телевізора, за зборами до магазинів. А от сьогодні! Я раптом почуваюся страшенно дорослою, столичною штучкою, мов героїня фільмів Вуді Аллена. Мені потрібен іще довгий вовняний шарф і сонцезахисні окуляри, і я стану схожою на Даян Кітон. (Молоду Даян Кітон, звісно, лише одягнути не за модою сімдесятих.)

І в понеділок, коли в мене спитають, як я провела вихідні, я зможу сказати: «Та ходила до Музею Вікторії та Альберта». Ні, краще скажу: «Відвідувала виставку». Це звучить значно крутіше (до речі, цікаво,

чому кажуть саме «відвідати» виставку? Ніби картини чекають вас на каву, мов гостинні господарі). Тоді мене перепитають: «Справді? Я й не знав, що ви цікавитеся мистецтвом, Ребекко». А я, сповнена гідності, відповім: «О, так. Я часто у вільний час ходжу музеями». А він погляне на мене, щиро вражений, і скаже...

Щойно збагнула, що проскочила повз вхід. От дурна. Надто захопилася уявною розмовою між собою і... я усвідомлюю, що уявляла своїм співрозмовником Люка Брендона. Дивно. До чого б це? Мабуть, тому що зіштовхнулася з ним у ресторані. Та байдуже. Треба зосередитися. Музей.

Я швидко повертаюся і з безтурботним виглядом заходжу в коридор — так, ніби я вже вкотре сюди навітуюся. Не так, як та зграя японських туристів, що скупчилися навколо свого екскурсовода. «Ха! — з гордістю думаю я. — Я вам не турист». Це моя спадщина. *Моя культура*. Я мимохідь беру карту, так, ніби вона мені не надто потрібна, і проглядаю перелік екскурсій про всілякі «Порцеляни династій Юнь і Мін»». А тоді незворушно прямую до першої зали.

— Вибачте! — гукає мене жінка за столом. — Ви заплатили?

Що я зробила? Не потрібно платити, щоб потрапити в музей! А, звісно, вона просто жартує зі мною. Я дружньо посміхаюся до неї, і йду далі.

— Вибачте! — каже вона вже суворіше й голосніше, і раптом нізвідки з'являється охоронець у формі. — Ви заплатили за вхід?

— Але ж він безкоштовний! — говорю я, захоплена зненацька.

— Боюся, що ні, — відповідає вона і вказує на табличку за моєю спиною. Я обертаюся, читаю її і ледь не падаю зі здивування.

«Вхід — 5 фунтів».

Я шокована настільки, що от-от знепритомнію. Що сталося з цим світом? За вхід до музею треба *платити*. Це просто обурливо. Кожен знає: музеї мають бути безкоштовними. Якщо за них змушувати

платити — ніхто нізащо туди не піде! Наша культурна спадщина буде втрачена для цілого покоління, затулена від нього цією принизливою фінансовою загорожею. Нація зовсім отупіє, і цивілізоване суспільство опиниться на межі краху. Ти цього домагаєшся, Тоні Блер?

До того ж у мене немає 5 фунтів. Я навмисне не брала із собою грошей, крім двох із половиною фунтів на продукти для карі. Господи, ну що за дурня? Ну от прийшла я, готова призвичаюватися до культури. Я *хочу* зайти і подивитися на... ну, на те, що там показують, але ж мене не пускають!

Тепер усі ті японці витріщилися на мене, ніби на якогось злочинця. «Забирайтеся звідси! — думаю я похмуро. — Ідіть уже милуватися мистецтвом».

— Ми приймаємо кредитні картки, — каже та жінка. — «Віза», «Світч», «Америкен експрес».

— О, — кажу я. — Ну... гаразд.

— У нас є ще «сезонні» квитки, — пояснює вона, доки я дістаю гаманця, — один коштує 15 фунтів, але дозволяє приходити в музей скільки захочете, цілий рік.

Необмежена кількість відвідувань на цілий рік! Почекайте-но хвилинку. Девід Е. Бартон повчає, що важливо, купуючи що завгодно, оцінити «вартість одного користування», поділивши ціну на стільки, скільки разів ви використаєте те, що купуєте. Припустимо, що відтепер я приходитиму до «Вікторії та Альберта» раз на місяць (думаю, це цілком можливо). Якщо купити цей сезонний квиток, то вийде... 1 фунт 25 пенсів за одне відвідування.

Ну, досить вигідно, правда ж? Якщо подумати — за це справді варто заплатити.

— Гаразд, давайте сезонний квиток, — кажу я, простягаючи свою «Візу». Ха-ха! Культуро, я йду до тебе!

Починається все справді дуже добре. Я дивлюся на свою невеличку мапу, розглядаю кожен експонат і уважно читаю всі маленькі таблички.

Срібний келих, Голландія, XVI століття

Інкустація із зображенням Святої Трійці, Італія, середина XV століття

Фаянсова чаша з біло-блакитним візерунком, початок XVII століття

Ця чаша, як на мене, справді гарна, і я раптово усвідомлюю, що дуже нею зацікавилась, і хочу дізнатися, скільки вона коштує. На вигляд досить дорога... Я саме шукаю цінник, коли пригадую, де я. Звичайно. Це не крамниця. Тут немає жодних цін.

Це, як на мене, не зовсім правильно. Через це тут не так цікаво, як могло б бути, правда ж? Ви просто ходите колами, роздивляючись усякі штуки, і це поступово обридає. А от якби на них були ціни — усе це вже було б значно цікавіше. Я взагалі вважаю, що всі музеї мають указувати ціни на експонатах. От розглядаєте ви срібний келих або мармурову статую, або *Мону Лізу*, або ще щось і захоплюєтеся їхньою красою, роллю в історії та всім іншим, а потім дивитеся на табличку з ціною й захоплено видихаєте: «Ой, погляньте лишень, скільки воно коштує!» Так і справді було б значно веселіше.

Я можу написати керівникам «Вікторії та Альберта» і запропонувати їм таке. Зрештою, я власник сезонного квитка. Вони мають дослухатися до моєї думки.

А поки що піду до наступної заклоєної вітрини.

Різьблений келих, Англія, середина XV століття

Боже, я готова півжиття віддати за чашечку кави. Скільки я вже тут пробула? Мабуть...

Ох. Лише п'ятнадцять хвилин.

Діставшись до зали, де представлена історія моди, я відчуваю досить серйозною, майже мов науковець. Насправді там я проводжу більше часу, ніж деінде. Але зрештою сукні та взуття закінчуються, і знову починаються статуї та всякі дрібниці у вітринах. Я постійно поглядаю на годинник, ноги в мене болять... і врешті-решт я падаю на канапу.

Не зрозумійте мене неправильно, мені подобаються музеї. Справді подобаються. І корейське мистецтво дуже цікаве. Але підлога надто тверда, і я в тіснуватих черевиках, і тут душно, тож я зняла жакета, і тепер він заважає мені в руках. І, як не дивно, мені весь час вчувається шум касового апарата. Мабуть, це все моя уява.

Я сиджу геть спустошена, розмірковуючи, чи знайду сили, щоб устати, коли до зали заходить група японських туристів, і мені доводиться піднятися і вдавати, що я щось роздивляюся. Я дивлюся повз якийсь шмат тканини, потім виходжу в коридор, викладений зразками старовинних індійських кахлів. Я саме розмірковую, чи не варто нам придбати каталог «Fired Earth» і оновити кахлі у ванній кімнаті, коли помічаю щось за металевими ґратами і завмираю, вражена.

Я заснула? Чи це міраж? Я бачу касу, чергу людей і залу з цінами...

Боже мій, я була права! Це крамниця! *Крамниця*, прямо тут, переді мною!

Раптово мої кроки жвавішають, чудесним чином до мене повернулися сили. Я йду на писк касового апарата, заходжу за ріг до входу в магазин і трохи затримуюся на порозі, наказуючи собі не

покладати на нього забагато надій. Не хочу розчаруватися, якщо побачу самі лише закладки й кухонні рушники.

Але тут зовсім не вони. Тут справді прикольно! Чому про це місце так мало хто знає? Тут цілі полиці чудових прикрас, купи справді цікавих книжок про мистецтво, і чудесні гончарні вироби, і листівки, і...

Ой. Але ж сьогодні мені не можна нічого купувати, правда? Чорт.

Це жахливо. Який сенс знайти новий магазин, якщо ти в ньому не можеш нічого купити? Це несправедливо. Усі інші щось купують, усім їм весело. Якусь мить я, похнюпившись, стирчу біля полиці з чашками, дивлячись на австралійку, що купує стосик книжок про скульптуру. Вона жваво теревенить із продавцями, і раптом я чую, що вона згадує Різдво. І тоді мені на думку спадає дещо справді геніальне.

Різдвяні подарунки! Я можу тут купити все до Різдва! Я розумію, що в березні трохи ранувато, але чому б не подбати про це заздалегідь? І тоді, коли настане Різдво, мені не доведеться штовхатися в тих жахливих натовпах у крамницях. Я просто не вірю, що це не спало мені на думку раніше. І я не порушу правил, адже *колись* мені таки треба купити подарунки на Різдво, правда ж? Я просто зроблю це трішечки раніше. Усе логічно.

І ось, десь за годину, я, щаслива, виходжу з крамниці з двома фірмовими сумками. Я купила альбом для фото, оздоблений принтами візерунків Вільяма Морріса, дерев'яний пазл у стилі «ретро», книжку з модними фото та розкішний керамічний заварник. Боже, я *просто обожнюю* різдвяний шопінг. Я не знаю поки що, який із подарунків для кого — головне, що всі ці речі унікальні, вони поза часом і стануть окрасою будь-якого будинку (принаймні керамічний заварник, адже саме так про нього написано в маленькому буклеті). Тож, як на мене, я чудово з усім впоралася.

Насправді день розпочався просто неймовірно вдало. З музею я виходжу страшенно задоволена й піднесена. Ось як змінює душу ранок, проведений серед чистої культури. Я вирішую відтепер проводити кожний суботній ранок у музеї.

Повернувшись додому, я бачу на килимку перед дверима листи. Серед інших є й конверт для мене, підписаний незнайомим почерком. Я розриваю його, тягнучи сумки з покупками до своєї кімнати — і вражено завмираю. Це листівка від Люка Брендона. Звідки в нього моя домашня адреса?

Шановна Ребекко, — написано в ній. — Я був радий учора побачитись із Вами і сподіваюся, що Ви чудово провели вечір. Я раптом усвідомив, що не подякував Вам за швидке повернення позичених грошей. Щиро Вам вдячний.

Із найкращими побажаннями — і, звичайно ж, із глибоким співчуттям із приводу втрати вашої тітки Ермінтруд (якщо це стане для Вас утіхою, я не можу уявити, щоб той шалик личив комусь більше, ніж Вам).

Люк

Якусь мить я просто мовчки розглядаю листівку. Я просто отетеріла. Господи... я намагаюся щось зрозуміти. Написати мені — це дуже люб'язно з його боку, правда ж? Просто підписати від руки от таку листівку, щоб подякувати за *мою* листівку. Тобто він же не зобов'язаний був цього робити, і це не звичайна ввічливість, правда ж? Не обов'язково надсилати комусь листівку з подякою просто за те, що той хтось повернув вам двадцять фунтів.

Чи обов'язково? Може, це вже й стало обов'язковим. Здається, листівки надсилають усі й за все. Я й уявлення не маю, що зараз

прийнято робити і що не прийнято (я відчувала, що варто прочитати ту книжку з етикету, яку я купила). Ця листівка — просто ввічлива подяка? Чи це щось інше? А якщо так, то... що це?

Він мене просто підколює?

О Боже, так і є. Він розуміє, що тітки Ермінтруд не існує. Він просто насміхається, хоче принизити мене.

Але невже... він би заморочувався з усім цим: купити листівку, підписати, надіслати її, просто щоб підколоти мене?

Ой, не знаю. Та яка, зрештою, різниця? Усе одно він мені навіть не подобається.

За ранок цілковитого окультурення я заслуговую невеличку винагороду, тож я купила «*Вог*» і пакетик драже в шоколадній глазури та ненадовго залягла на канапу. Боже, як мені не вистачає цих маленьких радощів! Я не читала журналів десь... із тиждень, якщо не рахувати «*Гарперс-енд-Квін*», позичений учора в С'юз. А коли я востаннє куштувала шоколад — узагалі *не пригадую*.

Але довго кайфувати, залежуючись на канапі, часу немає, адже я маю йти по продукти для свого домашнього карі. Тож, дочитавши свій гороскоп, я відкладаю «*Вог*» і дістаю новеньку книжку індійських рецептів. Я насправді дуже хвилююся. Мені ще ніколи не доводилося готувати карі.

Я вирішила відмовитися від того рецепту з тигровими креветками, бо вони, виявляється, страшенно дорогі. Натомість наміряюся приготувати балті з курятиною та грибами. Здається, це дуже дешево й легко, мені лише треба написати список покупок.

Утім, закінчивши його, я трохи розгублююсь. Список вийшов значно довшим, ніж я собі думала. Я не уявляла, скільки треба спецій, щоб приготувати одну порцію карі. Я оглянула нашу кухню, і виявилось, що в нас немає ані сковорідки для балті, ані млинка, щоб

молоти спеції, ані блендера для приготування пряної підливки. Ані дерев'яної ложки, ані вагів, якими можна хоч щось зважити.

Але не біда. Я швиденько сходжу до «Пітер Джонс» і куплю все обладнання, що знадобиться нам на кухні, потім забіжу по продукти, повернусь і візьмуся готувати. Головне пам'ятати, що все це треба купити лише один раз — і тоді ми зможемо готувати смачні карі хоч щовечора. Це варто вважати вартісним вкладенням.

Увечері, коли Сьюз повертається з торгового центру «Камден Маркет», я у своєму новому смугастому фартусі перемелюю обсмажені спеції нашим новим млинком.

— Ого! — каже вона, заходячи на кухню. — Ну й запах!

— Це ароматичні спеції, — дещо ображено пояснюю я і ковтаю трохи вина. Чесно кажучи, це все виявилось трохи складнішим, ніж я собі уявляла. Я намагаюся приготувати якусь суміш під назвою «балті масала», яку можна зберігати в банці і якої вистачить на кілька місяців, але всі спеції, здається, зникають у млинкові, і їх неможливо звідти дістати. Куди вони там можуть подітися?

— Я просто помираю з голоду, — скаржиться Сьюз, наливаючи собі келих вина. — Воно в тебе скоро приготується?

— Уявлення не маю, — кажу я крізь зціплені зуби, зазираючи в млинок. — Мені б тільки видобути звідти ті довбані спеції...

— О, гаразд, — говорить Сьюз. — Я можу просто підсмажити тост.

Вона кладе в тостер два шматочки хліба, а потім починає підіймати всі мої маленькі пакетики й баночки зі спеціями та розглядати їх.

— А що таке «Усі спеції»? — зацікавлено питає вона, підіймаючи одну з баночок. — Хіба це не всі спеції, змішані разом?

— Я не знаю, — кажу я, грюкаючи млинком об стіл. З нього випадають кілька крихт порошку, і я розлючено дивлюся на них. Куди поділася ціла банка спецій, яких мені мало вистачити на кілька місяців? Тепер доведеться знову смажити ці придуркуваті прянощі.

— Гарзд, якщо так, то чому б тобі просто не взяти їх і не забити на всі інші?

— Ні! — відрізаю я сердито. — Я готую свіжу суміш, із особливих спецій, для балті. Втямила?

— Та готуй, — відповідає Сьюз, знизуючи плечима. — Тобі видніше.

«Саме так», — думаю я, ковтнувши ще вина. Починаємо спочатку. Зерна коріандру, зерна фенхелю, зерна кмину, чорний перець... Дотепер я вже не намагаюся нічого відміряти, просто кидаю все підряд. Усе одно ж кажуть, що, коли готуєш, треба дослухатися до інтуїції.

— Що це? — питає Сьюз, помітивши на кухонному столі послання від Люка. — Люк Брендон? І чого б це йому раптом надсилати тобі листівку?

— Ой, ти ж знаєш, — відповідаю, байдуже стенаючи плечима. — Це просто ввічливість.

— Ввічливість? — Сьюз морщить чоло, крутячи в руках листівку. — Зовсім ні. Не обов'язково комусь надсилати листівку просто за те, що той хтось повернув тобі двадцятку.

— Справді? — голос у мене трохи вищий, ніж звичайно, мабуть, через ці смажені прянощі. — Я думала, що, можливо, так зараз заведено.

— Та ні, — впевнено відповідає Сьюз. — Заведено інакше: позичаєш гроші, повертаєш їх із подякою — і все, справу закінчено. Ця листівка... — Вона махає нею в мене перед носом. — Це... щось додаткове.

Ось чому мені так подобається жити зі Сьюз. Вона знається на такому, бо обертається в потрібних колах. Знаєте, вона колись обідала з герцогинею Кентською. Не те щоб я цим вихвалялася, але все ж таки.

— То що це, по-твоєму, означає? — допитуюся я, намагаючись говорити не надто напружено.

— Мабуть, він хоче здаватися привітним, — каже вона і кладе листівку назад на стіл.

Привітним. Звичайно, саме так. Він хоче здаватися привітним. І це, звісно, добре. То чому я почуваюся трішечки розчарованою? Я розглядаю листівку з портретом пензля Пікассо. Що це означає?

— А ці спеції взагалі-то повинні бути чорними? — запитує Сьюз, намазуючи свій тост арахісовим маслом.

— О Боже! — я хапаю сковорідку для балті з печі і розглядаю почорнілі зерна коріандру. Як же мене все це дратує! Гарзд, викинути їх і почати все спочатку. Зернята коріандру, зернята фенхелю, зернята кмину, чорний перець, лаврове листя. Останні лаврові листочки. Краще б їх не зіпсувати.

І якимось дивом мені це вдається. За сорок хвилин моє карі принадно булькає в сковорідці для балті! Це просто фантастика! Воно чудово пахне і на вигляд точнісінько таке, як на картинці в книжці, а я ж навіть не надто ретельно дотримувалася рецепту. Це просто доводить, що в мене природний хист до індійської кухні. І що більше я в ній практикуватимуся, то більших успіхів досягну. Як пише Девід Е. Бартон, я зможу зварганити смачний карі так само швидко, як замовити готову їжу. І уявіть лишень, скільки грошей я заощаджую!

Я переможно зливаю воду з рису басматі, витягаю з духовки коржі наан, випечені з готового тіста, і розкладаю все по тарілках. Іще посипаю все нарізаним зеленим коріандром — і, чесне слово, вигляд

усе це має не гірший, ніж у «Мері-Клер». Я приношу тарілки і ставлю одну з них перед Сьюз.

— Ого! — каже вона. — На вигляд просто супер!

— Згодна, — з гордістю відповідаю я, сідаючи навпроти неї. — Круто, правда?

Я дивлюся, як вона куштує, а потім і сама беру виделку до рота.

— М-м-м! Смакота! — каже Сьюз, жуючи із задоволенням. — Досить гостро, — додає вона за мить.

— Там є і мелений, і свіжий чилі, — пояснюю я. — Але ж смакує непогано, правда?

— Просто чудово! — говорить Сьюз. — Бекс, ти така розумаха! Я б і за мільйон років такого не приготувала!

Але вона жує далі, і обличчя в неї набуває все більш дивного виразу. Чесно кажучи, мені теж стає важко дихати. Це карі таки *справді* гостреньке. Насправді воно просто до біса гостре.

Сьюз ставить свою тарілку і відпиває великий ковток вина. Вона підводить на мене очі, і я бачу, що щоки в неї аж пашать.

— Так, відпад! — каже вона і відкушує величезний шмат коржа наан. Я дивлюся у свою тарілку і рішуче беру ще одну виделку карі. І тут мені вже закладає ніс. Я чую, що Сьюз також шморгає, але коли я дивлюся на неї, вона радісно посміхається.

О Боже, яке ж воно гостре! Мій язик більше такого не витримає. Щоки палахкотять, на очі навертаються сльози. Скільки ж я меленого чилі сюди вбехала? Та лише одну чайну ложечку... чи, може, дві. Я просто віддалася інтуїції і робила те, що здавалося правильним. Ну, принаймні так підказувало мені чуття.

По моїх щоках струмують сльози, і я відчайдушно шморгаю.

— З тобою все гаразд? — запитує стривожено Сьюз.

— Так, усе добре! — відповідаю я, відкладаючи виделку. — Просто... ти ж розумієш. Трохи гострувате.

Але насправді нічого зі мною не гаразд. І сльози течуть моїм обличчям не лише через те пекло в роті. Я раптом усвідомлюю, яка я цілковита невдаха. Навіть не можу як слід приготувати карі, швидко й легко.

І уявіть лишень, скільки грошей я на нього змарнувала, на сковорідку для балті, на фартух і всі прянощі... Ох, мені ж нічогісінько не вдалося. Я анітрохи не заощадила. Цей тиждень виявився повним провалом.

Я відчайдушно схлипую і ставлю свою тарілку на підлогу.

— Це просто жахливо! — кажу я засмучено, і по щоках у мене струмують сльози. — Не їж його, Сьюз. Отруїшся.

— Бекс! Не говори дурниць! — говорить Сьюз. — Воно чудове! — Вона дивиться на мене і також ставить свою тарілку на підлогу. — Ой, Бекс. — Вона пересувається підлогою до мене і обіймає мене. — Не хвилюйся. Воно просто трохи гострувате. Але якщо на це не зважати — то неперевершене! І наан дуже смачний! Правда. Не журися.

Я відкриваю рота, щоб відповісти, але замість цього чую, як знову шалено схлипую.

— Бекс, та припини! — жалібно говорить Сьюз, ледь не плачучи сама. — Це смачно! Це найсмачніше карі, яке мені доводилося куштувати.

— Справа не лише в карі! — схлипую я, витираючи очі. — Головне — те, що я мала б менше витратити. Це карі мало вийти мені у два з половиною фунти.

— Але чому так? — спантеличено питає Сьюз. — Ти об заклад із кимось побилася, чи що?

— Ні! — крізь сльози вимовляю я. — Просто я в борговій ямі! І тато порадив мені Менше Витратити або Більше Заробляти. Тому я й

намагалася витратити менше, але в мене нічого не вийшло... — Я не стримуюсь і просто ридаю вголос. — Я цілковита невдаха.

— Звичайно, ти не невдаха! — швидко відповідає Сьюз. — Бекс, ти хто завгодно, тільки не невдаха. Просто... — Вона вагається. — Просто, можливо...

— Що?

Помовчавши, Сьюз серйозно говорить:

— Я думаю, ти обрала неправильний шлях, Бекі. Як на мене, ти не та людина, що має Менше Витратити.

— Справді? — Я шморгаю носом і витираю очі. — Ти так думаєш?

— Я думаю, тобі натомість варто Більше Заробляти. — Сьюз замислюється. — Я взагалі не уявляю, як комусь може спасти на думку Менше Витратити. Як на мене, Більше Заробляти — це *значно* краще. Якби мені доводилося обирати — я точно йшла б лише цим шляхом.

— Так, — вимовляю я повільно. — Може, й твоя правда. Може, саме це мені й варто зробити. — Я тремтячою рукою підношу до рота і кусаю теплий корж наан — і Сьюз має рацію. Без карі він смачний. — Але як же це зробити? — запитую я трохи згодом. — Як почати Більше Заробляти?

На якийсь час западає мовчанка, і ми вдвох задумливо жуємо наан. А потім Сьюз радісно вигукує.

— Я знаю. Поглянь-но сюди! — Вона хапає журнал і розгортає останні сторінки, з рубриками оголошень. — Дивись, що тут написано: «Потрібно більше грошей? Приєднуйтеся до веселої компанії «Вишукані рамки». Заробляйте тисячі, працюючи вдома в зручний для вас час. Надаємо всі потрібні матеріали». Бачиш? Це легко.

Ого. Несподівано для себе я справді вражена. Тисячі. Непогано.

— Так, — кажу я ще тремтячим голосом. — Може, й спробую.

— Або можеш щось винайти, — пропонує Сьюз.

— Наприклад?

— О, та багато чого, — впевнено каже вона. — Ти ж така розумна. Ти можеш щось вигадати. Або... О, знаю! Заснувати Інтернет-компанію. Вони заробляють мільйони!

А знаєте, вона має рацію. Я багато чого можу зробити, щоб Більше Заробляти. Цілу купу всього! Потрібно лише мислити ширше. Раптом мені стає значно краще. Господи, яка ж Сьюз чудова подруга. Я простягаю руки й обіймаю її.

— Дякую, Сьюз, — кажу я. — Ти — моя зірочка.

— Та будь ласка, — відповідає вона і також обіймає мене. — Тож ти виріж собі це оголошення і починай заробляти свої тисячі... — Вона на мить замовкає. — А я поки що замовлю нам карі додому, гаразд?

— Так, будь ласка, — тихо відповідаю я. — Доставка — це чудово.

МЕНШЕ ВИТРАЧАТИ (ПРОЕКТ РЕБЕККИ БЛУМВУД)

САМОСТІЙНЕ ПРИГОТУВАННЯ КАРІ, СУБОТА, 11 БЕРЕЗНЯ

ЗАПЛАНОВАНИЙ БЮДЖЕТ: 2 фунти 50 пенсів

РЕАЛЬНІ ВИТРАТИ:

Сковорідка для балті 15 фунтів

Електричний млинок 14 фунтів 99 пенсів

Блендер 18 фунтів 99 пенсів

Дерев'яна ложка 35 пенсів

Фартух 9 фунтів 99 пенсів

Дві курячі грудки 1 фунт 98 пенсів

300 г грибів 79 пенсів
Цибуля 29 пенсів
Зернята коріандру 1 фунт 29 пенсів
Зернята фенхелю 1 фунт 29 пенсів
«Усі спеції» 1 фунт 29 пенсів
Зернята кмину 1 фунт 29 пенсів
Гвоздика 1 фунт 39 пенсів
Корінь імбиру 1 фунт 95 пенсів
Лаврове листя 1 фунт 40 пенсів
Мелений чилі

О ГОСПОДИ... ЗАБУДЬТЕ.

Банк «PGNI First Bank VISA»
Кемел-сквер, 7
Ліверпуль L1 5NP

Міс Ребекка Блумвуд
Берні Роуд, 4, кв. 2
Лондон SW6 8FD

Шановна міс Блумвуд!

**Ви — власниця банківської картки PGNI VISA «First Bank»
№ 1475839204847586.**

Дякуємо за Ваш лист від 3 березня.

Можемо запевнити Вас, що ми регулярно перевіряємо наші комп'ютери, і вірогідність «глюків», як Ви висловлюєтеся, є вкрай низькою. Проблема 2000 року також нас не зачепила. Усі рахунки абсолютно точні.

За бажання Ви можете написати до Анни Робінсон на телепрограму «*Сторожовий пес*», але ми впевнені, що вона погодиться з тим, що у Вас немає жодних підстав для скарг.

Згідно з нашими записами, платіж за Вашим рахунком «Віза» вже прострочено. Як ви можете побачити в останньому Вашому рахунку за карткою «Віза», мінімальний платіж становить 105,40 фунтів. Сподіваємося отримати Ваш платіж якомога швидше.

Із найкращими побажаннями

Пітер Джонсон,
голова відділу роботи з клієнтами

Вісім

Гаразд, можливо, Менше Витратати мені вдалося не надто добре. Але це не має жодного значення, адже все це вже в минулому. То було негативне мислення — а зараз я серйозно налаштована мислити лише позитивно. Вперед і вгору. Зростання й процвітання. Більше Заробляти. Якщо замислитися — це ж очевидне рішення.

І знаєте що? Сьюз має рацію. Більше Заробляти має вдатися мені значно краще, ніж Менше Витратати. Насправді я вже відчуваю значно щасливішою. Просто коли я усвідомила, що мені не доведеться більше готувати ті гидотні сирні бутерброди чи ходити музеями, у мене немовби камінь із душі впав. І тепер мені можна купувати які завгодно капучино, і я знову почну розглядати вітрини. О, яке полегшення! І книжка *«Керуй своїми коштами»* полетіла в смітник. Мені вона ніколи не подобалася.

Єдина дрібничка — зовсім крихітна — у тому, що я навіть уявлення не маю, як я могла б це зробити. Тобто як мені Більше Заробляти. Але тепер, коли я таки вирішила це робити, мені обов'язково випаде нагода. Я в цьому просто впевнена.

Коли я в понеділок дістаюся до роботи, Клер Едвордс уже на своєму місці — от несподіванка — і висить на телефоні.

— Так, — тихо каже вона. — Я думаю, єдина відповідь — планувати наперед. Так.

Вона помічає мене, і, на мій подив, щоки в неї рожевіють, і вона трохи відвертається. — Так, я розумію, — шепоче Клер, щось черкаючи в записнику. — А якою була... реакція досі?

Бог знає, що вона намагається приховати. Можна подумати, мене цікавить її занудне життя. Я сідаю за свій стіл, скоренько вмикаю

комп'ютер і переглядаю свій розклад. О, непогано, мені треба на прес-конференцію в Сіті. Навіть якщо це якась нудятина про заснування чергового пенсійного фонду, принаймні це привід на кілька годин вшитися з офісу, а якщо пощастить, ще й випити доброго шампанського. Іноді на роботі буває навіть цікаво. Та й Філіпа ще немає, а це значить, що можна трохи побазікати.

— Ну, Клер, — запитую я, коли вона кладе слухавку, — як вдалися вихідні?

Я дивлюся на неї, сподіваючись, як завжди, вислухати захопливу розповідь про те, куди яку полицю вони з її хлопцем повісили, але схоже, що Клер навіть не почула, що я сказала.

— Клер? — спантеличено повторюю я. Вона дивиться на мене, червоніючи, ніби я зловила її, коли вона цупила ручку з офісних запасів.

— Слухай, — спішно каже вона. — Ця моя розмова, яку ти щойно почула... можеш не говорити про неї Філіпові?

Я збентежено дивлюся на неї. Про що вона говорить? Ох йой... невже в неї коханець? Але яке діло до цього може бути Філіпові? Він же її редактор, а не її...

Боже мій. Невже її коханець — це *Філін*?

— Клер, що відбувається? — заводжуся я.

Западає тривала мовчанка, і Клер червоніє ще яскравіше. Я просто повірити в це не можу. Нарешті! Офісний скандал! І з усіх співробітників виділилася саме Клер Едвордс!

— Ой, та годі тобі, Клер, — шепочу я. — Можеш мені розповісти. Я нікому нічого не скажу. — Я схиляюся вперед, зображую співчуття. — Можливо, навіть зможу допомогти...

— Так, — каже Клер і тре руками обличчя. — Так, мені справді не завадила б порада. Це починає тиснути на мене.

— Почни від самого початку, — кажу я заспокійливо, мов справдешня досвідчена порадиця. — Коли це все почалося?

— Гарзд, я тобі звірюся, — шепоче, знервовано озираючись, Клер. — Це було десь... із півроку тому.

— А що саме сталося?

— Усе почалося в тому журналістському відрядженні, у Шотландії, — говорить вона повільно. — Я була так далеко від дому... Я сказала «так», навіть не замислюючись. Мабуть, через те що це мені лестило.

— Так воно завжди й буває, — розважливо кажу я. Боже, як мене це захоплює.

— Якби Філіп дізнався, що я виробляю, він просто знавіснів би, — вона, здається, на межі відчаю. — Але це так легко. Я просто змінюю ім'я — і все шите й крите!

— Змінюєш ім'я? — перепитую я вражено, хоча й намагаюся стримуватись.

— У мене їх кілька, — каже вона з гірким сміхом. — Ти, мабуть, натрапляла на якісь із них. — Вона важко зітхає. — Я розумію, який це ризик, але не можу зупинитися. Чесно кажучи, до грошей швидко звикаєш.

До грошей? Вона що, *повія*?

— Клер, а що саме ти...?

— Спочатку це була лише коротенька замітка про іпотечні кредити для «Мейл», — провадить вона далі, ніби не чує мене. — Я вирішила, що впораюся з цим. А тоді мені запропонували підготувати матеріал про страхування життя, на цілу шпальту, у «Сандей Таймз». Потім — замовлення від «Пенсійного Портфоліо». А зараз я готую десь близько трьох статей на тиждень. І це все треба робити таємно і природно поводитись... — Вона замовкає й хитає головою. — Іноді в

мене вже сил не стає на все це. Але я вже не можу зупинитись. Я підсіла на це.

Повірити не можу. Вона говорить про роботу. Про роботу! Лише Клер Едвордс вміє так розчарувати. Я вже вирішила, що вона завела собі палкого коханця, очікувала почути пікантні подробиці, а мова йшла лише про нудну стару...

А потім мені відгукується дещо з того, що вона щойно сказала.

— То, говориш, за це так добре платять? — перепитую я ніби між іншим.

— О, так, — каже вона. — Сотні три за один матеріал. Саме завдяки цьому нам вистачило на нашу квартиру.

Три сотні фунтів!

Дев'ять сотень на тиждень! Ох, нічого ж собі!

Ось і відповідь. Це легко. Я стану висококласним журналістом-фрилансером, як і Клер, і зароблятиму по дев'ять сотень фунтів на тиждень. Мені просто потрібно працювати відразу на багато видань. Слід почати спілкуватися та налагоджувати зв'язки на різних заходах, замість того щоб завжди гигикати з Еллі на задніх рядах. Я маю міцно тиснути руки всім редакторам великих видань, пов'язаних із темою фінансів, і носити бейдж із моїм іменем на добре помітному місці, а не запихати його в сумку. А потім таємно дзвонити їм із офісу й пропонувати свої ідеї. І отримувати 900 фунтів на тиждень. Ха!

Тож, прибувши на прес-конференцію, я рішуче чіпляю на місце бейдж з іменем, беру чашечку кави (жодного шампанського, уявляєте?) і підходжу до Мойри Ченнінг із *«Дейлі Геральд»*.

— Доброго дня, — кажу я, киваючи, сподіваюся, із серйозним виглядом. — Бекі Блумвуд, *«Вдалі вкладення»*.

— Доброго дня, — відповідає вона без жодного інтересу і повертається до іншої жінки зі свого гурту. — Отож ми викликали другу бригаду будівельників і *добряче* їх відчитали.

— Ох, Мойро, не щастить тобі, — співчуває їй співбесідниця. Я зиркаю на її бєдж — «Лавінія Беллімор, фрилансер». На неї справляти враження немає жодного сенсу — конкурентка.

Хай там як, вона не звертає на мене жодної уваги. Ці двоє базікають про ремонт у будинку та оплату за школу, зовсім не зважаючи на мене — і за мить я бурмочу:

— Рада була познайомитись, — і задкую звідти. Господи, я й забула, які вони бувають нелюб'язні. Утім, яка різниця. Варто просто познайомитись із кимось іще.

Тож трохи згодом, опинившись біля високого чолов'яги, що стоїть наодинці, я посміхаюся до нього.

— Бекі Блумвуд, «Вдалі вкладення», — відрекомендовуюся я.

— Джеффри Норріс, фрилансер, — відповідає він, показуючи на свій бєдж. О Господи. Тут просто кубло цих фрилансерів!

— А для кого ви пишите? — ввічливо питаю я, сподіваючись отримати принаймні якусь підказку.

— Та по-різному буває, — уникливо говорить він. Очі в нього бігають, і він уникає зустрічатися зі мною поглядом. — Я співпрацював із «Фінансовими справами». Але звідти мене турнули.

— Боже мій! — кажу я.

— Вони всі там покидьки, — розпалюється він, сьорбаючи каву. — Покидьки! Послухайте моєї поради — не зв'язуйтеся із ними!

— Гаразд, я це врахую! — весело відповідаю я, потроху задкуючи. — А зараз мені треба... — Я повертаюся і швидко йду подалі від нього. Чому я ввесь час натрапляю на якихось недоумків?

І тут лунає гонг, і всі починають розсідатися по місцях. Я цілеспрямовано йду до другого ряду, беру глянсову брошуру, покладену на сидіння, і дістаю записника. Шкода, що я не ношу окулярів, із ними мала б іще серйозніший вигляд. Я саме великими літерами пишу вгорі сторінки «Відкриття пенсійного фонду

“Недоторканий запас”», коли якийсь чоловік, якого я раніше не бачила, плюхається на сидіння біля мене. У нього неслухняне каштанове волосся, від нього тхне сигаретами, і він блискучими очима оглядає приміщення.

— Це ж якийсь жарт, правда? — бурчить він, і зустрічається зі мною поглядом. — Увесь цей зовнішній полір. Ця показуха. — Він показує навколо. — Ви ж на це не ведетеся, сподіваюсь?

О Боже. *Ще один* схибнутий.

— Анітрохи, — ввічливо відповідаю я, хочу прочитати його ім'я, але не бачу на ньому біджа.

— Радий це чути, — каже чоловік і хитає головою. — Кляті жирдяї. — Він киває вперед, де за столом перед сценою розсілися троє чоловіків у дорогих костюмах. — Навіть уявити неможливо, щоб вони жили на півсотні фунтів на тиждень, правда ж?

— Так... неможливо, — погоджуюся я. — Радше на півсотні на хвилину.

Чоловік схвально сміється.

— Гарні слова. Варто б їх використати. — Він простягає руку. — Ерік Формен. *«Дейлі Ворлд»*.

— *«Дейлі Ворлд»*? — не втримавшись, вражено перепитую я.

Оце так, *«Дейлі Ворлд»*. Зараз відкрию вам одну мою невеличку таємницю — мені дуже подобається *«Дейлі Ворлд»*. Я розумію, що це лише якийсь таблоїд, але він так легко читається, особливо в потязі (у мене, мабуть, надто слабкі руки, адже вони швидко починають боліти, коли я тримаю *«Таймз»*, а потім усі сторінки переплутуються... словом, це просто жах якийсь). А деякі з матеріалів жіночих рубрик насправді досить цікаві.

Але стривайте, я ж знайома з редактором фінансової рубрики *«Дейлі Ворлд»*. І це така недолуга жінка на ім'я Марджорі. То хто ж тоді цей чоловік?

— Ми раніше не зустрічалися, — кажу я між іншим. — Ви там нещодавно працюєте?

Ерік Формен посміюється.

— Я вже десять років друкуюся. Але ці всі фінансові штуки — не моя тема. — Він починає говорити тихіше. — Узагалі-то я тут, щоб здійснити невеличку бучу. Редактор доручив це мені для нової кампанії, яку ми починаємо: «Чи можна довіряти фінансовим ділкам?»

Він навіть *говорить* таблоїдним голосом.

— Звучить разюче, — люб'язно кажу я.

— Може, може. Якщо розберусь із усіма цими технічними фішками. — Він невдоволено кривиться. — Ніколи не розумівся на числах.

— Та не варто хвилюватися, — заспокійливо кажу я. — Насправді тут не треба надто багато знати. Швидко починаєш розуміти, що насправді важливо.

— Радий це чути, — говорить Ерік Формен. Він приглядається до мого беджа з іменем. — А ви...

— Ребекка Блумвуд, «Вдалі вкладення», — відрекомендовуюся я діловим, фрилансерським голосом.

— Радий познайомитися з вами, Ребекко, — каже він, дістаючи з кишені візитку.

— О, дякую, — кажу я, спішно шукаючи в сумці свою візитку. «Так! — думаю я переможно, протягаючи її. — Я співпрацюватиму з газетами, відомими на всю країну! Я обмінююся візитками!»

У цю мить усі мікрофони з неприємним виском вмикаються, і брюнетка на сцені прокашлюється. За її спиною засвічується екран із написом «НЕДОТОРКАНИЙ ЗАПАС» на тлі заходу сонця.

Пригадую цю дівчину. Минулого року вона страшенно зверхньо говорила зі мною на брифінгу. Але Філіпові вона подобається, бо

щороку на Різдво посилає йому пляшку шампанського, тож доведеться мені написати щось хороше про цей новий пенсійний план.

— Леді та джентльмени, — починає вона. — Мене звати Марія Фріман, і я рада вітати вас усіх на відкритті пенсійного фонду «Недоторканний запас». Ми пропонуємо низку інноваційних продуктів, у яких гнучкість та надійність поєднуються з дієвою силою, роблячи ваші гроші справді недоторканими.

На екрані перед нами з'являється графік: товста звивиста червона лінія, а під нею — тоненька чорна.

— Як ми бачимо на Графіку 1, — впевнено розповідає Марія Фріман, вказуючи на хвилясту червону лінію, — показники нашого фонду незмінно залишаються вищими, ніж в інших компаній цієї галузі.

— Гм, — бурмоче Ерік Формен, насуплено розглядаючи свою брошуру. — Що тут узагалі в біса відбувається? Ходять чутки, що в цих «Недоторканих» не надто добре йдуть справи. — Він тицяє пальцем у графіку. — А тут, бачте, «показники вищі, ніж в інших у галузі...»

— Еге ж, — шепочу я у відповідь. — Цікаво, у якій галузі? Найгірших інвесторів? Фінансових невдах?

Ерік Формен дивиться на мене, губи в нього трохи кривляться.

— Думаєте, вони просто вигадали ці цифри? — шепоче він.

— Ну не те щоб зовсім вигадали, — пояснюю я. — Вони просто порівнюють себе з першою ліпшою компанією, ще гіршою за них, а потім проголошують себе кращими. — Я вказую на графік у брошурі. — Ось погляньте. Вони не вказали, що саме тут розуміють під «галуззю».

— Трясця моїй матері, — Ерік Формен підводить погляд на керівництво «Недоторканих», що сидить перед сценою. — От же ж пройдисвіти довбані, як їх іще назвати?

Цей чолов'яга, либонь, зовсім життя не знає. Мені майже його шкода.

Марія Фріман щось просторікує далі, і я ледь стримуюся, щоб не позіхати. Проблема сидіння в передніх рядах: доводиться вдавати зацікавленість і щось занотовувати. «Пенсії», — пишу я і підкреслюю хвилястою лінією. Потім перетворюю цю лінію на виноградне стебло і починаю обмальовувати невеличкими гронами винограду й листочками.

— За мить я відрекомендую вам Майка Діллона, очільника інвестиційного відділу, і він розповість дещо про їхні методи. А поки що, якщо у вас виникли запитання...

— Так, — говорить Ерік Формен. — У мене виникло запитання. — Я трохи здивовано підводжу погляд від свого винограду.

— Так? — Марія Фріман люб'язно посміхається до нього. — А ви...

— Ерік Формен, *«Дейлі Ворлд»*. Мене цікавить, скільки вам платять? — Він указує рукою на стіл.

— Що? — У Марії Фріман рожевіють щоки, але враз вона заспокоюється. — А, ви про внески. Ну, про це ми поговоримо...

— Я не про внески, — заперечує Ерік Формен. — Я запитую, яка у вас усіх зарплатня? У вас, у Майка Діллона. — Він тицяє на нього пальцем. — Скільки ви отримуєте? Суми з п'ятьма нулями, правда ж? А якщо згадати, як *катастрофічно* йшли справи в компанії «Недоторканий запас» минулого року, ви б мали зараз просити милостиню на вулицях.

Я просто отетеріла. Я ще ніколи не бачила нічого подібного на прес-конференції. Ніколи!

За столом зчиняється гвалт, а потім Майк Діллон нахиляється до свого мікрофона.

— Ми б хотіли продовжити презентацію, — говорить він, — і... і залишити інші питання на потім. — Він здається дуже збентеженим.

— Ще одне, — не вгамовується Ерік Формен. — Що б ви сказали одному з наших читачів, який вклав гроші у ваш план «Безпечні перспективи» і втратив десять тисяч? — Він зиркає на мене підморгуючи. — Покажете йому такий гарний, такий надійний графік, так? Скажете, що ви були «найкращими в галузі»?

О, це фантастика! Усі представники «Недоторканих», здається, воліли б померти на місці.

— Щодо «Безпечних перспектив» — із цієї теми було видано окремий прес-реліз, — Марія холодно посміхається до Еріка. — Проте ця прес-конференція обмежується темою нових пенсійних пропозицій. Якби ви були ласкаві дочекатися закінчення презентації...

— Не турбуйтеся, — говорить Ерік Формен. — Я не збираюся залишатися й вислуховувати вашу маячню. Я вже почув усе, що хотів. — Він устає і всміхається до мене. — Радий познайомитися з вами, Ребекко, — каже він. — І дякую вам. — Він простягає мені руку, і я потискаю її, не усвідомлюючи навіть, що я роблю. Усі обертаються до нас, і під загальне перешіптування він виходить із приміщення.

— Леді та джентльмени, — каже Марія Фріман, щоки в якої просто палають. — Через цю... несподіванку нам знадобиться коротка перерва, після якої ми повернемося до вас. Будь ласка, пригощайтеся чаєм та кавою. Дякую. — Вона вимикає мікрофон, спускається зі сцени і поспішає до гурту співробітників «Недоторканного запасу», які влаштували стихійну нараду.

— *Нізащо* не можна було його впускати! — чую я слова одного з них.

— Я ж не знала, хто це! — виправдовується Марія. — Він відрекомендувався як позаштатник із «Уолл-стрит Джорнал»!

Ну, це вже щось! Такого пожвавлення я не бачила відтоді, як Алан Деррінг зі «Щоденника Інвестора» узяв слово на прес-конференції «Економного страхування» і оголосив, що він змінює статтю і просить усіх називати його Андреа.

Я йду взяти собі ще чашечку кави і бачу біля столика з напоями Еллі. Супер! Сто років її не бачила.

— Привіт, — посміхається вона. — Мені сподобався твій новий друг. Непересічна особистість!

— Мені теж! — задоволено відповідаю я. — Крутий, правда?

Я беру смачнуче шоколадне печиво, загорнуте в золоту фольгу, і віддаю чашку офіціантці, щоб долила кави. Потім кидаю ще трохи печива до себе в сумку (навіщо втрачати таку нагоду?).

Навколо нас точаться захоплені обговорення; «недоторканні» все ще юрмляться перед сценою. Просто чудово. Можна пліткувати хоч кілька годин.

— Так, слухай, — кажу я Еллі, — ти останнім часом кудись подавала резюме? — Я ковтаю кави. — Я бачила в «*Media Guardian*» оголошення, що потрібен журналіст у «*Нью вумен*», і намірялася тобі подзвонити. Там необхідний досвід роботи у виданні, пов'язаному з правами споживачів, але я думаю, ти можеш сказати...

— Бекі, — не своїм голосом перериває мене Еллі, — ти ж знаєш, де я співбесідувалася.

— Що? — я витріщаюся на неї. — Ти ж не про ту посаду фондового менеджера. Це ж було несерйозно. Ти лише хотіла довести власну цінність.

— Я влаштувалася туди, — каже вона, і я шоковано дивлюся на неї.

Раптом долинає голос зі сцени, і ми вдвох обертаємось.

— Леді та джентльмени, — запрошує Марія. — Будь ласка, повертайтеся на свої місця.

Шкода, але я не можу на нього повернутися. Я *маю* про все дізнатися.

— Ходімо, — швидко кажу я Еллі. — Не обов'язково тут сидіти. У нас є всі роздруківки. Ходімо пообідаємо десь.

Вона мовчить — і на одну жахливу мить мені здається, що вона відмовиться, що вона *хоче* залишитися послухати про пенсії. Але вона всміхається, бере мене за руку — і, страшенно обурюючи цим дівчину біля входу, ми танцювальними кроками вибігаємо з кімнати.

Неподалік за рогом є «Кафе-Руж», ми йдемо просто туди й замовляємо пляшку білого вина. Я, чесно кажучи, й досі дещо шокована. Еллі Грейнджер вирішила стати фондовим менеджером у «Ветербіз». Вона кидає мене. Мені тепер ні з ким буде розважатися.

І як вона *може*? Господи, вона ж мріяла бути редактором рубрики про красу в «Марі-Клер»!

— То... що тебе на таке штовхнуло? — обачно запитую я, коли приносять наше вино.

— Ох, я не знаю, — зітхає вона. Я просто все думала: куди я йду? Ти ж знаєш, я розсилала резюме на всі ті гламурні журналістські посади, і мене навіть жодного разу не запросили на співбесіду...

— Тебе зрештою запросили б, — кажу я впевнено. — Я точно знаю.

— Може, запросили б, — відповідає вона. — А може, й ні. А поки що я пишу про всіх цих нудних фінансистів, і раптом я подумала: чому б просто не послати все це подалі й самій не стати нудною фінансисткою? Принаймні будуватиму нормальну кар'єру.

— Ти й так будувала нормальну кар'єру!

— Ні, не будувала. Це було безнадійно! Я просто метушилася, без мети, без плану, без перспектив... — помітивши моє обличчя, Еллі

затинається. — Тобто в мене все було зовсім не так, як у тебе, — спішно додає вона. — Ти значно краще за мене влаштувалася.

Влаштувалася? Вона жартує?

— То коли починаєш роботу? — Я вирішую змінити тему, бо, чесно кажучи, мене все це дещо насторожує. У мене немає ані плану, ані перспектив. Може, і в мене все безнадійно. Може, мені варто замислитися над тим, щоб змінити професію. О Боже, як усе це гнітить. Моя робота здається такою грандіозною, захопливою, коли я про неї розповідаю комусь, — от хоча б сусідам, Мартінові та Дженіс. Але зараз через цю розмову з Еллі я почуваюся цілковитою лузеркою.

— Наступного тижня, — відповідає Еллі, сьорбаючи вино. — Працюватиму в офісі на Сілк-стрит.

— Чудово, — жалюгідно говорю я.

— І мені довелося купити цілу купу нового одягу, — додає вона, трохи скривившись. — У тому «Ветербіз» усі такі гламурні та вишукані...

Нового одягу? *Нового одягу?* Що ж, от тепер я справді їй заздрю.

— Я пішла в «Карен Міллен» і скупилася там ледь не все, — розповідає вона, смакуючи маринованими оливками. — Витратила десь із тисячу фунтів.

— Нічого собі! — вигукую я майже побожно. — Тисячу фунтів за один раз?

— Ну, це була необхідність. — Вона неначе вибачається. — Та й усе одно я тепер більше зароблятиму.

— Справді?

— О, так, — каже вона зі стриманим сміхом. — Значно більше.

— Це десь... скільки? — запитую я, не в змозі стримати цікавість.

— Для початку — сорок тисяч, — відповідає вона, недбало стенаючи плечима. — А потім хтозна. Кажуть, що...

І вона починає розповідати про підвищення, кар'єрні драбини та надбавки. Але я ані слова не чую, я сиджу мов громом уражена.

Сорок тисяч?

Сорок тисяч? А я ж заробляю лише...

Утім, чи варто мені вам розповідати, скільки я заробляю? Хіба це, як і релігія, не є однією з тих тем, яких варто уникати у вихованому товаристві? А може, тепер уже можна вільно обговорювати свою платню з ким завгодно. Сьюз напевне знає.

Ой, до біса все це. Вам і так уже все про мене відомо, правда ж? Отож насправді я заробляю 21 тисячу фунтів. І мені здавалося, що це багато! Я чудово пам'ятаю, коли я змінила роботу і почала замість 18 тисяч отримувати 21. Здавалося, що настав мій зоряний час. Я була така захоплена, писала нескінченні переліки того, що збиралася купити на цю нову суму.

Але тепер це звучить як майже нічого. Я мала б заробляти сорок тисяч, як Еллі, і купувати весь одяг у «Карен Міллен». О, як це несправедливо. Моє життя — суцільна невдача.

Я йду до свого офісу, і все здається мені зовсім непроглядним. Може, мені теж варто кинути журналістику і податися у фондові менеджери. Або в банкіри. Вони дуже непогано заробляють, правда ж? Може, мені влаштуватися в «Голдман Сакс» чи щось таке? Там, здається, заробляють близько мільйона на рік, правда ж? Господи, оце було б круто. Мільйон на рік. Цікаво, як узагалі можна влаштуватися на таку роботу.

Але з іншого боку... хіба я насправді хочу бути банкіром? Я б не проти того, щоб одягатися в «Карен Міллен». Думаю, з цим обов'язком я впоралася б добре. А от щодо решти не впевнена. З тим, наприклад, щоб рано вставати і багато й тяжко працювати. Не те щоб я була така вже ледача, але мені таки страшенно подобається, що я можу весь день

просидіти в бібліотеці зображень або гортати якісь папери, прикидаючись, що вивчаю тему, і ніхто за це на мене не наїде. Не схоже, що Еллі робитиме щось таке на тій новій роботі. Здається, там їй буде непереливки.

Гм... Якби знайти спосіб отримати купу гарного одягу, не виконуючи тієї роботи, що мене так лякає. Одягатися, але не працювати. Якби ж знайти такий спосіб... Я мимохіть вдивляюся у вітрини всіх крамниць, повз які проходжу, розглядаючи, що там виставлено — і раптом завмираю на місці.

Це знак від Бога. Інакше й бути не може.

Я стою перед «Аллі Сміт» — у вітрині якого виставлено чудові довгополі пальта — і бачу крізь скляні двері написане від руки оголошення. «Потрібні працівники — продавці-консультанти на суботу. Звертатися до продавця».

Я, ледь не тремтячи, вдивляюся в те оголошення. Мене ніби осяює блискавка чи щось таке. *Якого біса* мені раніше це не спало на думку? Це ж просто геніально. Працюватиму по суботах! У магазині одягу! Зароблю купу зайвих грошей на додаток до зарплати, *та ще й* знижку отримаю на весь одяг! І, скажемо чесно, працювати продавцем, либонь, простіше, ніж фондовим менеджером, правда ж? Потрібно лише стояти й повторювати: «Чим я можу вам допомогти?» Насправді це буде просто розвага, адже я й собі зможу обрати одяг, доки допомагатиму покупцям. Та я ж отримуватиму *зарплатню* за шопінг!

«Це просто неймовірно, фантастично!» — думаю я, зі щасливою посмішкою на обличчі прямуючи до магазину. Я *знала*, що сьогодні має статися щось хороше. Я це просто відчувала.

За півгодини я виходжу, всміхаючись іще ширше. Я отримала роботу! Я знайшла роботу на суботу! Працюватиму щосуботи з 8.30 до 17.30 і отримуватиму 4,80 фунтів за годину, і матиму також 10 відсотків знижки на весь одяг! А за три місяці — уже аж 20 відсотків! Усі мої фінансові труднощі позаду.

День, слава Богу, вдалий. Мені запропонували просто на місці заповнити анкету, і Деніель, менеджер, одразу ж провела зі мною співбесіду. Спершу вона, здавалося, сумнівалася в мені, особливо коли я розповіла, що працюю повний робочий день як фінансовий журналіст і хочу влаштуватися до них, щоб отримати додатковий підрібок та знижки на одяг. «Це буде важка робота, — повторювала вона. — Ви розумієте? Це буде дуже важка робота». Але, мабуть, її думка змінилася, коли ми заговорили про товари. Мені подобається вбрання від «Аллі Сміт» — тож я, звичайно, знала ціну кожної речі в крамниці, а також те, чи є щось схоже в «Джигсоу» або у «Френч Коннекшен». Зрештою Деніель якось дивно поглянула на мене і сказала: «Так, ви, мабуть, і справді любите одяг». А потім вона взяла мене на роботу! Я просто дочекатися не можу. Починаю в цю суботу. Хіба ж не чудово?

До офісу я повертаюся, захоплена власним успіхом. Озираюся навколо — і раптом це нище офісне життя здається надто нудним і обмеженим для такої творчої особистості, як я. Моє місце не тут, серед запліснявілих стосів прес-релізів і похмурого клацання комп'ютерів. Моє місце там, серед яскравих ламп і кашемірових кардиганів «Аллі Сміт». «Може, я влаштуюся продавцем на повний робочий день, — думаю я, сідаючи за свій стіл. — А може, засную свою власну мережу крамниць дизайнерського одягу!» О так, Господи! Буду серед людей, про яких пишуть статті до рубрик «Неймовірно успішні підприємці». «Бекі Блумвуд працювала фінансовим журналістом, коли розробила інноваційну концепцію магазинів «Блумвуд». Ідея створення мережі,

що зараз успішно розвивається по всій країні, спала їй на думку одного чудового дня, коли вона...»

Дзвонить телефон, і я підіймаю слухавку.

— Так? — неуважно кажу. — Ребекка Блумвуд слухає. — Я ледве не додаю: «Власниця мережі крамниць “Блумвуд”», але це, мабуть, було б трохи передчасно.

— Міс Блумвуд, це Дерек Сміт із «Ендвіч-Банку».

Що? Я така шокована, що кидаю телефон на стіл і тремтячими руками ледь спромагаюся його підняти. А серце в мене тим часом гупає, мов у наляканого кролика. Звідки Дерек Сміт знає, де я працюю? Звідки в нього мій номер?

— У тебе все гаразд? — зацікавлено питає Клер Едвордс.

— Так. — Я ковтаю. — Так, усе добре.

І тепер вона за мною спостерігає. Тепер я не можу просто кинути слухавку і вдати, що то хтось помилився номером. Доведеться з ним поговорити. Гаразд, зроблю це якомога життєрадісніше й веселіше і намагатимуся позбавитися його якомога швидше.

— Доброго дня! — кажу я в телефон. — Вибачте! Річ у тім, що я трохи зайнята. Ну, знаєте, як воно буває!

— Міс Блумвуд, я написав вам кілька листів, — говорить Дерек Сміт. — І на жоден із них не отримав задовільної відповіді.

Як я не намагаюся стримуватися — відчуваю, як у мене рожевіють щоки. О Боже, він говорить справді розлючено. Це жахливо. Хто йому дав право отак з'явитися і зіпсувати мій день?

— На жаль, я була дуже зайнята, — пояснюю я. — Моя... моя тітка дуже захворіла. Мені довелося бути побіля неї. Розумієте.

— Розумію, — говорить він. — Проте...

— А потім вона померла, — додаю я.

— Співчуваю вашій утраті, — говорить Дерек Сміт. Однак *голос* у нього анітрохи не співчутливий. — Але це не змінює того факту, що

баланс вашого поточного рахунку...

У цього чоловіка немає серця? Коли він починає розповідати про баланси, заборгованості та домовленості, я старанно його не слухаю, щоб не почути нічого, що мене засмутило б. Я розглядаю імітацію деревини на поверхні мого столу, розмірковуючи, чи вийде в мене кинути слухавку і вдати, що це сталося випадково. О Боже, це просто жах якийсь. Що мені робити? *Що мені робити?*

— І якщо ця ситуація не вирішиться, — суворо карбує він, — боюся, що я буду вимушений...

— Усе буде гаразд, — чую я свій власний голос. — Усе буде гаразд, адже... я скоро отримаю гроші. — Навіть просто вимовляючи ці слова, я відчуваю, як у мене спалахують від сорому щоки. Але... от що мені ще робити? Я маю сказати *хоч щось*, інакше він ніколи не дасть мені спокою.

— О, так?

— Так, — підтверджую я і ковтаю. — Річ у тім, що моя... моя тітка залишила мені трохи грошей у спадок.

І це де в чому майже правда. Я маю на увазі, що, звісно, тітка Ермінтруд залишила б мені трохи грошей. Зрештою, я ж була її улюбленою племінницею, хіба ні? Чи хтось іще купував їй шалики «Денні та Джордж»?

— Я отримаю їх тижнів за два, — додаю я для більшої переконливості. — Тисячу фунтів.

Потім усвідомлюю, що варто було сказати «десять тисяч» — це його справді вразило б. Та гаразд, уже пізно.

— Ви говорите, що через два тижні ви внесете 1000 фунтів на свій рахунок, — уточнює Дерек Сміт.

— Емм... так, — кажу я, трохи помовчавши. — Сподіваюся, що так.

— Я радий це чути, — говорить він. — Я занотую нашу розмову, міс Блумвуд, і очікую отримати 1000 фунтів на ваш рахунок у понеділок 27 березня.

— Добре, — нахабно відповідаю я. — Це все?

— Наразі все. До побачення, міс Блумвуд.

— До побачення, — прощаюся я і кладу слухавку.

Дякувати Богу. Здихалася.

Крамниця «Бромптон Стор»

ВІДДІЛ РОБОТИ З КЛІЄНТАМИ

Бромптон-стрит, 1

Лондон SW4 7TH

Міс Ребекка Блумвуд

Берні Роуд, 4, кв. 2

Лондон SW6 8FD

Шановна міс Блумвуд!

Дякуємо за швидке повернення підписаного чеку на суму 43,00 фунти.

На жаль, хоч на чеку і є Ваш підпис, проте він виявився датованим 14 лютого 2200 року. Ми не маємо жодного сумніву, що Ви просто цього не помітили.

«Бромптон Стор» не може приймати чеки, датовані як майбутній платіж, тож ми повертаємо його Вам і просимо Вас надіслати нам підписаний чек із правильною датою.

Крім того, Ви можете сплатити готівкою або за платіжним дорученням, яке додаємо до цього листа. Додаємо також брошуру з усією інформацією.

Сподіваємося найближчим часом отримати Ваш платіж.

Із найкращими побажаннями

Джон Гантер,
менеджер відділу роботи з клієнтами

Дев'ять

Коли я дістаюся того вечора додому, у вітальні на мене чекає купа листів, але я не зважаю на жоден із них, адже прийшов мій пакунок від «Вишуканих рамок»! Я сплатила за нього 100 фунтів (так, досить дорого), але ж я з його допомогою зможу одержати 300 фунтів лише за кілька годин. Усередині пакунка знаходжу брошуру з фото людей, що заробляють на «Вишуканих рамках» цілі статки, дехто навіть по сто тисяч на рік! Цікаво, навіщо я взагалі стала цим журналістом?

Тож після вечері я сідаю дивитися «Жителів Іст-Енду» і розпаковую комплект. Сьюз десь гуляє, тож мені ніхто не заважає зосередитись.

«Із радістю відкриваємо перед вами найпотаємнішу таємницю в Британії... — написано в брошурі. — Вітаємо у спільноті людей, що роблять Вишукані Рамки просто в себе вдома! Приєднуйтеся до інших учасників і заробляйте тисячі фунтів у домашньому затишку. Наші прості інструкції допоможуть вам започаткувати найприбутковішу справу у вашому житті. Можливо, на зароблені гроші ви купите машину, човен або ж подарунок для когось особливого. І пам'ятайте — ваш заробіток залежить лише від вас!»

Я просто захоплена. Якого біса я не зробила цього раніше? Це просто *фантастика*! Два тижні попрацюю з усієї сили — і зможу погасити всі свої борги, потім поїду на відпочинок, куплю цілу купу нового одягу. Боже, я не можу дочекатися!

Я розриваю пакунок — і раптом на підлогу випадає ціла купа полотняних стрічок. Деякі з них однотонні, деякі — вкриті квітчастим візерунком. Візерунок просто жахливий, але, зрештою, яка різниця? Моя робота — клепати рамки та збирати гроші. Я шукаю інструкції —

і знаходжу їх під горою картонних основ для рамок. І, звичайно, вони просто неймовірно прості. Треба лише приліпити вату на картонну рамку, вкрити тканиною, щоб створити «ефект вишуканого драпування», а потім підклеїти на звороті торочку, щоб приховати стик. От і все! Простіше й бути не може — і я отримаю 2 фунти за рамку. У пакунку матеріали для 150 рамок — отож, якщо я робитиму по три десятки за вечір, за тиждень зможу заробити триста фунтів — отак просто, на дозвіллі!

Гаразд, час починати. Рамка, вата, клей, тканина, торочка.

О Боже. *О Боже*. Хто вигадав усю цю дурню? Тканини просто не вистачає на рамку з ватою. Або її треба справді щільно натягнути, а вона така тонесенька, що від цього просто рветься. На моєму килимі плями від клею, я зламала дві картонні основи, намагаючись обтягнути їх, а єдина рамка, з якою я таки впоралася, має такий вигляд, ніби от-от розпадеться. І проморочилася я з цим...

Я позіхаю, зиркаю на годинник — і я просто шокована. Зараз 11.30. Це значить, що я просиділа над ними вже три години. І за весь цей час зробила одну рамку, яка ледь тримається купи — не впевнена, що вони її приймуть, — і зіпсувала дві основи. Бачити не можу цих придуркуватих заготовок. Навіщо взагалі комусь потрібні ці дурні задраповані фоторамки?

У цю мить відчиняються двері — повернулася Сьюз.

— Привіт! — каже вона, заходячи у вітальню. — Гарно провела вечір?

— Не надто, — починаю я похмуро. — Я робила ці штуки...

— Та забудь про них! — переконливо говорить вона. — Ти нізащо не здогадаєшся! У тебе є таємний обожнювач.

— Що? — перепитую я здивовано.

— Ти декому дуже подобаєшся, — розповідає вона, знімаючи пальто. — Я дізналася про це сьогодні ввечері. Нізащо не здогадаєшся кому!

«Люкові Брендону» — спадає мені на думку, перш ніж я встигаю оговтатись. Це просто сміховинно. І взагалі, звідки б Сьюз про це дізналася? Безглузда думка. Просто безглузда. Це неможливо.

«Вона могла зіштовхнутися з ним у кіно», — нашіптує голос у моїй голові. Зрештою, вона ж із ним знайома, правда? І він міг сказати...

— Це мій братик! — урочисто проголошує вона. — Таркін. Ти *страшенно* йому подобаєшся.

О Боже милостивий!

— Він таємно тобою захоплюється, — радісно провадить вона далі. — Насправді це почалося ще тоді, коли він уперше побачив тебе!

— Ну *не так уже* й таємно... — починаю я саркастично, а тоді, помітивши здивований погляд Сьюз, замовкаю. Адже я не хочу зачепити її почуття.

— То ти про це вже знаєш? — перепитує вона.

— Ну, — кажу я, знизуючи плечима. Що тут сказати? Я не можу відповісти їй, що від її любого братика мене тіпає. Отож натомість я починаю поправляти тканину на своїй фоторамці, і обличчям Сьюз розпливається захоплена посмішка.

— Він дуже тобою цікавиться! — каже вона. — Я порадила йому просто подзвонити й кудись тебе запросити. Ти ж не проти, правда?

— Звісно, не проти, — тихо відповідаю я.

— Ну хіба ж не чудово? — й далі захоплюється Сьюз. — От якби ви з ним одружилися. Я могла б бути дружкою!

— Так, — погоджуюсь я і знаходжу в собі сили радісно посміхнутися. — Просто дивовижно.

Подумки я тим часом вирішую погодитися на побачення — лише з увічливості, — а потім в останню мить скасувати його. І сподіватися, що Таркінові доведеться їхати до своєї Шотландії чи ще кудись, і все це поступово забудеться.

Хоча, чесно кажучи, взагалі без цього всього мені жилося б значно веселіше. Тепер у мене є дві причини, щоб сахатися від телефонних дзвінків.

Однак, на моє полегшення, настає субота, а від Таркіна так нічого й не чути. І від Дерека Сміта *також*. Усі нарешті дали мені спокій, і я можу налагоджувати своє життя!

Трохи сумніше те, що я намірялася цього тижня зробити 150 рамок, але поки що зробила лише три, і жодна з них не схожа на ті, що зображені в буклеті. В одній недостатньо вати, на іншій тканина не сходиться в кутку, а на третій спереду пляма від клею, яку я не змогла відчистити. Я просто не розумію, чому для мене це так складно. Дехто клепає ці штуки по кількасот щотижня, без жодних зусиль. Місіс С. із Рюїсліпа заробляє стільки, що щороку за свої гроші возить усю родину в круїз. От чому вони можуть це зробити, а я не можу? Це справді гнітить мене. Адже я наче не така вже й дурна. Господи, я навіть маю вищу освіту!

Але я забороняю собі засмучуватись. Сьогодні на мене чекає моя нова робота в «Аллі Сміт» — тож принаймні там я підзароблю трохи грошень.

Я просто в шаленому захваті від цього. Ось починається моя зовсім нова кар'єра, кар'єра в моді! Я довго обираю найкрутіший одяг для першого дня роботи, і зрештою спиняюся на чорних штанах із «Джигсоу», коротенькій кашеміровій (ну, принаймні наполовину) футболці та рожевому топі із зав'язками, купленому саме в «Аллі Сміт».

Я дуже задоволена своїм виглядом і, заходячи до крамниці, сподіваюся, що Деніель також його оцінить, але вона, здається, нічого їй не помічає. Вона говорить лише:

— Вітаю. Штани та футболки на складі. Обирай свій розмір і переодягайся.

Авжеж. Тепер я пригадую, що всі продавці в «Аллі Сміт» одягнені однаково. Це майже ніби... ну, мені це нагадує уніформу. Я неохоче переодягаюся, оглядаю себе, і, чесно кажучи, розчаровуюся. Ці сірі штани мені геть не пасують, а футболка... вона просто страшенно нудна. Я майже піддаюся спокусі попросити в Деніель дозволу обрати інше вбрання, але вона, схоже, трохи зайнята, тож я таки стримуюсь. Може, наступного тижня обговоримо це з нею.

Але, хоч мені їй не подобається той одяг, усе ж таки я аж *тремчу*, ступаючи в залу.

Лампи яскраво світять, підлога відполірована так, що аж сяє, лунає музика, і навіть повітря сповнене передчуттям. Неначе перед виступом. Я дивлюся на себе в дзеркало і бурмочу: «Чим я можу вам допомогти?» А може, краще говорити: «*Чи можу я вам допомогти?*» Я вирішую стати найчарівнішою продавчиною у світі. Покупці приходитимуть сюди тільки для того, щоб отримати від мене допомогу, і я розумітиму всі їхні забаганки з півслова. Потім про мене напишуть в «Івнінг стендерт», у якійсь химерній статті про найкращі крамниці. Можливо, я навіть стану ведучою власного телешоу.

Ніхто ще не сказав мені, що робити, тож я — з власної ініціативи, адже це чудова риса! — йду до жінки з білявим волоссям, яка швидко клацає касовим апаратом, і запитую:

— Мабуть, мені варто вже почати?

— Що? — перепитує вона, не підіймаючи погляду.

— Мені слід зрозуміти, як вправлятися з касою, правда ж? Доки покупців ще немає?

Тоді жінка таки підводить погляд і, на мій подив, починає сміятися.

— З касою? Ти що, збираєшся зразу ж стати на касу?

— Ой, — вимовляю я, трохи почервонівши. — Ну, я думала...

— Ти ж новенька, люба моя, — каже вона. — Тобі ще далеко до каси. Іди до Келлі. Вона покаже тобі, що ти маєш сьогодні робити.

Згортати джемperi. Згортати довбані джемperi. Ось що я маю робити. Підбігати до полиць після покупців, що, порозглядавши кардигани, кинули їх зім'ятими, і знову охайно складати їх. До одинадцятої години я вщент виснажена і, чесно кажучи, не надто вдоволена. Уявляєте, як це пригнічує? Ти згортаєш кардиган — правильно, саме так, як вони завжди згорнуті в «Аллі Сміт», — кладеш його на полицю, охайно вирівнявши, а за мить бачиш, як хтось мимохідь його підхоплює, роздивляється, кривиться й кидає назад. Хочеться просто заволати: «НЕ ЧПАЙ ЙОГО, ЯКЩО НЕ ЗБИРАЄШСЯ КУПУВАТИ!» Я спостерігала навіть за однією дівчиною, що хапалася за точнісінько такий кардиган, що був на ній одягнений! От мені цікаво, з нею щось не так чи що?

І я не спілкуюся з покупцями. Здається, що, вдягнувши ту уніформу, стаєш просто прозорим. Ніхто не ставив мені жоднісінького цікавого питання на зразок «Чи пасує ця сорочка до цих черевичків?», чи «Де можна знайти гарненьку чорну спідницю ціною до 60 фунтів?» Я була б *щаслива* відповідати на такі питання. Але мене лише запитували: «Чи є тут туалет?» і «Де найближчий банкомат “Мідленд”?» Мені просто нічого розуміти з півслова.

О, це справді пригнічує. Єдине, що мене підтримує, — це стійка розпродажу товарів, що залежалися, за зниженими цінами в дальньому кутку крамниці. Я щоразу випадково опиняюся біля неї і розглядаю

джинси із зебровим принтом, ціну на які знижено зі 180 до 90 фунтів. Я пам'ятаю ці джинси. Я навіть міряла їх. І ось вони, мов сніг на голову, — з величезною знижкою. Я просто не можу від них відвести очей. І навіть розмір 12. Мій розмір.

Тобто я розумію, що взагалі-то не маю витратити грошей, але лише один-однісінький раз. Це найкрутіші джинси, які мені лише доводилося бачили. А 90 фунтів — узагалі *не ціна*, коли йдеться про справді хороші джинси. От у «Гуччі» вони коштують щонайменше 500 фунтів. Боже, як я їх хочу. Як я їх *хочу*.

Я саме кручуся біля тієї стійки, всоте розглядаючи джинси, коли до мене швидко прямує Деніель, і я винувато підстрибую. Але вона лише запитує:

— Зможеш зараз почергувати в примірочних? Сара тобі пояснить, що там до чого.

Мені більше не треба згортати джемperi! Дякувати Богу!

На моє полегшення, біля примірочних виявляється значно веселіше. Вони в «Аллі Сміт» справді зручні — просторі, з окремими кабінками, і моє завдання — стояти біля входу і стежити, скільки речей покупці беруть із собою. Так цікаво спостерігати, що міряють різні люди. Одна дівчина накупила *цілу купу* вбрання, все щебечучи про те, що її хлопець наказав їй ні в чому собі не відмовляти в день народження — він за все заплатить.

Ха. Ну, для декого це норма. Утім, біс із нею. Я принаймні заробляю гроші. Уже 11.30, а отже, я вже заробила... 14,40 фунтів. Що ж, непогано, правда? За ці гроші можна купити якусь якісну косметику.

Хоча я не збираюся витратити цей заробіток на косметику. Звісно, ні, адже я не через це сюди прийшла, правда ж? Я витратитиму ці гроші дуже розумно. Тобто передусім куплю ті зеброві джинси, але це буде лише одна витрата, адже не купити таку річ — просто злочин; а

всю решту покладу на свій банківський рахунок. Я вже не можу дочекатися, щоб їх приміряти. У мене перерва о пів на третю, і коли вона почнеться — я одразу ж кинуся до тієї стійки, де все зі знижкою, приміряю їх у кімнаті для персоналу, щоб переконатися, що вони мені добре пасують, і...

Раптом я просто застигаю на місці. Стривайте.

Стривайте-но, одну мить. Що в цієї дівчини висить на руці? Вона тримає мої джинси із зебровим принтом! Вона йде до примірочної. Боже мій. Вона зібралася їх приміряти. Але вони мої!

— Доброго дня! — радісно вітається вона, підійшовши до мене.

— Доброго дня, — вичавлюю я із себе, намагаючись заспокоїтись.
— Кхм... скільки у вас речей?

— Чотири, — каже вона, показуючи мені вішаки. За моєю спиною на стіні висять номерки: «1», «2», «3» і «4». Дівчина чекає, коли я дам їй номерок із цифрою чотири і пропущу її. Але я не можу.

Я фізично не можу дозволити їй увійти туди з моїми джинсами.

— Узагалі-то, — чую я свій власний голос, — вам дозволено взяти із собою лише три речі.

— Хіба? — здивовано перепитує вона. — Але ж... — Вона киває на номерки.

— Я розумію, — відповідаю я. — Але правила щойно змінили. Вибачте. — І я всміхаюся до неї щирою усмішкою продавчині, що нічого не може вдіяти.

Я раптом починаю відчувати справжню владу над людьми. Я можу просто забороняти людям приміряти речі! Я можу руйнувати долі!

— О, ну гаразд, — каже дівчина. — Тоді я відкладу...

— Ось це, — кажу я, хапаючи джинси із зебровим принтом.

— Ні, — каже вона. — Я думаю, що я...

— Ми маємо забирати верхню річ, — пояснюю я з тією самою безпомічною усмішкою. — Вибачте.

Дякувати *Богові* за впертих продавців і за безглузді правила в крамницях. Люди так уже звикли до них, що ця дівчина навіть ні про що не запитує мене. Вона просто закочує очі, хапає номерок «3» і йде в примілочку, залишаючи мене з моїми жаданими джинсами.

Гаразд, і що далі? З кабінки тієї дівчини чутно, як вона розстібає змійки і стукотить вішаками. Їй не знадобиться багато часу, щоб приміряти ті три речі. І тоді вона вийде, і захоче взяти джинси із зебровим принтом. О Боже. Що я можу зробити? Якийсь час я нерухомо стою вагаючись. Потім звук, із яким розсувається завіса на кабінці, змушує мене діяти. Я швидко пхаю ті зеброві джинси за завісу, так, щоб їх не було видно, і стаю на своє місце, з невинним обличчям.

І одразу ж з'являється Деніель із текою в руках.

— Усе гаразд? — питає вона. — Даєш раду?

— У мене все чудово, — відповідаю я з упевненою посмішкою.

— Я розподіляю час на перерви, — каже вона. — Якщо протримаєшся до третьої — зможеш відпочити годину.

— Протримаюся, — запевняю я її радісним голосом найстараннішого працівника місяця, хоча й думаю: «До третьої? Та я ж помру з голоду!»

— Добре, — говорить вона і йде в куток, щоб записати це собі на аркуші паперу, і тут до мене долинає голос:

— Агов, то тепер можна взяти ті джинси?

О Боже мій, знову та дівчина. Як вона встигла так швидко приміряти всі ті речі? Вона що, чортів Гудіні?

— То як? — питаю я, не зважаючи на її запитання. — Щось собі обрали? Ця чорна спідниця справді чудова. Ці розрізи так підкреслюють...

— Не дуже, — перериває вона мене, пхаючи мені в руки всі приміряні речі — та ще й пом'яті й не повішані на вішаки. — Я взагалі-то насправді хотіла джинси. Можна їх узяти?

Моє серце починає важко калатати.

— Які це були джинси? — питаю я удавано-стурбовано, замислено хмурячись. — Блакитні? Можете взяти їх отам, поруч із...

— Ні! — нетерпляче заперечує та дівчина. — Джинси із зебровим принтом, які я тримала хвилину тому.

— А, — кажу я, мов дурепа. — А, так. Не знаю точно, куди вони поділися. Може, їх хтось інший узяв.

— Але я їх вам дала! Ви мали наглядати за ними.

— Ой, — кажу я і всміхаюся своєю посмішкою продавчині. — Боюся, що ми не відповідаємо за речі, які нас просять потримати, доки покупці перебувають у примірочних.

— О Боже! — каже вона, дивлячись на мене, ніби на недоумкувату. — Це просто смішно! Я їх вам дала півхвилини тому! Коли ви встигли їх загубити?

От гадство. Вона справді розлютилася. Вона говорить надто голосно, і на нас починають озиратися.

— У вас проблема? — лунає дзвінкий солодкий голос, і я нажахано підводжу погляд. До нас наближається Деніель із люб'язним, але водночас загрозливим обличчям. «Гаразд, поведься спокійно», — твердо наказую я собі. Ніхто все одно нічого не доведе. І всім відомо, що всі проблеми завжди виникають через клієнтів.

— Я віддала цій консультантці джинси, за якими вона мала простежити, бо в мене було чотири речі, а це забагато для примірочної, — починає пояснювати дівчина.

— Чотири речі? — перепитує Деніель. — Але до примірочної дозволяється брати чотири речі. — І вона озирається на мене, чесно кажучи, з не дуже доброзичливим виразом.

— Справді? — кажу я невинно. — О Боже, вибачте. Я думала, що можна брати три речі. Я новенька, — додаю я, вибачаючись.

— Я думала, що можна взяти чотири речі! — каже дівчина. — У вас же навіщось є ті дурні номерки із цифрою «чотири»! — Вона нетерпляче зітхає. — Хай там як, я дала їй джинси і приміряла тим часом інші речі, а потім вийшла по джинси, а вони зникли.

— Зникли? — різко перепитує Деніель. — Куди зникли?

— Я й гадки не маю, — кажу я, намагаючись дивитися спантеличено, ніби я тут ні до чого. — Може, їх забрав інший покупець.

— Але ж ви їх тримали! — лютує дівчина. — То що, хтось просто підійшов до вас і висмикнув їх у вас із рук?

От же причепилася. У чому взагалі проблема? Як можна так божеволіти через якісь дурні *джинси*?

— Може, вам варто узяти інші джинси зі стійки, — раджу я, намагаючись здаватися послужливою.

— Інших *немає*, — говорить вона крижаним голосом. — Вони були зі знижкою.

— Ребекко, думай! — наказує Деніель. — Ти їх кудись поклала?

— Та мабуть, — відповідаю я розпливчasto. — Тут було стільки люду, що я, мабуть, поклала їх на стійку, і, певно, якийсь інший покупець їх забрав, — я, ніби вибачаючись, стенаю плечима: «Покупці, вони такі».

— Хвилиночку! — різко каже дівчина. — А це що?

Я простежую за її поглядом і застигаю від жаху. Зеброві джинси випали із-за завіси. Якусь мить ми всі витріщаємося на них.

— Господи! — опановую я нарешті себе. — То ось де вони!

— І що ж вони там роблять? — запитує Деніель.

— Не уявляю навіть! — відповідаю я. — Може, вони... — Я ковтаю, намагаючись думати якомога швидше. — Може...

— Ти їх забрала! — вигукує дівчина так, наче сама не вірить власним словам. — Ти якогось біса вирішила, що можеш забрати їх собі! Ти не дала мені їх приміряти, а потім сховала!

— Це просто смішно! — Я намагаюся сказати це якомога переконливіше, але відчуваю, як мої щоки спалахують від сорому. Господи, ну чому я така вродилася, що весь час червонію? Чому?

— Ах ти ж... — дівчина, не договоривши, обертається до Деніель. — Я хочу подати офіційну скаргу.

— Ребекко, — каже Деніель. — Пройди, будь ласка, до мого кабінету.

Стривайте. Хіба вона не збирається мене захищати? Хіба вона не має прилюдно відстоювати своїх співробітників? Де ж єдність, командний дух?

— Швидко! — погрозово додає вона, і я налякано підстрибую. Я повільно йду до її кабінету (більше схожого на комірчину для віників) і бачу, як усі інші співробітники дивляться на мене і ліктями підштовхують одне одного. О Боже, який сором. Але все буде добре. Я просто попрошу вибачення, пообіцяю, що такого більше не трапиться, і, може, запропоную попрацювати понаднормово. Якщо тільки вона мене не...

Повірити не можу. Вона мене звільнила. Я ще й дня там не пропрацювала, а мене вже випхали. Я була така вражена, коли вона мені про це сказала, що ледь не заплакала. Адже мені здавалося, що, крім того випадку із зебровими джинсами, у мене все чудово виходить. Але, мабуть, речі, сховані від покупців, — одне з тих порушень, що автоматично призводять до звільнення (а це досить несправедливо, адже вона не говорила мені про це на співбесіді).

Я з важким серцем знімаю сірі брюки й футболку. Моя кар'єра в торгівлі закінчилася, не встигнувши навіть розпочатись. Я отримала

лише двадцять фунтів за ті години, які встигла сьогодні відпрацювати, і Деніель сказала, що це дуже щедро.

А коли я запитала, чи не можна мені швиденько придбати одягу зі знижкою для співробітників, вона так зиркнула на мене, наче хотіла вдарити.

Усе пішло не так. Ані роботи, ані грошей, ані знижки, лише дурнуватих двадцять фунтів. Геть жалюгідна, йду вулицею, запхнувши руки в кишені. Дурнуватих двадцять фунтів. Що мені робити з...

— Ребекко! — Я сіпаюсь, підіймаю голову і спантеличено вдивляюся в обличчя, яке здається мені знайомим. Але хто це? Це... це... це...

— Томе! — вигукую я, зрештою згадавши. — Привіт! Оце так несподіванка!

Ну треба ж таке. Том Вебстер, тут, у Лондоні. Що він тут робить? Хіба він не має бути в Райгеті, укладати свої середземноморські кахлі чи ще щось таке?

— Це Люсі, — з гордістю говорить він, виштовхуючи вперед дівчину, що тримає фірмові сумки різних крамниць — штук із шістдесят п'ять. І я не можу в це повірити. Це дівчина, яка скупила купу речей в «Аллі Сміт». Дівчина, за яку платив хлопець. *Ну звичайно ж*, вона говорила не про...

— Ви зустрічаєтесь? — дурнувато запитую я. — Ви з нею?

— Так, — відповідає Том, усміхаючись мені. — Уже деякий час.

Але це маячня якась. Чому Дженіс та Мартін ані словом не згадали дівчину Тома? Вони ж розповіли про кожну найдурнуватушу дрібницю з його життя.

І отакої — у Тома є дівчина!

— Привіт, — говорить Люсі.

— Привіт, — відповідаю я. — Я Ребекка. Сусідка Тома. Подруга дитинства.

— О, то *це ти* Ребекка, — каже вона і швидко зиркає на Тома.

Що це означає? Вони говорили про мене? Боже, невже я досі подобаюся Томові? Який незручняк...

— Так, це я! — весело відповідаю я.

— Ти знаєш, я впевнена, що вже десь бачила тебе, — задумливо каже Люсі, а потім очі в неї широко розкриваються — вона мене впізнала! — Ти працюєш в «Аллі Сміт», так?

— Ні! — кажу я, либонь, занадто грубо.

— Ой, — розгублюється вона. — Мені здалося, що я тебе бачила...

Боже, я не можу дозволити, щоб до моїх батьків долинули чутки, що я працюю в крамниці. Вони вирішать, що я набрехала все про моє життя в Лондоні, що я приховую від них, що я невдаха й живу в злиднях.

— Це було дослідження, — відповідаю я трохи зверхньо. — Насправді я журналістка.

— Ребекка — фінансовий журналіст, — пояснює Том. — Добре на цьому знається.

— О, так, — каже Люсі, і я гордовито їй посміхаюся.

— Мама з татом завжди дослухаються до Ребекки, — говорить Том. — Тато саме цими днями згадував про це. Розповів, що ти дуже допомогла їм із якимось фінансовим питанням. Перевкладення коштів чи щось таке.

— Я роблю все, що можу, — сором'язливо відповідаю я і всміхаюся Томові особливо щиро, як давньому другові. Не те щоб я ревнувала чи що, але мене таки трохи засмучує те, як Том посміхається цій Люсі, дівчині з такою, чесно кажучи, нудною зачіскою. Хоча вдягнена вона досить гарно. Якщо придивитися, то й сам Том таки непогано вбраний. Агов, що відбувається? Це все якась

помилка. Том має сидіти у своєму першому будинку, у Райгеті, а не бігати дорогими крамницями з майже пристойним виглядом.

— Ну що ж, — каже він. — Нам час іти.

— Поспішаєте на поїзд? — запитую я зверхньо-співчутливо. — Мабуть, незручно вам жити так далеко.

— Та нічого страшного, — заперечує Люсі. — Я щоранку їжджу до «Ветербіз» і витрачаю на це лише сорок хвилин.

— Ти працюєш у «Ветербіз»? — перепитую я, вражена. Чому мене *оточують* ці пташки високого польоту із Сіті?

— Так, — каже вона. — Я там одна з політичних радниць.

Що? Що це означає? Вона і справді тямуща? О Господи, що далі, то гірше.

— Та ми поки що не на поїзд квапимосся, — Том посміхається до Люсі. — Спершу заирнемо до «Тіффані». Наступного тижня в Люсі день народження, оберемо їй якусь дрібничку. — Він піднімає руку і починає накручувати пасмо її волосся на палець.

Я більше цього не витримаю. Це нечесно. Чому в мене немає хлопця, що купував би мені всякі дрібнички в «Тіффані»?

— Добре, рада була зустрітися, — вичавлюю я із себе. — Перекажуй вітання своїм батькам. Дивно, що вони нічого не розповідали про Люсі. — І, не втримавшись, додаю трохи ущипливо: — Я зовсім нещодавно з ними бачилася, і вони навіть не згадували про неї.

Я невинно дивлюся на Люсі. Ха-ха! Ну й хто тепер узяв гору?

Але вони з Томом знову презираються.

— Ну, мабуть, вони не хотіли... — починає Том, але раптом замовкає.

— Що? — допитуюсь я.

Западає довга, ніякова мовчанка. Тоді Люсі каже:

— Томе, я на хвилинку, підійду до тієї вітрини, — і йде, залишаючи нас наодинці.

Боже мій, як драматично! Я, очевидно, давно вже третя в їхніх відносинах.

— Томе, що відбувається? — запитую я з легким сміхом.

Хоча це очевидно, правда ж? Він і досі побивається за мною. І Люсі про це знає.

— О Боже, — каже Том і тре руками обличчя. — Послухай, Ребекко, мені непросто з усім цим упоратись. Але річ у тім, що мама і тато знають про твої... почуття до мене. Вони не хотіли говорити тобі про Люсі, бо думали, що це тебе... — Він різко видихає. — Засмутить.

Що? Це якийсь *жарт*? Мене ще ніколи в житті так не ошелешували. Кілька секунд я навіть поворухнутися не можу від подиву.

— Мої почуття до *тебе*? — нарешті вимовляю я. — Ти що, смієшся?

— Послухай, це досить очевидно, — пояснює він, стелюючи плечима. — Мама з татом розповідали, як ти допитувалася, як у мене справи, і все про мій новий будинок... — Він дивиться на мене з легким жалем. Боже мій, я цього просто не витримаю. Як він міг подумати... — Ти мені дуже подобаєшся, Бекі, — додає він. — Я просто не...

— То була *ввічливість*! — верещу я. — Ти мені *не подобаєшся*!

— Послухай, — говорить він. — Просто забудьмо про все це?

— Але ти мені *анітрохи* не подобаєшся! — розлючено кричу я. — Ніколи не подобався! Тому я й не пішла з тобою гуляти, коли ти мене запрошував! Коли нам було по шістнадцять років, пам'ятаєш?

Я замовкаю і переможно дивлюся на нього — і бачу, що вираз його обличчя зовсім не змінився. Він не слухає. А якщо слухає, то вирішив, що те, що я щось згадала про наше минуле, доводить те, що я

просто схиблена на ньому. І що більше я намагатимуся це заперечити, то більш схибленою він мене вважатиме. О Боже, це просто жахливо.

— Гаразд, — кидаю я, намагаючись зібрати залишки своєї розтоптаной гідності. — Гаразд, діалогу в нас ніяк не виходить, тож я просто піду, і з'ясовуйте це самі. — Я озирваюся на Люсі, що розглядає вітрину, бездарно прикидаючись, що вона нас не слухає. — Чесно, не подобається мені твій хлопець, — гукаю я. — І ніколи не подобався. Бувайте.

І я далі йду вулицею, на обличчі в мене — широка безтурботна посмішка.

Утім, коли я повертаю за ріг, та посмішка поступово згасає, і я понуро опускаюся на лавку. Несподівано для самої себе я почуваюся приниженою. Звичайно, усе це просто смішно. Те, що Томові Вебстерові здалося, що я *в нього* закохана. Отак мені за те, що надто ввічливо говорила з його батьками і розпитувала про його придуркувату, обшальовану дубом кухню. Наступного разу голосно позіхатиму або розвернуся й піду. Або познайомлю їх із моїм власним хлопцем. Це позатуляло б їм усім пельки, еге ж? Хоча кого взагалі турбує, що вони думають?

Я все це розумію. Я розумію, що мені анітрохи не варто перейматися через те, що думають Том Вебстер або його дівчина. Але хоч воно й так... мушу визнати, що почуваюся я таки засмученою. Чому в мене немає хлопця? Мені зараз навіть ніхто не подобається. Останні серйозні стосунки в мене були з Робертом Гейманом, і ми розбіглися три місяці тому. І мені він навіть не надто подобався. Він називав мене «любонька» і жартома руками закривав мені очі, коли у фільмах показували щось жорстоке. Навіть коли я його просила припинити, він усе одно продовжував це робити. Мене це просто

доводило до сказу. Навіть зараз, згадуючи про це, відчуваю, як мені наче мурашки пробігають по спині, і в мене все починає свербіти.

Але ж у мене був-таки хлопець, правда ж? Було кому дзвонити з роботи, з ким ходити на вечірки, і було кому розраджувати мене у хвилини відчаю. Може, не треба було його відшивати. Може, все з ним було гаразд.

Я поривчасто зітхаю, встаю і далі йду вулицею. День, зрештою, видався не надто вдалий. Я втратила роботу, і мене так поблажливо принизив Том Вебстер. А тепер мені нічим зайнятися ввечері. Я думала, що, пропрацювавши весь день, буду просто змучена, то й не потурбувалася щось собі придумати.

Проте принаймні в мене є двадцятка.

Двадцять фунтів. Куплю доброго капучино та шоколадне тістечко. І кілька журналів.

І, можливо, щось в «Аксессорайз». Або чобітки. Насправді мені *потрібні* нові чобітки, і я бачила просто чудову пару в «Гоббс», із квадратними носами, на невисоких підборах. Піду туди, коли вип'ю кави, і заодно погляну на сукні. Господи, сьогодні я точно заслуговую розради. І мені потрібні нові колготки на роботу і пилочка для нігтів. І, можливо, книжка, щоб читати в метро...

І, стаючи в чергу в «Старбакс», я вже почуваюся щасливішою.

Банк «PGNI First Bank VISA»

Кемел-сквер, 7

Ліверпуль L1 5NP

Міс Ребекка Блумвуд

Берні Роуд, 4, кв. 2

Лондон SW6 8FD

Шановна міс Блумвуд!

Ви – власниця банківської картки PGNI VISA «First Bank» № 1475839204847586.

Дякуємо за Ваш лист від 11 березня.

Ваша пропозиція безкоштовно передплатити журнал «*Вдали вкладення*» надзвичайно люб'язна з Вашого боку, як і Ваше запрошення на вечерю в «Айві». На жаль, співробітникам «PGNI First Bank» заборонено приймати такі подарунки.

Ми сподіваємося якомога скоріше отримати платіж на суму 105,40 фунтів за Вашою заборгованістю.

Із найкращими побажаннями

Пітер Джонсон,
голова відділу роботи з клієнтами

Десять

У понеділок я прокидаюся рано-вранці, почувуючись якоюсь спустошеною. Зиркаю на купу нерозкритих фірмових сумок у кутку кімнати, та швидко відводжу погляд. Я розумію, що забагато витратила в суботу. Розумію, що не слід було купувати дві пари чобіт і ту пурпурову сукню. Усього я витратила... Власне кажучи, не хочу думати про те, скільки я витратила. «Швидко подумай про щось інше, — наказую я собі. — Про щось інше. Про що завгодно».

Я чудово відчуваю, як десь глибоко в моїй підсвідомості лунає тихий барабанний дріб, що його відбивають відразливі почуття-двійнята: провина і паніка.

Провина, провина, провина, провина.

Паніка, паніка, паніка, паніка.

Якщо я їм це дозволю — вони увірвуться до моєї свідомості та візьмуть гору. Тоді мене просто паралізують страх і жаль до самої себе. Тож я засвоїла простий прийом — не прислухатися. Я зачиняю свою підсвідомість — і мене вже ніщо не турбує. Це просто самозахист. Мій розум у такому чудово натренований.

Ще один мій прийом — відвертати увагу на різні думки та повсякденні справи. Тож я підводжуся з ліжка, вмикаю радіо, приймаю душ та вдягаюся. Той дріб іще трохи відлунює десь у потилиці, але мало-помалу він зникає. Я йду до кухні, готую чашку кави — і вже ледь його чую. Потроху свідоме полегшення розливається по всьому тілу, як тоді, коли знеболювальне долає нарешті головний біль. Можна заспокоїтися. Усе в мене буде добре.

Перш ніж вийти з дому, я зупиняюся в коридорі, щоб поглянути на себе в дзеркало (топ: «Ривер Айленд», спідниця: «Френч Коннекшен»),

панчохи: «Прітті Поллі Велветс», черевички: «Рейвел»), та тягнуся по пальто (розпродаж у «Гаус оф Фрейзер»). У цю мить крізь отвір у дверях сиплеться пошта, і я йду її збирати. Написаний від руки лист для Сьюз та листівка з Мальдів. А для мене два зловісних на вигляд конверти з прозорим віконцем, крізь яке просвічується моя адреса. Один — щодо картки «Віза», другий — від «Ендвіч-Банку».

На мить серце в мене завмирає. Навіщо ще один лист від банку? Ще й ця «Віза». Що їм треба? Чому вони не можуть просто дати мені спокій?

Я обережно кладу пошту Сьюз на полицю в коридорі, а свої два листи запихаю в кишеню, говорячи собі, що прочитаю їх дорогою на роботу. Щойно сяду в метро — розкрию обидва листи та прочитаю їх, якими б неприємними вони не були.

Я справді збираюся так зробити. Чесно. Ідучи тротуаром, обіцяю собі, що неодмінно прочитаю листи.

Але потім звертаю на іншу вулицю і бачу перед чиеюсь домівкою сміттевоз. Величезний жовтий сміттевоз, уже наполовину заповнений мотлохом. Будівельники заходять та виходять із будинку, кидаючи у сміттевоз дерев'яні дошки та обідрану оббивку. Гори мотлоху, все змішалось.

І тут одна ідея закрадається мені в голову.

Я вповільнюю крок, спиняюся біля сміттевоза, втупивши в нього погляд, ніби мене зацікавив напис на його боці. Серце в мене калатає, і я стою так, доки будівельники заходять у дім і ніхто мене не бачить. Тоді одним рухом вихоплюю листи з кишені та закидаю їх у сміттевоз.

Їх більше немає.

Я й далі стою там, а один із будівельників тягне повз мене два лантухи тиньку та закидає їх у сміттевоз. Тепер їх справді немає. Непрочитані, поховані під шаром тиньку. Ніхто й ніколи їх не знайде.

Вони зникли назавжди.

Я швидко відвертаюся від сміттєвоза і йду далі. Мої кроки відразу ж стали легшими, та й почуваюсь я бадьоріше.

Скоро мені здається, що я зовсім невинна, ніби я очистилася від гріха. Адже не моя провина, що я не прочитала ті листи, правда ж? Не моя провина, що я їх не отримала, правда? І, крокуючи до метро, я насправді почуваюся так, наче жодних листів ніколи й не було.

Діставшись до роботи, я вмикаю комп'ютер, завзято клацаю на новий документ і беруся друкувати свою статтю про пенсії. Мені спало на думку: можливо, якщо я справді старанно працюватиму, Філіп підвищить мене. Щовечора засиджуватимуся допізна, вражу його своєю відданістю роботі, і він усвідомить, як мене недооцінював.

Може, навіть призначить мене своїм заступником чи кимось таким.

«Цими днями, — друкую я жваво, — не можна покладатися на те, що уряд подбає про нас у похилому віці. Тому пенсійне планування слід розпочинати якомога раніше, найкраще — щойно ви починаєте отримувати прибуток».

— Доброго ранку, Клер, — вітається Філіп, заходячи до офісу у своєму пальті. — Доброго ранку, Ребекко.

Ха! А ось і настав час уразити його.

— Доброго ранку, Філіпе, — відповідаю я дружньо-офіційним тоном. А потім, замість того щоб відкинутися на спинку стільця та спитати, як минули його вихідні, я знов повертаюся до комп'ютера та продовжую друкувати. Власне, я так швидко клацаю клавішами, що на екрані повно помилок. Варто зазначити, що я не найкраща друкарка у світі. Але й що з того? Я маю дуже працьовитий вигляд, а це головне.

«Найращий варіант — запропонувати своїй компанії оформити пенсійне страхування для вас, але якщо це неможливо, то на ринку представлений широкий вибір приватних пенсійних фондів, від...» — Я

зупиняюся, дістаю брошуру з пенсійного страхування та починаю її швидко гортати, наче в пошуку дуже важливої інформації.

— Добре відпочила у вихідні, Ребекко? — запитує Філіп.

— Добре, дякую, — відповідаю я, наче дивуючись, що хтось відвертає мене від роботи.

— У суботу я був у твоїх краях. На Фулгем Роуд. Модний Фулгем.

— Ясно, — відповідаю я неуважно.

— Зараз кращого місця не знайти, правда ж? Моя дружина нещодавно читала статтю про цей район. Там повно світських левиць, що живуть коштом батьківських фондів.

— Може, й так, — непевно відповідаю я.

— Так ми тепер тебе й називатимемо, — регоче він. — Офісна світська левиця.

Світська левиця? Що він до біса меле?

— Добре, — відповідаю я, посміхаючись йому. Усе ж таки він тут головний. Йому видніше, як мене називають...

О Боже, стривайте. Стривайте-но. Філіп же не вважає мене багатійкою, правда ж? Він не думає, що в мене є свій власний фонд чи ще якась химерія?

— Ребекко, — гукає мене Клер, відриваючись від телефону. — Тобі дзвонять. Якийсь Таркін.

Філіп посміхається, наче говорячи: «Ну що тут іще додати?» — та неквапливо прямує до свого столу. Я витріщаюся на нього з відчаєм в очах. Це страшенна помилка. Якщо Філіп вважає, що в мене є ще якийсь прибуток, він нізащо не підвищить мені зарплатню.

Але з якого взагалі біса він так вирішив?

— Бекі, — багатозначно кличе мене Клер, вказуючи на мій телефон, що розривається від дзвону.

— Ой, — отямлююся я. — Так, точно.

Я знімаю слухавку й говорю:

— Доброго дня. Ребекка Блумвуд слухає.

— Бекі, — чую я знайомий верескливий голос Таркіна. Він говорить так знервовано, наче цілу вічність збирав сили, щоб зателефонувати мені. Либонь, так воно й було. — Я такий радий чути твій голос. Знаєш, я багато думав про тебе.

— Справді? — питаю я так безпомічно, як лише можу. Тобто я розумію, що він двоюрідний брат Сьюз і все таке, та, чесно кажучи...

— Я б хотів іще поспілкуватися з тобою, — провадить він далі. — Можна тебе запросити на вечерю?

О Боже. От що я маю на це відповісти? Це таке невинне прохання. Адже він не питає: «Чи можна з тобою переспати?» чи навіть: «Чи можна тебе поцілувати?» Відмовити на його запрошення повечеряти — це все одно, що сказати: «Ти такий нестерпний, що я не зможу витримати й кількох годин із тобою за одним столом».

І це майже правда, але не можу ж я цього сказати, чи не так? І Сьюз так чудово до мене ставиться, особливо останнім часом, а якщо я відшию її любого Таркіна, вона дуже засмутиться.

— Гадаю, що так, — відповідаю я, розуміючи, що голос у мене не надто захоплений, а ще розуміючи, що, мабуть, варто було б просто чесно сказати, що він мені не подобається. Але в мене язик не повернеться таке вимовити. Правду кажучи, значно легше буде просто повечеряти з ним. Адже не може це бути так уже жахливо?

І хай там як, ніхто мене не *змусть* туди йти. Я можу в останню мить подзвонити та все скасувати. Дуже просто.

— Я буду в Лондоні до неділі, — повідомляє Таркін.

— То зустріньмося в суботу ввечері! — радісно говорю я. — Саме перед твоїм від'їздом.

— О сьомій?

— Може, краще о восьмій? — пропоную я.

— Гарзд, — відповідає він. — О восьмій. — І він кладе слухавку, навіть не домовившись про місце зустрічі. Але я все одно не збираюся зустрічатися з ним, тож це не має значення. Я кладу слухавку і, роздратовано зітхнувши, продовжую набирати текст.

«Багато для кого найкращим рішенням буде порадитись із незалежним фінансовим експертом, який зможе, врахувавши усі ваші потреби, запропонувати найкращі саме для вас варіанти пенсійного страхування. Цього року на ринку з'явився новий... — Я зупиняюся й тягнуся по брошуру. Будь-яка стара брошура згодиться. — ... пенсійний план «Поважний вік», який...»

— То що, той хлопець запрошував тебе на побачення? — цікавиться Клер Едвордс.

— Узагалі-то так, запрошував, — відповідаю я, безтурботно підводячи очі. Хай там як, але зараз я почуваюся дуже задоволеною. Адже Клер не знає, який із себе Таркін, правда ж? Для неї він страшенно привабливий та розумний. — На вечерю, у суботу, — додаю я і, безтурботно посміхнувшись їй, продовжую друкувати.

— О, зрозуміло, — відповідає вона, натягаючи резинку на стосик листів. — Знаєш, нещодавно Люк Брендон цікавився, чи є в тебе хлопець.

Я на мить завмираю. Люк Брендон хотів дізнатися, чи є в мене хлопець?

— Що, справді? — запитую я, намагаючись говорити спокійно. — Коли... коли це було?

— Ой, та нещодавно, — відповідає вона. — Я була на брифінгу в «Брендон Коммюнікейшенз», і він мимохідь запитав мене. Ну, ти розумієш.

— І що ти відповіла?

— Сказала, що немає, — говорить, посміхаючись, Клер. — А він тобі не подобається? Чи подобається?

— Звісно ж ні, — закрочую я очі.

Але мушу зізнатися, що мене сповнює радість, коли я повертаюся до свого комп'ютера та беруся друкувати далі. Люк Брендон. Не те щоб він мені подобався або що, але все ж таки. Люк Брендон. «Цей гнучкий план, — клацаю я, — передбачає повну страхову виплату в разі смерті та велику одноразову виплату під час виходу на пенсію. Наприклад, пересічний тридцятирічний громадянин, який щомісяця вкладає 100 фунтів у пенсійне страхування...»

«А знаєте що? — раптом думаю я, спинившись посеред речення. — Це так нудно. Я створена для більшого».

Я варта чогось більшого, ніж сидіти в цьому паршивому офісі та, передираючи інформацію з брошур, намагатися видати це за журналістику. Я заслуговую робити щось цікавіше за це. Або краще оплачуване. Або ж і те, й інше.

Я припиняю друкувати і підпираю руками підборіддя. Саме час почати нове життя. Чому б не зробити те саме, що й Еллі? Адже мене не лякає серйозна робота, правда ж? То чому б не впорядкувати своє життя, не звернутися до кадрової агенції десь у Сіті й не знайти собі таку роботу, щоб усі заздрили. У мене буде величезний дохід, службова машина та костюми від «Карен Міллен». І я ніколи більше не перейматимуся через гроші.

У мене немов крила вирости. Ось воно! Це вирішить усі питання. Я стану...

— Клер? — ніби мимохідь запитую я. — Хто в Сіті заробляє найбільше?

— Не знаю, — задумливо супить вона брови. — Мабуть, брокери. Так, ось воно, я стану брокером. Усе дуже просто.

І це справді просто. Так просто, що вже наступного ранку о десятій годині я схвильовано крокую до дверей найкращої кадрової агенції в Сіті, «Вільям Грін». Відчиняючи двері й помічаючи власне відображення, я відчуваю, як усередині мене все завмирає. Невже я *справді* це роблю?

А таки справді. Я вдягнена у свій найвишуканіший чорний костюм і взута в черевички на високих підборах, а під пахвою в мене, звісно, примірник «Файненшел Таймз». А в руці — портфель із кодовим замком, який мені мама колись подарувала на Різдво та яким я жодного разу не користувалась. Частково тому, що він справді важкий та громіздкий, а частково тому, що я забула код, тож узагалі-то я не можу його відкрити. Але зараз він доповнює мій образ. Ось що важливо.

Джилл Фокстон, жінка, з якою в мене призначена зустріч, під час телефонної розмови здалася мені дуже приємною, її вразили моє бажання змінити сферу діяльності та мій досвід роботи. Я швиденько надрукувала своє резюме та надіслала їй на електронну пошту — і так, я його трішки прикрасила, але ж саме на це всі й розраховують, хіба ж ні? Треба ж уміти себе продавати. І це спрацювало, уже за 10 хвилин вона передзвонила мені та запропонувала зустрітись, бо вона, схоже, має для мене цікаві пропозиції.

Цікаві пропозиції для мене! Я була в такому захваті, що ледь усиділа на місці. Я одразу ж підійшла до Філіпа та сказала, що хочу взяти на завтра вихідний, щоб повести племінника до зоопарку, — і він нічого не запідозрив. Ох і ошелешений же він буде, коли дізнається, що я за один день перетворилася на успішного брокера.

— Доброго дня, — впевнено вітаюся я із жінкою на ресепшені. — Я прийшла до Джилл Фокстон. Я Ребекка Блумвуд.

— Звідки?

О Боже. Не можу ж я сказати: «Із “Вдалих вкладень”». До Філіпа можуть долинути чутки, що я шукаю нову роботу.

— З... та, власне, нізвідки, — відповідаю я, і весело сміюся. — Просто Ребекка Блумвуд. У мене призначено зустріч на десяту годину.

— Чудово, — з усмішкою каже вона. — Сідайте, будь ласка.

Я, підхопивши свого портфеля, прямую до чорних м'яких крісел, намагаючись не показувати, яка я насправді знервована. Я сідаю, з надією поглядаю на журнали на столику (але не бачу нічого цікавого — сам лише «Економіст» і подібні речі), а потім спираюся на спинку крісла і роззираюся навколо. Мушу визнати, що це фойє мене вельми вразило. У центрі б'є фонтан, угору ведуть гвинтові скляні сходи, а вдалині я бачу безліч найновітніших ліфтів. Не один і не два, а щонайменше з десяток. Потрясно. Либонь, це місце просто величезне.

— Ребекко? — раптом переді мною виникає білява дівчина у світлому костюмі-двійці. Я одразу відзначаю, що це дуже гарний костюм. Пречудовий костюм.

— Доброго дня, — вітаюся я. — Джилл!

— Ні, я Емі, — посміхається вона. — Помічниця Джилл.

Ого. Це ж справді круто. Надсилати помічника, щоб він проводив до тебе відвідувачів, начебто ти надто важлива й зайнята персону, щоб самій зустрічати їх. Може, і я прохатиму про це свого помічника, коли стану поважним брокером і Еллі заходитиме до мене на обід. А може, моїм помічником буде *чоловік* — і ми закохаємось одне в одного! Господи, це було б просто як у кіно. Успішна жінка і тямущий, але чуттєвий...

— Ребекко? — я повертаюся до реальності і бачу Емі, що зацікавлено розглядає мене. — Ви готові?

— Звичайно! — радісно відповідаю я, підхоплюючи свого портфеля. Коли ми крокуємо блискучою підлогою, я знову непомітно розглядаю костюм Емі — і в око мені впадає ледь помітна лейба

«Емпоріо Армани». Я просто повірити в це не можу. «Емпоріо Армани»! *Помічники* вдягаються в «Емпоріо Армани»! То в чому ж буде сама Джилл? У «Кутюр Діор»? Господи, я вже обожаю це місце.

Ми підіймаємося на шостий поверх і йдемо нескінченними коридорами, вкритими килимами.

— То ви хотіли б стати брокером, — через деякий час каже Емі.

— Так, — відповідаю я. — Думаю про таке.

— І ви вже дещо про це знаєте.

— Ну, розумієте, — я сором'язливо посміхаюся. — Я писала на чимало тем у більшості фінансових галузей, тож почуваюся добре підкованою.

— Це чудово, — каже Емі, всміхаючись. — Дехто взагалі не має про це жодного уявлення. Джилл просто ставить їм кілька стандартних запитань і... — Вона змахує рукою. Не знаю, що це означає, але виглядає це недобре.

— Буває! — Змушую себе говорити спокійно. — То які це питання?

— Ой, та не варто про них турбуватися! — відповідає Емі. — Вона може вас запитати... Ну, я не знаю. Щось на кшталт: «Як продати метелика?», або «Чим змінні витрати відрізняються від валових?», або «Як вирахувати термін дії інструменту ф'ючерсного ринку?» Лише найосновніші речі.

— Ясно, — вимовляю я і ковтаю. — Пречудово.

Щось підказує мені, що треба повертатись і бігти, але ми вже стоїмо перед світлими дерев'яними дверима.

— Ось ми й на місці, — каже Емі, посміхаючись. — Хочете чаю чи кави?

— Кави, будь ласка, — відповідаю я, шкодуючи, що вона не запропонувала міцного джину.

Емі стукає в двері, відчиняє їх, проводить мене до кабінету і відрекомендовує:

— Ребекка Блумвуд.

— Ребекко! — каже чорнява жінка за столом і встає, щоб потиснути мені руку.

Мене трохи дивує те, що Джилл і близько не так добре вдягнена, як Емі. Вона в блакитному, досить старомодному костюмі і в ніяких туфлях-«човниках». Але, незважаючи на це, вона тут бос. І кабінет її справді вражає.

— Дуже рада з вами зустрітися, — говорить вона, вказуючи на крісло перед своїм столом. — І дозвольте відразу сказати, що я надзвичайно вражена вашим резюме.

— Справді? — перепитую я, відчуваючи, як мене огортає полегшення. Уже непогано, правда ж? *Надзвичайно вражена*. Може, це не так уже важливо, що я не знаю відповідей на ті її питання.

— Особливо знанням мов, — додає Джилл. — *Дуже* добре. Ви, схоже, справді рідкісний діамант, різнобічно розвинута.

— Ну, французьку я справді знаю лише на розмовному рівні, — скромно кажу я. — *«Voici la plume de ma tante»*, таке! — Джилл схвально сміється, і я всміхаюсь у відповідь.

— Але фінська! — каже вона, тягнучись рукою до чашки кави на своєму столі. — Це досить незвично.

Я й далі посміхаюся, сподіваючись, що ми закриємо цю тему мов. Чесно кажучи, «вільне володіння фінською» опинилося в моєму резюме, бо мені здалося, що лише «розмовна французька» — це якось малувато. Зрештою, хто в біса взагалі говорить тією фінською? Та ніхто.

— І ваші знання з фінансів, — провадить вона далі, підтягуючи до себе моє резюме. — Ви, схоже, охопили багато різних галузей за роки

роботи у фінансовій журналістиці. — Вона підводить погляд. — Що саме цікавить вас у темі деривативів?

Що? Про що вона взагалі говорить? А, так. Похідні фінансові інструменти. Ф'ючерсні контракти до них належать, правда ж?

— Ну, — починаю я впевнено — і замовкаю, бо Емі саме заходить із чашкою кави.

— Дякую, — кажу я і підводжу погляд, сподіваючись, що ми вже змінили тему. Але вона все ще чекає на відповідь.

— Я думаю, що саме *за ними* наше майбутнє, — серйозно говорю я. — Це не проста галузь, і, як на мене... — Що ж на мене? О Господи. Чи варто ввернути щось про метеликів чи термін якоїсь дії, чи ще щось? Мабуть, краще не треба. — Як на мене, я зможу чудово впоратися саме в цій галузі, — закінчую я нарешті.

— Зрозуміло, — каже Джилл Фокстон і відкидається на спинку стільця. — Чому я, власне, про це запитую — у нас є посада в банку, яка, на мою думку, теж чудово вам підійшла б. Я не знаю, звісно, що ви самі про це думаєте.

Посада в банку? Це вона серйозно? Вона справді знайшла мені роботу? Повірити не можу!

— Ну, як на мене, це було б добре, — кажу я, намагаючись говорити не надто вже радісно. — Тобто я, звісно, сумуватиму без фінансових інструментів, але в банку теж непогано, правда?

Джилл сміється. Схоже, вона вирішила, що я жартую чи щось таке.

— Наш клієнт — один із провідних іноземних банків, що шукає співробітника до лондонського відділення з кредитного фінансування.

— Добре, — кажу з розумним виглядом.

— Не знаю, чи знайомі ви з принципами європейського міжнародного арбітражу?

— Досконало, — впевнено відповідаю я. — Саме минулого року писала статтю з цієї теми.

Як-як вона сказала? Арбі-щось-там.

— Звісно, я не тиснутиму на вас під час ухвалення рішення, — говорить вона, — але якщо ви справді хочете змінити професію, це, як на мене, просто найкращий варіант для вас. Звичайно, слід іще пройти співбесіду, але я не бачу тут жодних проблем. — Вона мені посміхається. — І ми зможемо вибити для вас просто чудовий соціальний пакет.

— Справді? — Раптом у мене аж подих перехоплює. Вона сподівається вибити гарний соціальний пакет. Для мене!

— Так, — говорить Джилл. — Ну, ви ж маєте розуміти, що ви — це щось особливе. — Вона впевнено посміхається мені. — Знаєте, вчора, коли прийшло ваше резюме, я аж скрикнула! Уявляєте, *такий збіг!*

— Звичайно. — Я широко всміхаюся до неї. Боже, це фантастика. Найбожевільніші мрії справджуються... Я буду банкіром! І не просто якимось там пересічним банкіром, а в провідному іноземному банку!

— Що ж, — говорить Джилл ніби між іншим. — Ходімо, я познайомлю вас із вашим новим роботодавцем?

— Що? — отетеріло перепитую я, і на її обличчі з'являється легка усмішка.

— Я не хотіла нічого говорити, доки особисто не побачилася з вами, але директор із набору персоналу Гельсінського банку зараз саме тут, зустрічається з нашим генеральним директором. Я просто впевнена, що ви страшенно йому сподобаетесь. Можемо владнати всі питання вже до обіду!

— Чудесно! — кажу я, зіскакуючи на ноги. Ха-ха-ха! Я буду банкіром!

Лише на півдорозі в коридорі мій мозок починає усвідомлювати її слова. Гельсінський банк. Гельсінкі. Це ж не означає... Вона ж не може думати...

— Дочекатися не можу, коли я вже почую, як ви вдвох щебетатимете фінською, — люб'язно каже Джилл, коли ми починаємо підійматися сходами. — Я цієї мови анітрішечки не знаю.

Боже мій. *Боже мій. Ні.*

— А мені мови взагалі ніколи не давалися, — додає вона спокійно. — Я не надто в цьому обдарована. Не така, як ви!

Я злегка всміхаюся до неї і йду далі твердим кроком. Але серце ледве з грудей не вистрибує, і я ледве дихаю. От вляпалася. Що мені робити? *Що мені в біса робити?*

Ми повертаємо за ріг і йдемо ще одним коридором. І в мене все добре виходить. Доки ми просто йдемо — зі мною все гаразд.

— Фінську мову складно було вивчити? — цікавиться Джилл.

— Не так уже й складно, — чую я свій власний хрипкий голос. — Мій... батько наполовину фін.

— Так я й думала, що має бути щось подібне, — каже Джилл. — Адже цього не навчають у школі, правда ж? — І вона радісно сміється.

«Так, у неї все гаразд», — розлючено думаю я. Не її ж ведуть на страту. О Боже, це жахливо. Люди проходять повз нас, поглядають на мене з усмішкою, неначе кажучи: «О, то це вона говорить фінською».

Навіщо я написала, що вільно володію фінською? *Навіщо?*

— Усе гаразд? — питає Джилл. — Не хвилюєтеся?

— Та ні! — швидко відповідаю я і силоміць вичавлюю усмішку на обличчя. — Не хвилююся, звісно!

«А може, я якось і проскочу?» — раптом думаю я. Адже той чолов'яга не всю співбесіду збирається вести фінською, правда ж? Він просто скаже яке-небудь «Ха-а-ало-о-о» чи що там вони кажуть, а я відповім таке саме «Ха-а-ало-о-о», а потім, поки він більше нічого не

встиг вимовити, швидко скажу: «Знаєте, я вже трохи призабула різні терміни фінською. Ви ж не проти поговорити англійською?» А він скаже...

— Майже прийшли, — каже Джилл і посміхається мені.

— Добре, — радісно кажу я, міцніше стискаючи ручку портфеля спітнілими пальцями. Господи, будь ласка, порятуй мене від цього. Будь ласка...

— Ми на місці! — оголошує вона і зупиняється біля дверей із написом «КОНФЕРЕНЦ-ЗАЛА». Вона двічі стукає, а потім відчиняє двері. У кімнаті повно людей, що сидять за столом, і всі вони обертаються, щоб подивитися на мене.

— Ян Віртанен, — каже вона. — Я хотіла б вас познайомити з Ребеккою Блумвуд.

Бородатий чоловік устає зі стільця, на весь рот посміхається до мене та простягає руку.

— Neiti Bloomwood, — радісно говорить він. — On oikein hauska tavata. Pitääkö paikkansa että teillä on jonkinlainen yhteys Suomeen?

Я мовчки витріщаюся на нього, відчуваючи, як обличчя в мене червоніє. Усі в кімнаті чекають на мою відповідь.

— Я... гм... гм... Ха-а-ало-о-о! — я злегка дружньо змахую рукою і посміхаюся всім у кімнаті.

Але ніхто не посміхається у відповідь.

— Ем... Мені потрібно... — Я починаю задкувати. — Мені саме потрібно...

І я повертаюся... І біжу.

Одинадцять

Я повертаюсь у фойє, важко дихаючи. Воно й не дивно, адже я щойно пробігла ледь не півмарафон нескінченними коридорами, намагаючись звідси вибратися. Я спускаюся останнім сходовим прольотом (не наважившись сідати у ліфт — а раптом з'явиться та фінська ватага), потім спиняюся, щоб віддихатись. Я розгладжую спідницю, перекладаю портфель із однієї спітнілої руки в іншу і спокійно крокую фойє до дверей, ніби йду зі звичайнісінької, нічим не примітної зустрічі. Я не дивлюся ані праворуч, ані ліворуч. Я не думаю про те, що я щойно втратила будь-які шанси стати топовим банкіром у Сіті. Усі мої думки лише про те, щоб дістатися до скляних дверей і вийти надвір, доки ніхто мене...

— Ребекко! — долинає в мене з-за спини голос, і я завмираю. Дідько. Вони мене таки наздогнали.

— Ха-а-ал-ло-о-о! — вичавлюю я із себе, обертаючись. — Ха-а-а... Ой! До... Доброго дня.

Це Люк Брендон.

Люк Брендон стоїть просто переді мною і розглядає мене тим своїм незрозумілим поглядом, що й завжди.

— Так, тут я точно не очікував вас побачити, — говорить він. — Ви ж не шукаєте роботу в Сіті, правда?

А чому б і ні? Чи він мене вважає недостатньо розумною?

— Узагалі-то, — гордовито відповідаю я, — я думаю про те, щоб змінити професію. Податися в міжнародний банкінг. Або стати брокером.

— Справді? — перепитує він. — Це жахливо.

Жахливо? Що він має на увазі? Що тут жахливого? Я підіймаю на нього очі, натикаюся на його погляд і десь глибоко всередині відчуваю легке тремтіння. Раптом нізвідки в думках зринають слова Клер: «Люк Брендон цікавився, чи є в тебе хлопець».

— А що... — Я відкашлююся. — А що ви тут робите?

— О, я часто підшуковую тут співробітників, — пояснює він. — Дуже добре працюють. Абияк, але злагоджено. — Він знизує плечима, потім дивиться на мій блискучий портфель. — А вас уже прилаштували?

— Я... У мене є низка можливостей, — відповідаю я. — Я саме обмірковую свій наступний крок.

Чесно кажучи, це буде крок із дверей.

— Зрозуміло, — він мовчить якусь мить. — Ви взяли вихідний, щоб прийти сюди?

— Так, — кажу я. — Звичайно, взяла.

Що він собі думає? Що я просто вшила на кілька годин, сказавши, що йду на прес-конференцію?

Узагалі-то це непогана думка.

Так і зроблю наступного разу.

— Тож що далі думаєте робити? — питає він.

Не говори «нічого». *Ніколи* не говори «нічого».

— Ну, на мене чекають деякі справи, — відповідаю я. — Декому подзвонити, де з ким зустрітися, всяке таке.

— А, — киває він. — Зрозумів. Добре. Не буду вас затримувати. — Він оглядає фойє. — Сподіваюся, що вам справді пощастить із роботою.

— Дякую. — Я по-діловому всміхаюся до нього.

І він іде, крокуючи до дверей, а я залишаюся з тим неоконкретним портфелем у руці, трішечки розчарована. Я чекаю, доки він зникне, а потім і сама поволі плентаюся до дверей і виходжу надвір. І тут

зупиняюся. Чесно кажучи, я не зовсім уявляю, що робити далі. Я собі намітила весь день провисіти на телефоні, розповідаючи всім про свою нову роботу брокером. А натомість... Та дідько з ним. Не будемо згадувати.

Але не можу ж я весь день простояти на тротуарі перед «Вільям Грін». Перехожі вирішують, що я якась інсталяція чи щось таке. Тож я зрештою починаю йти вулицею, подумавши, що скоро опинюся біля метро і вже там вирішуватиму, що робити далі. Я саме стою на розі, чекаючи, коли зупиниться потік машин, як раптом біля мене гальмує таксі.

— Я розумію, що ви страшенно зайнята жінка і на вас чекає купа справ, — чую я голос Люка Брендона і, вражена, підіймаю голову. Він вистромився з вікна таксі, його темні очі примружені в легкій посмішці. — Але якщо у вас знайдуться зайві півгодинки — ви б не хотіли пробігтися зі мною крамницями?

Сьогодні — нереальний день. Зовсім нереальний.

Я сідаю в таксі, кидаю незграбний портфель на підлогу і нервово зиркаю на Люка. Я вже трохи про це шкодую. А що, як він почне в мене розпитувати щось про відсоткові ставки? А що, як захоче поговорити про «Бундесбанк» або про перспективи подорожчання американської валюти? Але він лише каже водієві: «У “Гарродс”, будь ласка».

Ми набираємо швидкість — і я не можу стримати посмішку, що осяює моє обличчя. Це так круто. Я думала, що мені доведеться йти додому і там страждати наодинці — а натомість я їду до «Гарродс», а платить хтось інший. Тобто нічого кращого взагалі вигадати неможливо.

Дорогою я у вікно розглядаю залюднені вулиці. Хоча зараз уже березень, але в кількох вітринах ще із січня висять таблички

«розпродаж», і я видивляюся, що в них виставлено, міркуючи, чи не прогавила я якихось вигідних пропозицій. Ми зупиняємося перед відділенням «Ллойдз Банк». Я знічев'я розглядаю вікна, черги людей усередині й чую свій власний голос:

— А знаєте що? Банки мали б улаштувати січневі розпродажі. Як і всі інші.

Западає мовчанка, я озираюся і бачу зачудування на обличчі Люка Брендона.

— Банки? — перепитує він.

— А чому б ні? — починаю я відстоювати свою ідею. — Вони можуть знизити ставки на місяць чи ще щось вигадати. І будівельні компанії також. Великі плакати у вікнах: «Знижки»... — Я на мить замислююся. — Або, може, їм варто влаштувати розпродажі в квітні, після закінчення податкового року. Інвестиційні компанії також могли б це робити — п'ятдесят відсотків знижки на обрані фонди.

— Інвестиційні фонди, — повільно повторює Люк Брендон. — Знижено попередні внески.

— Саме так, — підтверджую я. — Ніхто не відмовиться від знижок. І багатії також.

Таксі їде далі, і я дивлюся на жінку в розкішному білому пальті, розмірковуючи, де вона його купила. Може, у «Гарродс». Може, мені також варто купити біле пальто. І вдягатися всю зиму лише в біле. Білосніжне пальто і білий хутряний капелюх. Мене почнуть називати Дівчиною в Білому Пальті.

Коли я знову озираюся, Люк щось занотовує в маленькому записнику. Він підводить погляд, якусь мить дивиться мені в очі, а потім питає:

— Ребекко, ви серйозно наміряєтеся кинути журналістику?

— Ой, — говорю я невпевнено. Чесно кажучи, я вже зовсім забула про свій намір кинути журналістику. — Не знаю. Можливо.

— І ви справді вважаєте, що в банку вам працюватиметься краще?

— Як знати? — відповідаю я, трохи дратуючись через його тон. У нього все гаразд. Йому не треба турбуватися про свою кар'єру — у нього є своя компанія-мультимільйонер. А в мене лише мультимільйонний борг. — Еллі Грейнджер іде зі «Щотижневика інвестора», — додаю я. — Вона влаштувалася у «Ветербіз» фондовим менеджером.

— Я чув про це, — каже він. — Але ви нітрохи не схожі на Еллі Грейнджер.

Справді? Ці слова мене зацікавили. Якщо я не схожа на Еллі, то на кого ж тоді? Може, на когось справді крутого, як Крістін Скотт Томас.

— У вас є уява, — додає Люк. — А в неї немає.

Оце так! Тепер я зовсім спантеличена. Люк Брендон вважає, що в мене є уява? Господи. Це добре, правда ж? Це справді дуже лестить. *У вас є уява.* М-м-м, так, мені це подобається. Якщо лише...

Стривайте-но. А це випадково не ввічливі слова, щоб сказати, що я насправді дурна? Або брехлива? Як «маніпуляції зі звітами», «уявна бухгалтерія». Може, він має на увазі, що всі мої статті неточні.

Господи, тепер я не знаю, всміхатися мені задоволено чи ні.

Щоб приховати збентеження, я визираю у вікно. Ми зупинилися на світлофорі, і дуже огрядна леді в рожевому велюровому спортивному костюмі намагається перейти дорогу. Вона тримає кілька фірмових сумок із крамниць та собачку-мопса, проте не може втримати всього цього, і їй доводиться щось класти на тротуар. Становище здається таким безнадійним, що я ледь не вибігаю, щоб допомогти їй. Тоді раптом вона таки впускає одну із сумок. Вона падає на землю, відкривається, з неї випадають три величезні пакунки морозива і починають котитися дорогою.

«Не смійся, — наказую я собі. — Поводься по-дорослому. Не смійся». Я стискаю губи, але все ж таки не можу стримати сміх, що

проривається крізь них.

Я дивлюся на Люка — у нього губи теж стиснуті.

Потім жінка починає бігти за своїм морозивом, тягнучи за собою мопса — і все. Я не можу стримати хихикання. А коли песик наздоганяє морозиво раніше за господарку і намагається зняти кришку зубами, мені здається, що я от-от лусну від сміху. Я дивлюся на Люка і не вірю власним очам. Він теж нестримно сміється, витираючи з очей сльози. Господи, а я й не думала, що Люк Брендон *узагалі* сміється.

— О Боже, — нарешті опановую я себе. — Я знаю, не можна сміятися з людей. Але просто...

— Цей собака! — Люк знову сміється. — Цей бісів собака!

— Це вбрання! — я трохи здригаюся, коли ми знову проїжджаємо повз ту рожеву жінку. Вона нахилилася над своїм морозивом, виставивши вгору величезну рожеву сіданку. — Даруйте, але на цій планеті слід заборонити рожеві велюрові спортивні костюми.

— Я цілком із вами згоден, — каже Люк, серйозно киваючи. — Рожеві велюрові спортивні костюми відтепер офіційно заборонено. Разом із нашійними хустинками.

— І трусами-брифами, — ляпаю я, не замислюючись, а потім у мене спалахують щоки. Навіщо було згадувати ті брифи перед Люком Бренденом? — І попкорн із ароматом ірису, — швидко додаю я.

— Правильно, — каже Люк. — Тож забороняємо рожеві велюрові спортивні костюми, хустинки, брифи, попкорн із ароматом ірису...

— І пасажирів без дрібних грошей, що вимагають решту, — долинає спереду голос таксиста.

— Цілком правильно, — погоджується Люк, злегка знизуючи плечима. — Пасажирів, що вимагають решту.

— І пасажирів, що блоють. Вони найгірші.

— Гарзд...

— І пасажирів, які не знають, куди їм треба їхати.

Ми з Люком презириємося, і я знову починаю хихикати.

— І пасажирів, які, трясця, не говорять англійською. Вони мене взагалі доводять до сказу.

— Добре, — каже Люк. — Тож... словом, більшість пасажирів.

— Не зрозумійте мене неправильно, — пояснює таксист. — Я нічого не маю проти іноземців... — Він під'їжджає до «Гарродс». — Приїхали. По крамницях зібралися?

— Саме так, — каже Люк, виймаючи гаманця.

— І що вам потрібно?

Я дивлюся на Люка, чекаючи відповіді. Він не сказав мені, що ми купуватимемо. Одяг? Бальзам для гоління? Він попросить мене нюхати його щоки? (Загалом я була б не проти.) Меблі? Щось нудне на кшталт нового стола?

— Сумку для багажу, — відповідає він і простягає водієві десятку. — Решти не треба.

Сумки для багажу! Валізи, портплекти і все таке інше. Я блукаю відділом, розглядаючи валізи «Луї Віттон» і сумки з телячої шкіри, мов громом прибита. Я просто шокована. Сумки для багажу! Якого біса я раніше не заходила в такі крамниці?

Тут треба дещо пояснити. Уже багато років я дотримуюся такого собі неформального шопінгового циклу. Це наче як фермери чергують висадження агрокультур. Тільки замість циклу «пшениця – кукурудза – ячмінь – земля відпочиває» я живу за циклом «одяг – косметика – взуття – одяг» (я не надто потребую відпочинку).

Шопінг справді дуже схожий на оброблення поля. Неможливо завжди купувати те саме — потрібно весь час щось змінювати. Інакше вам усе це обридне, і жодного задоволення ви не отримаєте.

І я гадала, що зробила своє шопінгове життя якомога різноманітнішим. Я думала, що охоплюю всі галузі. І мене це, чесно

кажучи, дещо розчарувало. Але погляньте, скільки я весь цей час пропускала. Подивіться, чого я сама себе позбавила. Я аж тремтіти починаю, усвідомлюючи, скільки можливостей утратила за всі ці роки. Валізи, дорожні сумки, коробки для капелюшків із монограмами... Я на слабких ногах насилу дістаюся до кутка і сідаю на вкрите килимом підвищення, біля червоної шкіряної косметички.

Як я могла так довго взагалі не згадувати про сумки? Як я могла так безтурботно жити, *забуваючи про цілу галузь торгівлі?*

— То як ви вважаєте? — запитує Люк, підходячи до мене. — Є тут щось варте уваги?

І, звичайно, я зараз почуваюся шахрайкою. Чому б йому не купити справді якісну білу сорочку або кашеміровий шарф? Або взагалі крем для рук? Я б могла йому щось авторитетно порадити, навіть назвати напам'ять ціни. Але сумки... У сумках я новачок.

— Ну, — кажу я, зволікаючи час. — Залежно для чого. На вигляд тут усе чудове.

— О, так, це правда. — Він услід за мною оглядає відділ. — Але що б ви обрали? Якщо б вам треба було купити одну з цих валіз, яка б це була?

Так не можна. Я не можу блефувати.

— Чесно кажучи, — відповідаю я, — я на цьому не дуже знаюся.

— На чому? — недовірливо перепитує він. — На шопінгу?

— На сумках, — пояснюю я. — Я цій галузі присвячувала не надто багато часу. Я розумію, що мала б це робити, але...

— Ну... то не думайте про це, — пропонує Люк, і кутики його рота підіймаються в усмішці. — Як неексперт. Що б ви обрали?

Ну, це вже інша справа.

— Гм, — замислююся я і по-діловому схоплююся на ноги. — Ну, тоді подивімося.

Боже, як ми розважаємося. Ми вишикували рядком вісім валіз і оцінюємо їхні форму, вагу, якість підкладки, кількість внутрішніх кишень і швидкість коліщаток (я перевіряю їх, бігаючи по відділу й тягнучи за собою валізу. Продавець уже втратив надію нам допомогти і залишив право вибору нам). Потім ми з'ясовуємо, чи є в комплекті з валізою портплед, і за це також ставимо оцінки.

Ціни, здається, не мають для Люка жодного значення. І це просто до біса чудово, адже вони справді астрономічні — і лише поглянувши на них, я так перелякалася, що мені просто захотілося втекти. Але тисяча фунтів просто дивовижно швидко починає здаватися досить помірною ціною для валізи — особливо коли дізнаєшся, що сумка з монограмами «Луї Віттон» коштує в десять разів більше. І взагалі я досить швидко усвідомлюю, що вже серйозно розмірковую над тим, що й мені варто вкласти трохи грошей у якісну валізу і замінити мою стару потерту полотняну сумку.

Але сьогодні шопінгує Люк, а не я. І, як не дивно, вибрати товар для когось іншого виявляється навіть веселіше, ніж для себе. Зрештою ми зупиняємо свій вибір на темно-зеленій шкіряній валізі з просто неперевершеними коліщатками і світло-бежевій валізі з телячої шкіри, трохи важчій, але з чудовою шовковою підкладкою. Вона така прекрасна, що я просто очей від неї відірвати не можу. Із нею в комплекті йдуть портплед і косметичка — так само пречудові. Господи, якби це я обирала, я б...

Але ж не мені вирішувати, правда? Це Люк купує валізу. Він і має обрати. Ми сідаємо поруч на підлогу і дивимося на них.

— Зелена здається зручнішою, — каже Люк.

— М-м-м, — кажу я не надто захоплено. — Так, здається.

— Вона легша, і колеса кращі.

— М-м-м.

— І та світла теляча шкіра, мабуть, посіріє за лічені хвилини.
Зелений — більш доцільний колір.

— М-м-м, — я намагаюся говорити, щоб це пролунало так, ніби я погоджуюся з ним.

Він запитливо дивиться на мене і говорить:

— Ну що ж. Здається, ми зробили свій вибір, так? — І, ще сидячи на підлозі, він кличе продавця.

— Так, сер? — говорить той, і Люк йому киває.

— Світло-бежеву валізу, будь ласка.

— О! — кажу я, не маючи сил стримати захоплену усмішку, у якій розтягуються мої губи. — Ти візьмеш ту, що мені найбільше сподобалася!

— Життєве правило, — пояснює Люк, схопившись на ноги й обтрушуючи штани. — Якщо турбуєш когось, просячи дати тобі пораду, то потурбуйся про те, щоб вислухати її.

— Але ж я не сказала, який...

— Тобі й не треба було, — каже Люк, простягаючи руку, щоб допомогти мені піднятися. — Усе зрозуміло було з твого мимріння.

Його рука несподівано сильно обхоплює мою, і, коли він тягне мене вгору, я відчуваю, як у мене всередині щось ніби обривається. Він іще й пахне чудово. Якимось дорогим засобом для гоління, якого я не впізнаю. Якусь мить ми вдвох мовчки стоїмо.

— Ну що ж, — нарешті каже Люк. — Мабуть, мені варто піти й заплатити.

— Так, — відповідаю я, почувуючись напрочуд знервованою. — Так, мабуть, варто.

Він іде до каси і говорить із продавцем, а я розглядаю виставлені рядочком шкіряні футляри для костюмів, раптом ніяковіючи. Адже шопінг скінчився. А що далі?

Що ж, ми, либонь, просто ввічливо попросаємося, так? Люку, мабуть, час повертатися до офісу. Він не може тинятися крамницями весь день. І я наказую собі, якщо він запитає, що в мене заплановано далі, сказати, що я справді зайнята. Вдам, що мені призначено важливу зустріч чи щось таке.

— Усе владнали, — говорить він, повертаючись. — Ребекко, я невимовно вдячний тобі за допомогу.

— Чудово! — кажу я радісно. — Ну, тепер мені треба...

— Тож я хочу запитати, — каже Люк, перш ніж я встигаю договорити, — чи не відмовишся ти від обіду?

Сьогодні, схоже, справджується день моєї мрії. Шопінг у «Гарродс», потім обід у «Гарві Ніколс». Хіба можна уявити щось краще за це? Ми йдемо просто до ресторану на п'ятому поверсі, Люк замовляє пляшку холодного білого вина і піднімає келих, вимовляючи тост:

— За валізи, — каже він із усмішкою.

— За валізи, — радісно відповідаю я і надпиваю ковток. Це просто найсмачніше вино, яке мені доводилося куштувати. Люк бере своє меню і починає його читати, я теж беру своє, але, чесно кажучи, не бачу в ньому жодного слова. Я просто сиджу, осяяна щастям, мов дитина, якій насипали повну кишеню цукерок. Я із задоволенням розглядаю вишуканих жінок, що прийшли сюди пообідати, дивлюся, у що вони вдягнені, та розмірковую, де дівчина, що сидить отам, купила такі рожеві чоботи. І чомусь саме тепер мені згадується та гарненька листівка, яку Люк мені надіслав. І я запитую себе, був це просто вияв увічливості чи... чи щось іще.

Від цієї думки в мене так перевертається все всередині, що мене ледь не знудило, і я швидко надпиваю ще ковточок вина. Ну, чесно

кажучи, великий ковток. Потім ставлю свій келих, рахую до п'яти і ніби між іншим говорю:

— До речі, дякую тобі за листівку.

— Що? — підводить він на мене погляд. — А, та будь ласка.

Він бере свій келих і також відпиває вина.

— Я був радий, що зустрівся з тобою того вечора.

— Це дуже гарне місце, — кажу я. — Просто чудове для випадкових зустрічей.

І щойно це сказавши, я відчуваю, що червонію. Але Люк просто посміхається і каже:

— Так, справді. — Потім він ставить свій келих і питає: — Ти вже вирішила, що хочеш замовити?

— Ем... — зволікаю я, спішно проглядаючи меню. — Я, мабуть, хочу лише... м-м-м... рибні котлети. Із руколою.

Чорт, щойно помітила кальмара. Його треба було замовляти. Та дідько з ним, уже пізно.

— Гарний вибір, — посміхається до мене Люк. — Іще раз дякую за допомогу. Одна голова — добре, а дві — краще.

— Та будь ласка, — весело відповідаю я і знов надпиваю вина. — Сподіваюся, тобі сподобається та валіза.

— Ой, та вона не для мене, — каже він, помовчавши. — А для Саші.

— А, он як, — ввічливо відповідаю я. — Хто така Саша? Твоя сестра?

— Моя дівчина, — пояснює Люк і повертається, щоб покликати офіціанта.

А я дивлюся на нього, не в змозі поворухнутися.

Його дівчина. Я допомагала йому вибрати валізу для його дівчини.

Раптом у мене зникає апетит. Я вже не хочу рибних котлет із руколою. Я взагалі не хочу тут сидіти. Моє сьайливе щастя зникає, замість щасливої дитини залишаюся лише я, і мені мерзлякувато, і я почуваюся справжньою дурепою. У Люка Брендона є дівчина. Звичайно, є. Якась вишукана краля на ім'я Саша, з наманікюреними нігтиками, що всюди подорожує з дорогими валізами. Хіба ж я не недотепа? Я повинна була зрозуміти, що десь має бути якась така Саша. Адже це цілком очевидно.

Хоча... Хоча не так уже й очевидно. Узагалі-то зовсім не очевидно. Люк за весь день ані слова не сказав про свою дівчину. Чому? Чому він одразу ж *не сказав*, що валіза потрібна для неї? Чому ми поряд сиділи на підлозі в «Гарродс» і сміялися, коли я крокувала туди й сюди, перевіряючи коліщатка? Я зовсім не так поводитися б, якби знала, що ми купуємо валізу для його дівчини. І він мав це розуміти. Не міг не розуміти.

Мене всю огортає холод. Це все неправда.

— Усе гаразд? — питає Люк, знову повернувшись до мене.

— Ні, — чую я свої власні слова. — Ні, не гаразд. Ти не сказав мені, що ця валіза для твоєї дівчини. Ти навіть не сказав, що в тебе взагалі є дівчина.

О Боже. Що я роблю? Я розкриваюся перед ним, у мені не лишилося жодної крутості. Але чомусь мені байдуже.

— Розумію, — говорить Люк, помовчавши. Він бере шматочок хліба і починає кришити його пальцями, потім підводить погляд. — Ми із Сашею вже досить давно разом, — ласкаво пояснює він. — Вибач, якщо в тебе... склалося якесь інше враження.

Він так поблажливо зі мною говорить, це просто неможливо.

— Не в тому річ, — кажу я, відчуваючи, як мої щоки спалахують, наливаючись буряковим кольором. — Просто... просто це все було неправильно.

— Неправильно? — перепитує він здивовано і ніби навіть весело.
— Ти мав сказати мені, що ми обираємо валізу для твоєї дівчини.
— Я старанно добираю слова, втупившись у стіл. — Тоді все було б... інакше.

Западає тиша, я підводжу погляд і бачу, що Люк дивиться на мене, мов на божевільну.

— Ребекко, — говорить він. — Ти все перебільшуєш. Я хотів, щоб ти підказала мені щось про валізи. Кінець історії.

— А ти розповіси своїй дівчині, що запитував моєї поради?

— Ну звісно ж розповім! — відповідає Люк, усміхаючись. — Її це має звеселити.

Я мовчки дивлюся на нього, відчуваючи, як мене з голови до ніг сповнює приниження. Горло стискається, а груди обпікає біль. Звеселити. Сашу звеселить розповідь про мене.

Ну, звичайно, звеселить. Хто не звеселився б, почувши про дівчину, що півдня крокувала «Гарродсом» туди-сюди, перевіряючи валізи для іншої жінки? Про дівчину, яка щось собі надумала. Про дівчину, настільки дурну, що їй здалося, що вона може справді сподобатися Люкові Брендону.

Я важко ковтаю, і мене аж нудить від приниження. Я вперше усвідомлюю, якою Люк Брендон мене уявляє. Якою всі мене уявляють. Я просто блазень якийсь для них, правда ж? Маленька дурненька дівчинка, що нічого не тямить і смішить людей навколо. Дівчинка, яка не знала про злиття «СБГ» та «Рутланд Банку». Дівчинка, яку нікому й на думку не спаде сприймати серйозно. Люк не завдав собі клопоту пояснити мені, що ми обираємо валізу для його дівчини, бо я для нього ніхто. Він пригощає мене обідом, бо йому нічого робити — і ще він, мабуть, сподівається, що я зроблю щось кумедне, наприклад, впусчу виделку, і він зможе з цього посміятися, повернувшись до офісу.

— Вибач, — кажу я тремтячим голосом і встаю. — У мене взагалі-то немає часу на обід.

— Ребекко, не роби дурниць! — говорить Люк. — Послухай, вибач, що ти не знала, що в мене є дівчина. — Він у жартівливому здивуванні зводить брови, і я хочу його вдарити. — Але ж ми все одно можемо дружити, чому б ні?

— Ні, — кажу я хрипкувато, відчуваючи, як тремтить голос і як пече в мене в очах, — ні, не можемо. Друзі ставляться одне до одного з повагою. Але ти хіба поважаєш мене, Люку? Ти вважаєш мене якимось жартом. Уважаєш мене нічим, пустим місцем. Але... — Я важко ковтаю. — Але я не пuste місце.

І він не встигає більше нічого сказати, як я повертаюсь і швидко йду з ресторану, ледь розбираючи дорогу крізь сльози приниження.

Банк «PGNI First Bank VISA»

Кемел-сквер, 7

Ліверпуль L1 5NP

Міс Ребекка Блумвуд

Берні Роуд, 4, кв. 2

Лондон SW6 8FD

Шановна міс Блумвуд!

**Ви – власниця банківської картки PGNI VISA «First Bank»
№1475839204847586.**

Дякуємо за Ваш платіж на суму 10.00 фунтів, отриманий сьогодні.

Здається, ми вже кілька разів зазначали, що мінімальний платіж становить 105,40 фунтів.

Отже, залишковий прострочений платіж становить 95,40 фунтів. Ми сподіваємося найближчим часом отримати Ваш платіж.

Якщо протягом семи днів на Ваш рахунок не надійде відповідна сума, нам доведеться вжити заходів.

Із найкращими побажаннями

Пітер Джонсон,
голова відділу роботи з клієнтами

ЛОНДОНСЬКИЙ БАНК

Лондон-гаус

Мілл-стріт EC3R 4DW

Міс Ребекка Блумвуд

Берні Роуд, 4, кв. 2

Лондон SW6 8FD

Шановна міс Блумвуд!

Подумайте лишень...

Як споживчий кредит міг би змінити Ваше життя?

Можливо, новий автомобіль. Ремонт удома. Човен для чудового відпочинку у вихідні. А може, просто спокій на душі, адже Ви легко дасте раду всім своїм рахункам.

Лондонський Банк пропонує кредити майже на будь-який випадок — тож досить зволікати! Перетворіть Ваше життя на таке, якого ви заслуговуєте.

Для отримання кредиту «Ізифон» від Лондонського Банку Вам навіть не потрібно надавати жодних документів. Просто зателефонуйте нашим люб'язним операторам, що готові до спілкування з Вами 24 години на добу, за телефоном

0100 45 46 47 48

Про все інше потурбуємося ми.

Подумайте лишень...

Ми з нетерпінням чекаємо на Ваш дзвінок!

Із найкращими побажаннями

Сью Skepper,
голова маркетингового відділу

P.S. Навіщо зволікати? Просто зараз беріть телефон — і набирайте 0100 45 46 47 48. Простіше й бути не може!

Дванадцять

По обіді я повертаюся додому, втомлена й жалюгідна. Раптом високооплачувані робочі місця в банках і «Гарродс» із Люком Бренденом опиняються в якійсь недосяжній далині. Справжнє життя — це не кружляння по всьому Найтсбриджу на таксі й не вибирання валізи за тисячу фунтів, правда ж? Ось де справжнє життя. Дім, крихітна квартира, досі просмерділа карі, і стос тих бридотних листів із банку, і жодного уявлення, що з усім цим робити.

Я повертаю ключ у замку і, відчиняючи двері, чую, як Сьюз гукає:

— Бекс? Це ти?

— Так! — намагаюся відповісти якнайвеселіше. — Ти де?

— Я тут, — з'являється вона з дверей моєї спальні. Обличчя в неї розпашіло, очі аж сяють. — Нізащо не вгадаєш! У мене для тебе сюрприз!

— Який? — запитую я, опускаючи додолу портфеля. Чесно кажучи, я не маю настрою для чергових сюрпризів від Сьюз. Перетягла моє ліжко в інше місце абощо. Єдине, чого я хочу зараз, — присісти, випити чашечку чаю і чогось перехопити. Мені так і не дісталось нічого на обід.

— Зайди, сама побачиш. Ні-ні, заплющуй очі, я тебе проведу.

— Гарзд, — неохоче погоджуюся я. Заплющую очі, дозволяю їй узяти мене за руку. Ми йдемо коридором і, коли наближаємося до моєї кімнати, я мимохіть починаю злегка тремтіти в передчутті чогось незвичайного. Я завжди ведуся на такі штуки.

— Тада-а-а-ам! От тепер дивися!

Я розплющую очі й насторожено оглядаю свою кімнату, розмірковуючи, що за божевілья втнула Сьюз цього разу. Принаймні

вона не пофарбувала стіни і не чіпала фіранок, і комп'ютер мій вимкнений, і, здається, з ним усе гаразд. То що ж у біса вона могла...

Аж тут я бачу їх. На моєму ліжку. Цілі купи обтягнутих тканиною рамок. Обтягнутих просто бездоганно — жодних перекривлених кутів, і торочка охайно приклеєна точнісінько туди, куди треба. Я просто очам своїм не вірю. І їх там принаймні...

— Я зробила сотню, — лунає за моєю спиною голос Сьюз. — А решту доклепаю завтра! Вони чудесні, правда ж? — Я повертаюсь і вражено витріщаюся на неї.

— Це ти... ти їх усі зробила?

— Так! — гордовито відповідає вона. — Це було легко, я швидко набила руку. Я їх майструвала під «*Ранкову каву*». О, шкода, що ти не дивилася. Вони приймали телефонні дзвінки від глядачів, про чоловіків, що вдягаються в жіноче вбрання, *так* цікаво! Там був один хлопець...

— Стривай, — кажу я, намагаючись щось утямити. — Стривай. Сьюз, я не розумію. Ти, мабуть, *нескінченно* їх клеїла. — Я, не вірячи власним очам, знову оглядаю купу рамок. — Чому... якого біса ти...?

— Ну, тобі це не надто добре вдавалося, правда ж? — ласкаво говорить Сьюз. — Я просто вирішила тобі допомогти.

— Допомогти? — стиха повторюю я.

— Я завтра дороблю решту, а потім подзвоню їхнім кур'єрам, — пояснює Сьюз. — Знаєш, це дуже зручна система. Не треба відсилати, нічого такого. Вони приходять просто додому і забирають їх! А потім тобі надішлють чек. Має вийти десь 284 фунти. Непогано, правда?

— Чекай-но, — я обертаюся, — як це — *мені* надішлють чек? — Сьюз дивиться на мене, ніби на якусь дурепу.

— Ну, Бекс, це ж твої рамки.

— Але ж ти їх зробила! Сьюз, ти маєш отримати ці гроші!

— Але я їх зробила для тебе! — говорить Сьюз і дивиться на мене. — Я зробила їх, щоб ти одержала свої триста фунтів!

Я мовчки глипаю на неї і відчуваю, як у мене раптом стискається горло. Сьюз зробила всі ці рамки для мене. Я повільно сідаю на ліжку, беру одну в руки і проводжу пальцем по тканині. Вона просто бездоганна. Можна виставляти її на продаж у «Лібертіз».

— Сьюз, це твої гроші. Вони не мої, — нарешті вимовляю я. — Це тепер твоя справа.

— А ось тут ти помиляєшся, — говорить Сьюз, переможно дивлячись на мене. — У мене тепер є своя власна справа.

Вона підходить до ліжка, засовує руку під купу обклеєних нею рамок і щось звідти витягає. Це фоторамка, але не схожа на «Вишукані рамки». Вона обтягнута пухнастою сріблястою тканиною, вгорі на ній — складене з рожевих літер слово «ЯНГОЛ», а в кутках — дрібненькі сріблясті помпони. Це найкрутіша, найкічовіша рамка з усіх, що мені доводилося бачити.

— Подобається? — запитує вона трохи схвильовано.

— Просто неймовірно! — відповідаю я, вихоплюючи рамку в неї з рук і уважно розглядаючи. — Звідки вона взялася?

— Нізвідки не взялася, — говорить вона. — Я її зробила.

— Що? — Я витріщаюся на неї. — Ти... сама це зробила?

— Так. Поки дивилася «Сусідів». Просто жахлива була серія. Бет усе дізналася про Джої та Скай.

Я геть спантеличена. Як це Сьюз раптом виявилася такою талановитою?

— То як гадаєш? — питає вона, забравши в мене рамку і крутячи її в руках. — Я б могла її продати?

Чи могла б вона її продати?

— Сьюз, — кажу я цілком серйозно. — Ти станеш мільйонеркою.

І ми проводимо решту вечора, попиваючи вино і плануючи кар'єру нової бізнесвумен — Сьюз, схожу на кар'єру Аніти Роддік. Ми ледь не істерично обговорюємо, у що їй варто вдягатися – у «Шанель» чи в «Прада» – на зустрічі з королевою, і, діставшись нарешті до ліжка, я зовсім забуваю про Люка Брендона, про Гельсінський Банк, та й про весь свій жахливий день.

Але наступного ранку все повертається, навалюючись на мене, мов у фільмі жахів. Прокинувшись, я навіть почуваюся блідою, мене трусить, і я страшенно хочу відпроситися з роботи, пояснивши, що занедужала. Я не хочу йти на роботу. Хочу залишитися вдома, під ковдрою, дивитися весь день телевизор та заробляти перші мільйони разом зі Сьюз.

Але зараз у нас найгарячіший тиждень місяця, і Філіп нізащо не повірить, що я хвора.

Отож я якось сповзаю з ліжка, натягаю на себе перший-ліпший одяг і плентаюся до метро. У «Лючіо» купую найбільше капучино, мафін *і ще й* шоколадне тістечко. Мені байдуже, погладшаю я чи ні. Мені просто потрібно цукру, кофеїну та шоколаду, і якомога більше.

На щастя, усі такі зайняті, що майже ніхто ні про що не говорить, тож мені не доводиться пояснювати всьому офісу, що я робила вчора, навіщо брала вихідний. Клер щось друкує із шаленою швидкістю, і мене на столі чекає купа коректурних аркушів, які треба перечитати. Тож, перевіривши електронну пошту — жодного листа, — я жалюгідно зіщулююся у своєму кріслі, беру перший аркуш і починаю його читати.

«Шукати рівновагу між ризиками та прибутками від інвестицій на фондовому ринку може бути досить небезпечно, особливо для

інвестора-новачка».

Господи, як же нудно.

«Хоча в деяких ринкових секторах прибутки і можуть бути високими, але гарантій немає жодних — і для дрібного інвестора...»

— Ребекко? — я підводжу погляд і бачу Філіпа, що йде до мого столу з якимось папірцем. Він щось не дуже веселий, і на одну жахливу мить мені здається, що він бачився з Джилл Фокстон із «Вільям Грін», про все дізнався й вирішив мене звільнити з вовчим квитком. Проте коли він підходить ближче, я бачу, що це лише якийсь дурнувятий прес-реліз.

— Я хочу, щоб ти пішла туди замість мене, — говорить він. — Це в п'ятницю. Я б пішов і сам, але в той час маю вирішувати маркетингові питання.

— Ой, — кажу я без жодного ентузіазму і беру той папірець. — Гарзд. Що це буде?

— Фінансовий ярмарок в «Олімпії», — пояснює він. — Ми завжди його висвітлюємо.

Нудно. Нудно-нудно-нудно...

— «Баркліз» влаштують прийом із шампанським і закусками, — додає він.

— А, добре! — кажу я вже з більшим інтересом. — Гарзд. Звучить непогано. Що саме це...

Я розглядаю папірець, і моє серце зупиняється, коли бачу вгорі сторінки логотип «Брендон Коммюнікейшенз».

— Загалом це просто великий ярмарок, — пояснює Філіп. — Усі фінансові сектори. Обговорення, виставки, заходи. Просто напиши про те, що тобі здасться цікавим. Сама вирішиш.

— Гарзд, — відповідаю я, трохи помовчавши. — Добре.

Чого мене взагалі турбує, що там може бути Люк Брендон? Я просто на нього не зважатиму. Ставитимуся до нього з такою ж

«повагою», як і він до мене. А якщо він намагатиметься заговорити до мене, я просто рішуче підніму підборіддя вгору, повернуся на 180 градусів і...

— Як твоя коректура? — питає Філіп.

— О, все чудово, — запевняю я і знову беру верхній аркуш. — Скоро закінчу. — Він киває і йде від мене, а я знову беруся читати.

«...для дрібного інвестора ризику, пов'язані з такими акціями, можуть перевищувати потенційний прибуток».

О Боже, як же нудно. Я навіть не можу зосередитися на значенні слів.

«Отож дедалі більше й більше інвесторів вимагають високого рівня безпеки водночас із одержанням прибутку на фондовому ринку. Один із варіантів — це інвестувати у фонд «Трекер», який щохвилини автоматично відстежує 100 найкращих компаній».

Гм-м... Усе це наводить мене на одну думку: я тягнуся по свій органайзер, відкриваю його і набираю новий прямиий номер Еллі у «Ветербіз».

— Елеонора Грейнджер. — Її голос звучить трохи здалеку і ніби відлунює. Мабуть, паршивенько в них там зі зв'язком.

— Привіт, Еллі, це Бекі, — кажу я. — Слухай, що в біса трапилося з батончиками «Трекер»? Нічогенькі ж наче смаколики, правда? А я їх не куштувала вже...

У слухавці щось шарудить, і я здивовано на неї витріщаюся. Десь удалині я чую голос Еллі: «Вибачте. Надалі я буду...»

— Бекі! — сичить вона, уже в телефон. — Це був гучний зв'язок! У мене в кабінеті був голова мого відділу.

— О Боже! — перелякано вигукую я. — Вибач! Він і досі там?

— Ні, — зітхає Еллі. — Бозна, що він тепер подумає про мене.

— Та годі тобі, — заспокоюю я її. — Має ж у нього бути хоч якесь почуття гумору, правда?

Еллі не відповідає.

— Ну гаразд, — говорю я далі, уже не так упевнено. — Дідько з ним. Вип'ємо разом в обідню перерву?

— Мені взагалі-то не до того, — говорить вона. — Вибач, Бекі, мені справді треба бігти. — І вона кидає слухавку.

Ніхто більше мене не любить. Раптом мене огортає холод, я починаю тремтіти і ще дужче зіщулююся у своєму кріслі. Боже, я ненавиджу сьогоднішній день. Ненавиджу все. Я хочу додо-о-о-омцю.

Але варто сказати, що до п'ятниці настроїв у мене відчутно покращується. Передусім тому що:

1. Сьогодні п'ятниця.

2. Я проведу весь день не в офісі.

3. Учора Еллі дзвонила і вибачалася, що повелася так грубо — просто хтось іще зайшов до її кабінету, коли ми говорили. *І ще* вона також буде на тому фінансовому ярмарку.

До того ж

4. Я зовсім викинула з голови той випадок із Люком Бренденом. Кому він узагалі потрібен?

Тож, виходячи з дому, я почуваюся досить веселою, жвавою й позитивною. Я вдягла свій новий сірий кардиган на коротку чорну сорочку та взула нові чоботи з «Гоббс», із темно-сірої замші, і слід сказати, що мені все це страшенно личить. Господи, як я обожаю новий одяг. Я впевнена, що, якби всі могли щодня вдягатися в усе нове, депресія взагалі зникла б із цього світу.

Я вже майже вийшла, аж тут приходять пошта: цілий стосик листів на моє ім'я. Деякі з них схожі на рахунки, і ще серед них — чергове послання від «Ендвіч-Банку». Але я знайшла новий, розумний спосіб позбутися тих бридотних листів: я просто складаю їх у

шухляду туалетного столика і там зачиняю. Це єдиний спосіб не засмучуватися через них. І він таки працює. Я засовую шухляду і, виходячи з квартири, вже про них і не думаю.

Коли я дістаюся на конференцію — там уже зібралася гамірна юрба. Називаю своє ім'я на рецепції відповідальному за пресу — і отримую велику блискучу фірмову сумку з логотипом «Ейч-Бі-Бі-Сі-Банку». У ній знаходжу величезний стос матеріалів із фотографією всіх організаторів конференції, що чаркуються одне з одним келихами шампанського (начебто ми щось таке друкуватимемо в журналі), ваучер на два напої від «Сан-Альянс», лотерейний квиток, за яким можна виграти 1000 фунтів (для інвестування в компанію, яку я можу сама обрати), великий льодяник на паличці з рекламою компанії «Істгейт Страхування», а ще бейдж із моїм іменем та з позначкою «ПРЕСА» вгорі. Ще туди вкладено білий конверт із квитком на прийом із шампанським від «Баркліз», який я про всяк випадок перекладаю у свою сумку. Потім чіпляю бейдж з іменем на помітне місце на лацкані кардигана і починаю оглядати ярмарок.

Звісно, зазвичай головне правило — викинути бейдж з іменем одразу ж, щойно його отримаєш. Але дуже круто те, що на таких подіях представників преси завалюють усілякими безкоштовними штуками. Часто це просто нудні старі листівки про плани заощадження, але дехто роздає й безкоштовні подарунки та закуски. Тож за годину я вже маю дві ручки, ніж для паперу, маленький пакуночок цукерок «Ферреро Роше», гелієву повітряну кульку з рекламою «Сейв-енд-Проспер» та футболку з мультяшним героєм від якоїсь мобільної телекомпанії. І мені перепали два безкоштовних капучино, rain au chocolat, трохи сидру (від «Сомерсет Сейнвінгс»), маленький пакуночок глазурованих шоколадних цукерок «Смартис» і крешон «Піммз» від «Сан-Альянс». (Я не написала жодної нотатки в

блокноті й не поставила жодного питання, але про це можна взагалі не думати. Завжди можна просто передерти щось із роздруківок для преси.)

Я бачу, що дехто тримає цілком пристойні невеличкі сріблясті настільні годинники, і я б не проти теж дістати такий, тож блукаю очима, намагаючись утямити, з якого боку вони всі йдуть, коли чую голос:

— Бекі!

Я озираюся — це виявляється Еллі! Вона стоїть біля виставки «Ветербіз» разом із двома хлопцями в костюмах і махає мені рукою, щоб я підійшла.

— Привіт! — радісно кажу я. — Як ти?

— Непогано! — відповідає вона, щиро всміхаючись. — Насправді справи ідуть чудово. — І мушу сказати, що вигляд вона має відповідний. Вона в яскраво-червоному костюмі (без жодного сумніву, «Карен Міллен»), у чудових туфлях із квадратними носами, а волосся зібране ззаду. Єдине, чого я в ній не розумію, — це сережки. З якого дива вона раптом начепила перлові сережки? Може, щоб просто змішатися з гуртом.

— Боже, повірити не можу, що ти насправді одна з них! — кажу я, трохи притишуючи голос. — У тебе в наступної візьму інтерв'ю! — Я наполегливо схиляю голову, як Мартін Башир у «Панорамі». — Міс Дейвіс, ви могли б розповісти нам про мету та принципи роботи «Ветербіз Інвестментс»?

Еллі трохи посміюється, а потім дістає щось із коробки, що стоїть біля неї.

— Дам тобі оце, — каже вона і простягає мені брошуру.

— О, дякую, — іронічно говорю я і запихаю її у свою сумку. Мабуть, їй треба добре показати себе перед колегами.

— Насправді зараз у «Ветербіз» дуже цікаво, — провадить Еллі далі. — Ти знаєш, що наступного місяця ми запускаємо низку абсолютно нових фондів? Усього п'ять, наскільки мені відомо. «Великобританське зростання», «Великобританські перспективи», «Європейське зростання», «Європейські перспективи» та...

На біса вона взагалі мені все це розповідає?

— Еллі...

— Та «Американське зростання»! — переможно закінчує вона. І очі в неї не блищать жартівливо.

— Як добре, — кажу я, помовчавши. — Ну, це звучить... Просто супер!

— Я можу влаштувати, щоб наші піарники тобі подзвонили, якщо хочеш, — пропонує вона. — Вони зможуть розповісти трохи більше.

Що?

— Ні, — спішно відмовляюся я. — Ні, усе й так чудово. Отож, ем-м-м... що ти робиш після роботи? Хочеш, вип'ємо?

— Не можу, — мов вибачаючись, каже вона. — Іду дивитися квартиру.

— Ти винаймаєш нову квартиру? — здивовано говорю я. Еллі живе в найкрутішій квартирі в Камдені, з двома хлопцями, що співають у гурті й постійно безкоштовно запрошуюють її на всякі концерти і все таке. Й уявити не можу, чого б це їй раптом забаглося переїжджати.

— Узагалі-то купую, — говорить вона. — Розглядаю варіанти в Стритгемі, Тутингу... Я просто хочу опинитися на верхній сходинці майнової драбини.

— Правильно, — ледь чутно промовляю я. — Чудова думка.

— Треба ставати самостійною, розумієш, Бекі, — повчає вона. — Не можна до скону провисіти в студентській квартирі. Справжнє життя

має колись починатися! — Вона зиркає на одного зі своїх чоловічків у костюмах, і він трохи посміюється.

«Це не студентська квартира», — обурено думаю я. І взагалі, хто визначає, що таке «справжнє життя»? Хто сказав, що «справжнє життя» — це майнові драбини та страхолюдні перлові сережки? Це все більше скидається на «Безпросвітно нудотне життя».

— Ти будеш на прийомі із шампанським від «Баркліз»? — Я роблю останню спробу, думаючи, що, може, ми разом нахлебчемося того шампанського й таки розважимося. Але вона трохи кривиться і хитає головою.

— Може, й зазирну туди, — відповідає вона, — але взагалі-то я буду весь час зайнята тут.

— Гарзд, — кажу я. — Ну, що ж... Побачимося пізніше.

Я йду від їхнього стенда і поволі прямую в той куток, де відбувається прийом із шампанським, почувуючись трохи пригніченою. Як я себе не переконую, але якась частина мене починає замислюватися: може, Еллі таки має рацію, а я помиляюся. Може, мені теж слід говорити про майнові драбини та інвестиційні фонди. Господи, може, зі мною щось не так. Мені не вистачає гена, який змушує інших зростати, обирати квартири в Стритгемі й починати скуповуватися в «Гоумбейз» на вихідні. Усі без мене рухаються вперед, у світ, якого я не розумію.

Але, наближаючись до входу на прийом із шампанським, я відчуваю, як у мене покращується настрій. Ну, а в кого б він *не покращився* від думки про безкоштовне шампанське? Його роздають у величезному наметі, під величезним банером, якийсь гурт грає музику, а на вході дівчинка в шарфі з корпоративною символікою роздає фірмові брелоки від «Баркліз». Помітивши мій бідж, вона широко всміхається, простягає білий глянсовий пакет із матеріалами для преси й просить:

— Зачекайте хвилинку, будь ласка. — Потім іде до невеличкої групи людей, щось шепоче на вухо чоловікові в костюмі й повертається. — Вас скоро супроводять, — обіцяє вона. — А поки що дозвольте запропонувати вам келих шампанського.

Бачите, що я мала на увазі, коли говорила про бідж із позначкою «ПРЕСА»? Куди б ви не прийшли — до вас ставляться по-особливому. Я беру келих шампанського і, запхнувши пакет до інших матеріалів для преси, надпиваю його. О, яке ж воно добре. Холодне, смачне, іскристе. «Може, варто тут зависнути на кілька годин, — думаю я, — просто попиваючи собі шампанське, доки воно не закінчиться. Вони не наважаться мене виставити, я ж «ПРЕСА». Узагалі, може, я...»

— Ребекко. Радий, що ви змогли прийти.

Я підводжу погляд і завмираю. Тим чоловіком у костюмі виявляється Люк Брендон. Він стоїть переді мною і дивиться прямо на мене, з виразом, якого я не можу як слід зрозуміти. І раптом мене починає нудити. Усе те, що я собі запланувала, — бути крутою й байдужою, — усе це не спрацює, адже, щойно побачивши його обличчя, я вся спалахую від приниження, воно мене просто пронизує.

— Доброго дня, — бурмочу я, опустивши погляд. Навіщо я взагалі з ним вітаюся?

— Я сподівався, що ви прийдете. — Він говорить тихо й серйозно. — Я дуже хотів...

— Так, — перериваю я його. — Але я... ніколи мені базікати, треба йти. Розумієте, я ж тут працюю.

Я намагаюся говорити з гідністю, але голос у мене трохи тремтить, і я відчуваю, як щоки повільно червоніють, коли він і далі дивиться на мене. Тож я відвертаюся, доки він іще нічого не встиг сказати, і йду на інший бік намету. Я не знаю точно, куди прямую, мені просто треба йти, доки не побачу когось, із ким зможу поговорити.

Проблема в тому, що я не впізнаю нікого з тих, хто мені трапляється. Суцільні гуртки банкірів, що разом сміються, теревенячи про гольф. Вони всі здаються такими високими, широкоплечими, і я навіть поглядом ні з ким не можу зустрітися. Боже, як мені незатишно. Я почуваюся якоюсь шестирічкою, що втрапила на дорослу вечірку. У кутку помічаю Мойру Ченнінг із «Дейлі Геральд», і в неї зблискують очі — вона мене впізнала, але з нею я точно не збираюся говорити. «Гаразд, просто крокуй далі, — кажу я собі. — Удавай, що знаєш, куди йдеш. Не панікуй».

І тут я бачу Люка Брендона на іншому боці намету. Помітивши мене, він одразу ж прямує до мене. Боже, скоріше. Хутчіше. Я маю знайти когось, із ким можу заговорити.

Гаразд, як щодо цієї пари, що стоїть поряд? Чоловік середнього віку, жінка значно молодша, і вони, здається, теж не надто багатьох тут знають. Дякувати Богу. Ким би вони не були, я просто запитаю їх, чи подобається їм цей ярмарок і чи вважають вони його корисним, і вдам, що занотовую щось для статті. І коли з'явиться Люк Брендон, я буду надто захоплена розмовою, щоб узагалі помітити його. Гаразд, іду.

Я ковтаю шампанського і з широкою усмішкою підхожу до чоловіка.

— Вітаю, — кажу я. — Ребекка Блумвуд, «Вдалі вкладення».

— Доброго дня, — відповідає він, обертається до мене і простягає руку. — Дерек Сміт із «Ендвіч-Банку». А це моя помічниця Еріка.

О Боже!

Я не можу вимовити ані слова. Не можу потиснути йому руку. Не можу побігти звідти. Усе моє тіло немов паралізоване.

— Вітаю! — говорить Еріка з дружньою посмішкою. — Я Еріка Парнелл.

— Так, — вимовляю я після довжелезної паузи. — Так, вітаю.

Будь ласка, не згадайте моє ім'я. Будь ласка, не згадайте моє ім'я.

— То ви журналістка? — запитує вона і, насупившись, приглядається до мого беджу. — Ваше ім'я здається таким знайомим.

— Так, — спмагаюся вимовити. — Так, ви... ви могли читати мої статті.

— Мабуть, так і є, — каже вона, байдуже відпиваючи шампанського. — Наш банк передплачує всі фінансові журнали. Деякі з них досить непогані.

Поволі моє тіло відклякає. «Усе буде добре, — обіцяю я собі. — Вони й гадки не мають, хто я».

— Вам, журналістам, либонь, доводиться знатися на всьому, — зазначає Дерек, що облишив надію потиснути мені руку і натомість ковтає шампанського.

— Так, справді доводиться, — відповідаю я і ризикую всміхнутися. — Ми знайомі з усіма фінансовими галузями — від банкінгу до фондів та страхування.

— А як ви здобуваєте всі ці знання?

— Ой, та просто навчаємося з розвитку справи, — не затнувшись, відповідаю я.

А знаєте що? Це виявляється досить весело, тепер, коли я заспокоїлася. Мені хочеться заспівати: «*Ви не знаєте, хто я! Ви не знаєте, хто я!*» І живий Дерек Сміт здається зовсім не страшним. Насправді він приємний і дружній, мов якийсь добрий дядечко із ситкома.

— Я часто думаю, — говорить Еріка Парнелл, — що варто б зняти документальний фільм про банк. — Вона очікувально дивиться на мене, і я енергійно киваю.

— Чудова ідея, — погоджуюся я. — Мабуть, вийшло б щось захопливе.

— Треба бачити деяких унікумів, які нам трапляються! Люди, які нічогосінько не знають про свої фінанси. Правда ж, Дереку?

— Ви були б здивовані, — говорить Дерек. — Просто вражені. На що лише люди не йдуть, аби лише не гасити свої борги! І навіть щоб не говорити з нами!

— Невже? — перепитую я, ніби здивовано.

— Ви просто не повірите! — каже Еріка. — Я іноді замислююся...

— Ребекко! — долинає з-за моєї спини, і я вражено обертаюся й бачу Філіпа, що тримає келих шампанського і всміхається до мене. Яким боком він тут опинився?

— Вітаю, — говорить він. — Маркетологи скасували нараду, тож я вирішив таки заскочити сюди. Як воно тут?

— Чудово! — відповідаю я і ковтаю шампанського.

— Це Дерек і Еріка... А це мій редактор, Філіп Пейдж.

— А, «Ендвіч-Банк»? — каже Філіп, поглянувши на бєдж Дєрека Сміта. — То ви, либонь, знайомі з Мартіном Голлінджером.

— Боюся, ми не з головного офісу, — всміхається Дерек. — Я — менеджер нашого відділення у Фулгемі.

— Фулгем! — повторює Філіп. — Модний Фулгем.

І раптом в мене в голові ніби сигналізація спрацьовує. Дзинь-дзилинь! Я маю щось зробити. Маю щось сказати, змінити тему. Але вже пізно. Я немов дивлюся з високої гори, як два поїзди от-от зіштовхнуться в долині унизу.

— Ребекка живе у Фулгемі, — повідомляє Філіп. — Послугами якого банку ти користуєшся, Ребекко? Ти, може, один із клієнтів Дєрека! — Він розкотисто регоче над своїм жартом, і Дерек теж увічливо посміюється.

Але я не можу всміхнутися. Я, завмерши, спостерігаю, як змінюється обличчя Еріки Парнелл. Як вона поступово усвідомлює.

Вона дивиться мені в очі, і я відчуваю, як крижані мурахи біжать по моїй спині.

— Ребекка Блумвуд, — промовляє вона зовсім іншим голосом. — Я знала, що мені знайоме це ім'я. Ви живете на Берні Роуд, Ребекко?

— Слушне припущення! — каже Філіп. — Як ви здогадалися? — І він ковтає ще шампанського.

«Стули пельку, Філіпе, — волаю я подумки. — Замовкни!»

— То таки живете? — голос у неї солодкий і водночас загрозливий. О Господи, тепер і Філіп дивиться на мене, чекаючи на мою відповідь.

— Так, — говорю я здавленим голосом, відчуваючи, як у мене палають щоки.

— Дереку, ви зрозуміли, хто це? — ніжним голосом питає Еріка. — Це Ребекка Блумвуд, одна з наших клієнтів. Здається, ви цими днями з нею говорили. Пригадуєте? — голос у неї стає суворішим. — У неї ще собака здох.

Западає тиша. Я не можу поглянути в обличчя Дерек Сміта. Я не наважуюся підвести погляд від підлоги.

— Оце так збіг! — говорить Філіп. — Іще хтось хоче шампанського?

— Ребекка Блумвуд, — повторює Дерек Сміт. Його голос зараз ледь чутно. — Повірити не можу.

— Так! — погоджуюся я, з відчаєм ковтаючи залишки свого шампанського. — Ха-ха-ха! Ми живемо у великому селі. Ну, я маю йти, взяти інтерв'ю ще в...

— Стривайте! — рубає Еріка гострим, мов кинджал, голосом. — Ми так сподівалися з вами побачитися, Ребекко. Правда ж, Дереку?

— Так, сподівалися, — згоджується Дерек Сміт. Я підводжу очі, зустрічаюся з ним поглядом — і відчуваю раптову хвилю страху. Цей чоловік більше не схожий на приємного ситкомного дядечка. Радше на

суворого екзаменатора, який щойно помітив твої шпори. — Звісно, — наголошує він, — якщо обидві ноги у вас цілі і вас не мучить якась страшна хвороба.

— Про що це він? — весело цікавиться Філіп.

— До речі, як там ваша нога? — ніжно питає Еріка.

— Чудово, — кидаю я, — чудово, дякую. — Тупа сучка.

— Добре, — говорить Дерек Сміт. — Тож, скажімо, у понеділок о 9.30, гаразд? — Він дивиться на Філіпа. — Ви ж не заперечуєте, щоб Ребекка швиденько зустрілася з нами вранці в понеділок, правда ж?

— Звісно, ні! — відповідає Філіп.

— А якщо вона не прийде, — провадить далі Дерек Сміт, — ми знатимемо, де її знайти, правда ж? — Він суворо зиркає на мене, і я відчуваю, як усе в мене всередині стискається від страху.

— Ребекка прийде! — обіцяє Філіп. — А якщо ні — бути прикрошам! — Він жартівливо всміхається до мене, підіймає свій келих і йде собі. «О Боже, — перелякано думаю я, — не кидай мене наодинці з ними!»

— Я на вас із нетерпінням чекатиму, — каже Дерек Сміт. Він на мить змовкає і зневажливо зиркає на мене. — І якщо я правильно пам'ятаю нашу нещодавню телефонну розмову, ви тоді саме маєте отримати деякий прибуток.

Трясця. Я сподівалася, що він про це забуде.

— Саме так, — кажу я, помовчавши. — Звісно. Гроші моєї тітки. Ви все правильно пам'ятаєте! Нещодавно моя тітонька залишила мені трохи грошей, — пояснюю я Еріці Парнелл.

Еріка Парнелл здається не надто враженою.

— Добре, — говорить Дерек Сміт. — То я чекаю на вас у понеділок.

— Чудово, — відповідаю я і ще впевненіше всміхаюся йому. — Чекатиму нашої зустрічі!

ОКТАГОН

смак... стиль... бачення

Відділ фінансових послуг

8 поверх

Тауер-гаус

Лондон Роуд

Вінчестер SO44 3DR

Міс Ребекка Блумвуд

Номер платіжної картки 7854 4567

Берні Роуд, 4, кв. 2

Лондон SW6 8FD

Шановна міс Блумвуд!

ОСТАННЄ НАГАДУВАННЯ

На додаток до мого листа від 3 березня, у Вас іще залишається заборгованість на платіжній картці «Октагон» на суму 245,57 фунтів. Якщо платіж не надійде впродовж найближчого тижня, Ваш рахунок буде заморожено, а ми будемо змушені вжити подальших заходів.

Я був радий почути, що Ви знайшли Господа і прийняли Ісуса Христа як свого Спасителя, але, на жаль, це не має стосунку до нашого питання.

Ми сподіваємося найближчим часом отримати Ваш платіж.

Із найкращими побажаннями

Грант Еллсмор,
менеджер із обслуговування клієнтів з фінансових питань

Тринадцять

О Боже! Як погано. Адже це не звичайнісінька параноя, правда? Усе насправді дуже погано.

У метро, їдучи додому, я розглядаю своє відображення в склі — зовні спокійне, розслаблене. Але всередині моя свідомість метушиться, бігає по колу, мов павук, намагаючись знайти вихід. Накидає коло, іще, іще, ноги ковзають, втікати нікуди... Гарзд, стривай. Стій! Заспокоймося й іще раз обміркуймо всі можливості.

Перше: піти на зустріч і сказати правду.

Неможливо. Це просто неможливо. Я *не можу* в понеділок уранці піти й зізнатися, що немає ніякої тисячі від тітки і ніколи не буде. Що вони зі мною зроблять? Вони дуже серйозно говоритимуть, правда ж? Вони мене посадять, почнуть переглядати всі мої витрати і... Боже, мене нудить від самої думки про це. Я не можу цього зробити. Не можу піти туди. Не можу — і край.

Друге: піти на зустріч і набрехати.

То що ж, запевнити їх, що тисяча скоро буде і що незабаром надійдуть іще кошти. Гм-м-м. А це варіант. Проблема в тому, що вони навряд чи мені повірять. Тож вони все одно дуже серйозно говоритимуть, посадять мене і відчитають. Ні. Нізащо.

Третє: не йти на зустріч.

Але якщо я не піду, Дерек Сміт зателефонує Філіпові, і вони почнуть говорити. Усе може виплисти на поверхню, може з'ясуватися, що я насправді не ламала ногу. І що ангіни в мене не було. А після цього я вже не зможу повернутися в офіс. Стану безробітною. Моє життя закінчиться у двадцять п'ять років. Але, можливо, це ціна, яку варто заплатити.

Четверте: піти на зустріч із чеком на тисячу фунтів.

Бездоганно. Простягнути їм чек і запитати: «Щось іще треба?» — і забратися геть. Бездоганно.

Але звідки мені взяти ту тисячу до понеділка, до ранку? Звідки?

П'яте: втекти.

Дуже дитячий і незрілий варіант. Його не варто навіть розглядати.

Цікаво, куди б я могла втекти? Може, кудись за кордон. До Лас-Вегаса. Так, і я могла б виграти в казино величезні статки. Мільйон фунтів, десь так. А може, й більше. І тоді — так — тоді я б надіслала повідомлення на факс Дереку Смітові, сповістила б, що закриваю свій банківський рахунок, бо він мені не довіряв.

Господи, так! Хіба ж було б не чудово? «Шановний містере Сміт, мене дещо здивувало Ваше нещодавнє припущення, що в мене недостатньо коштів для оплати мого боргу, і я справді вражена Вашою саркастичною манерою спілкування. Як видно з цього чеку на 1 200000 фунтів, у мене предостатньо коштів, які я незабаром перекажу одному з ваших конкурентів. Можливо, там до мене поставляться з більшою повагою.

P.S. Копію цього листа я надсилаю Вашому керівництву».

Мені так подобається ця ідея, що якийсь час я просто смакую її, знову й знову подумки переписуючи листа. «Шановний містере Сміт, як я намагалася потайки повідомити Вам під час нашої останньої зустрічі, я насправді мільйонерка. Якби Ви тільки повірили мені — усе могло б бути інакше...»

Господи, ото він пошкодує, правда ж? Він отримає свій урок. Він, імовірно, зателефонує з вибаченнями. Буде підлабузнюватись, умовлятиме мене й далі співпрацювати з ним, доводитиме, що не хотів мене образити. Але буде вже пізно. *Занадто* пізно. Ха! Ха-ха-ха-ха...

А щоб йому! Проїхала свою зупинку.

Коли я заходжу додому, Сьюз сидить на підлозі, обкладена глянсовими журналами.

— Привіт! — радісно говорить вона. — Нізащо не вгадаєш! Мене надрукують у «*Вог*»!

— Що? — Я просто не вірю своїм вухам. — Тебе спинили на вулиці чи що? — Тоді я усвідомлюю, що не варто говорити таким уже здивованим голосом. Адже в Сьюз насправді бездоганна фігура. Вона запросто могла б бути моделлю. Але все-таки... «*Вог*»!

— Не мене, дурненька! — відповідає вона. — Мої рамки.

— Твої *рамки* надрукують у «*Вог*»? — Тепер я справді не можу повірити.

— У червневому номері! Про мене напишуть під назвою «Просто розслабтеся — дизайнери, що знову роблять радісним інтер'єр». Круто, правда? Ось тільки я досі встигла зробити лише дві рамки, тож треба змайструвати ще — на випадок, якщо їх захочуть купити.

— Отож, — кажу я, намагаючись якось утямити все, що почула. — То як так вийшло, що про тебе напишуть у «*Вог*»? Вони якось... дізналися про тебе?

«Як вони могли про неї *дізнатися*? — думаю я. — Адже вона почала робити свої рамки лише чотири дні тому!»

— Ні, дурненька! — відповідає вона зі сміхом. — Я подзвонила Лаллі. Ти знайома з Лаллі? — Я хитаю головою. — Ну, вона зараз редактор рубрики про моду у «*Вог*», і вона поговорила з Перді, редактором рубрики про інтер'єри, і Перді передзвонила мені. І коли я розповіла їй, як виглядають мої рамки, вона просто оскаженіла.

— Господи, — говорю я. — Молодчинка.

— Вона ще підказала, що мені слід говорити під час інтерв'ю, — додає Сьюз і поважно відкашлюється. — «Я хочу створювати простір, яким люди зможуть насолоджуватися, а не захоплюватися. У кожному з нас живе маленька дитина. Життя надто коротке для мінімалізму».

— О, так, — кажу я. — Круто!

— Ні, почекай, іще щось було. — Сьюз задумливо похмурніє. — А, так: «Мене надихає на створення моїх шедеврів творчий дух Гауді». А тепер подзвоню ще до Чарлі, — радісно додає вона. — Я впевнена, що він працює кимось там у «Татлер».

— Круто, — повторюю я.

І це справді круто.

Я дуже рада за Сьюз. Звісно, рада.

Але якась частинка мене допитується: «Як так виходить, що їй усе вдається так легко?» Я готова закластися, що їй ніколи не доводилося зустрічатися з осоружним банківським менеджером. І ніколи не доведеться. Я пригнічено опускаюся на підлогу й починаю гортати сторінки журналу.

— До речі, — відривається Сьюз від телефону. — Таркін дзвонив десь із годину тому, щоб домовитися про ваше побачення, — бешкетливо всміхається вона. — Чекаєш на нього?

— Ой, — кажу я, заскочена зненацька. — Чекаю, звісно.

Чесно кажучи, я про нього геть забула. Але все гаразд, я просто діждуся завтра, а там скажу, що в мене почалися критичні дні і болить живіт. Усе просто. Таке ніколи не обговорюється, особливо серед чоловіків.

— О, так, — говорить Сьюз, махаючи на «*Гарперс-енд-Квін*», розгорнутий на підлозі. — А поглянь-но, кого я щойно здибала серед «сотні найбагатших парубків»! О, привіт, Чарлі, — говорить вона в телефон. — Це Сьюз! Слухай...

Я опускаю погляд на розгорнутий «*Гарперс-енд-Квін*» і завмираю на місці. Люк Брендон дивиться на мене зі сторінки, з легкою посмішкою на обличчі. Під заголовком «*Номер 31*». «*Вік: 32 роки. Статки: близько 10 мільйонів фунтів. Надзвичайно розумний*

підприємець. Живе в Челсі; зараз у стосунках із Сашею де Бонневіль, дочкою французького мільярдера».

Я не хочу цього знати. Чого б мене цікавило, із ким там у стосунках Люк Брендон? Я різким рухом перегортаю сторінки назад і беруся читати про «Номер 17», що здається значно приємнішим. *«Дейв Кінтон. Вік: 28 років. Статки: близько 20 мільйонів фунтів. Колишній нападник «Манчестер Юнайтед», тепер гуру менеджменту та підприємець, працює зі спортивним одягом. Живе в Гартфордширі, нещодавно розлучився з дівчиною, моделлю Черісс».*

І взагалі той Люк Брендон ніякий. Усі так кажуть. Єдине, чим він зайнятий, — робота. І, либонь, він схибнутий на грошах.

«Номер 16. Ернест Флайт. Вік: 52 роки. Статки: близько 22 мільйонів фунтів. Голова та провідний акціонер корпорації «Флайт Фудз». Живе в Ноттингемширі, нещодавно розлучився з третьою дружиною Сьюзен».

Мені він навіть таким уже гарним не здається. Надто високий. І він, мабуть, не ходить ані в тренажерний зал, ані взагалі нікуди. Занадто зайнятий. Він, певно, просто бридкий під тим своїм одягом.

«Номер 15. Таркін Кліт-Стюарт. Вік: 26 років. Статки: близько 25 мільйонів фунтів. Землевласник, відколи успадкував величезний родинний маєток у віці 19 років. Уникає публічності, сором'язливий. Живе в Пертширі та Лондоні зі старенькою бабусею; наразі самотній».

І взагалі, що це за чоловік, що купує валізу в подарунок? Розумієте, валізу, Господи, адже він міг обрати що завгодно із «Гарродс». Він міг купити своїй дівчині намисто або якесь вбрання. Або він міг... міг...

Стривайте-но хвилинку, що це було?

Що це було?

Ні. Не може бути... Звісно ж, це не...

Боже мій.

І раптом у мене перехоплює подих. Я не можу поворухнутися. Я вся зосереджуюся на фото перед моїми очима. Таркін Кліт-Стюарт? Двоюрідний брат Сьюз, Таркін? Таркін?

У Таркіна... є ... 25... мільйонів... фунтів?

Я, здається, знепритомнію, якщо лише відчеплюся від цієї сторінки. Я дивлюся на п'ятнадцятого за статками парубка Великої Британії — і я з ним знайома.

Не просто знайома — він мене запрошує на побачення.

Завтра я йду з ним на вечерю.

О БОЖЕ МИЛОСТИВИЙ!

Я стану мільйонеркою. Мультимільйонеркою. Я знала. Хіба ж я не знала? Я *знала*. Таркін закохається в мене, покличе мене заміж, і ми поберемося в розкішному шотландському замку, як у «*Чотирьох весіллях*» (тільки в нас ніхто не помиратиме). І я отримаю 25 мільйонів фунтів.

І що *тоді* скаже Дерек Сміт? Ха-ха!

Ха-ха!

— Хочеш чашечку чаю? — питає Сьюз, поклавши слухавку. — Чарлі такий любчик. Напише про мене в статті про нещодавно відкриті таланти Великої Британії.

— Чудово, — ледь вичавлюю я із себе і відкашлююся. — Я саме... саме розглядала тут Таркіна.

Я маю перевірити. Я маю переконатися, що немає якогось іншого Таркіна Кліта-Стюарта, якогось іще двоюрідного брата, про якого я не знаю. Будь ласка, Господи, прошу тебе, хай у мене буде побачення із цим, багатим.

— А, так, — мимохіть говорить Сьюз. — Про нього постійно щось таке пишуть. — Вона переглядає текст і хитає головою. — Господи, вони завжди все перебільшують. «25 мільйонів!»

Серце в мене зупиняється.

— То в нього немає 25 мільйонів? — байдуже перепитую я.

— Та ні! — Вона сміється, ніби сама думка про це видається їй кумедною. — Той маєток коштує десь... Ну, не знаю... мільйонів 18. 18 мільйонів? Мені достатньо. Предостатньо.

— Ой, ці журналюги! — я співчутливо закриваю очі.

— Ерл Грей? — питає, встаючи, Сьюз. — Чи звичайний?

— Ерл Грей, — відповідаю я, хоча взагалі хотіла б «Тайфу». Але варто починати переймати звички найвищого суспільства, правда ж? Адже я стану дівчиною одного парубка на ім'я Таркін Кліт-Стюарт.

Ребекка Кліт-Стюарт.

Бекі Кліт-Стюарт.

«Доброго дня, це Ребекка Кліт-Стюарт. Так, дружина Таркіна. Ми познайомилися на... Так, я була вбрана в Шанель. Які ви спостережливі!»

— А, до речі, — цікавлюся я, — Таркін не говорив, де ми з ним маємо зустрітися?

— Та він збирається заїхати по тебе, — пояснює Сьюз.

Ну звичайно ж. П'ятнадцятий із найбагатших парубків Великої Британії має не просто зустріти мене біля метро, правда ж? Не скаже ж він: «Приходь під великий годинник на Ватерлоо». Він сам приїде і підвезе мене.

О, так. О, так! Нарешті починається моє нове життя.

Я ще ніколи так довго не виряджалася на побачення. Жодного разу в житті. Збори починаються о восьмій ранку в суботу з того, що я зазираю в шафу і усвідомлюю, що мені геть *нічогосінько* вдягти, а закінчуються аж о пів на сьому вечора тим, що я вкриваю вії іще

одним шаром туші, бризкаюся «Коко Шанель» і йду у вітальню, щоб почути вирок Сьюз.

— Ого! — вигукує вона, підводячи погляд від рамки, яку саме обтягує потертою джинсовою тканиною. — Ти... просто приголомшлива!

І, маю визнати, я з нею згодна. Я вдягнена в усе чорне, але дороге чорне. Той глибокий, м'який чорний, що приваблює погляди. Просте плаття без рукавів із «Віслз», найвищі підбори від «Джиммі Чу», неймовірні сережки з необробленого аметисту. І, будь ласка, не запитуйте, скільки все це коштує, адже це не має жодного значення. Цей шопінг — вкладення коштів. Найважливіше вкладення в моєму житті.

Я нічого не їла весь день, тож я дзвінка й струнка, і хоч раз у житті волосся в мене вклатося так, як слід. Я маю такий вигляд... ну, я ще ніколи в житті не мала кращого, ніж тепер, вигляду.

Але, звичайно, зовнішність — це ще не все, правда ж? Тож я дорогою додому завбачливо заскочила до «Вотерстоун» і купила книжку про Вагнера. Я весь день читала її, чекаючи, доки висохнуть мої нігті, і навіть запам'ятала кілька уривків, які можна долучити до розмови.

Не уявляю, що ще може приколювати Таркіна, крім Вагнера. Утім, цього має бути досить, щоб знайти з ним спільну мову. І хай там як, я сподіваюся, що він запросить мене в якесь справді гламурне місце, де гратиме джаз, а ми будемо надто зайняті для розмов: танцюватимемо, притискаючись одне до одного.

Лунає дзвоник, і я злегка здригаюся. Мушу визнати, що серце в мене схвильовано калатає. І водночас я відчуваюся незвично крутою. Настав мій час. Починається моє нове життя, життя мультимільйонерки. Люку Брендоне, можеш гризти собі лікті.

— Я відчиню, — всміхається до мене Сьюз і йде до вітальні. За мить я чую її вигук:

— Таркі!

— Сьюз!

Я дивлюся на себе в дзеркало, глибоко вдихаю і обертаюся до дверей саме в ту мить, коли з'являється Таркін. Він так само кістлявий, як завжди, і вдягнений у черговий дивний прадавній костюм. Але якось здається, що все це не має більше жодного значення. Насправді я взагалі не зважаю на те, який вигляд він має. Я просто дивлюся на нього. Стою, витріщившись, не в змозі говорити, не в змозі сформулювати взагалі жодної думки, крім «Двадцять п'ять мільйонів фунтів стерлінгів».

Двадцять п'ять мільйонів фунтів. Ця думка водночас підносить угору і викликає запаморочення, мов чортове колесо. Раптом мені хочеться бігати кімнатою й кричати: «Двадцять п'ять мільйонів! Двадцять п'ять мільйонів!», підкидаючи в повітря банкноти, ніби в голлівудській комедії.

Але я цього не роблю. Звісно, ні. Я кажу:

— Привіт, Таркіне, — і чарівливо всміхаюся.

— Привіт, Бекі, — говорить він. — Маєш чудовий вигляд.

— Дякую, — відповідаю я, сором'язливо розглядаючи свою сукню.

— Може, по хильці? — пропонує Сьюз, розчулено дивлячись на нас — ніби вона моя мама, що проводить мене на випускний вечір разом із коханим, найпопулярнішим хлопчиком у школі.

— Гм-м-м... Ні, мабуть, ми вже підемо, — каже Таркін і дивиться мені в очі. — А ти як думаєш, Бекі?

— Так само, — відповідаю я. — Ходімо.

Чотирнадцять

На дорозі на нас чекає таксі, і Таркін відчиняє переді мною двері. Чесно кажучи, я трохи розчарована, що ми поїдемо не на лімузині з шофером, але хай. Так теж досить непогано. Один із найвидатніших парубків Британії везе мене на таксі... цікаво, куди? До «Савой»? «Кларидж»? Танцювати в «Аннабелс»? Таркін іще не розповідав мені, куди ми йдемо.

О Боже, може, це виявиться одне з тих божевільних місць, де все подають під срібними кришечками, мільйони ножів і виделок розкладені на столі, а чванькуваті офіціанти тільки й стежать за тобою, сподіваючись підловити на якійсь дурниці. Але все гаразд. Головне — жодної паніки. Треба просто зберігати спокій і пам'ятати правила. Так. Повторимо. Що там може бути? Столове начиння: починати з найдальшого від тарілки й просуватися з боків до середини. Хліб: не нарізати великими куснями, а ламати на шматочки і класти масло на кожен із них окремо. Томатний кетчуп: не просити в жодному разі.

А що, як там буде лобстер? Я ще ніколи в житті не їла лобстерів. От гадство. Там же неодмінно буде лобстер, правда? І я не знатиму, що з ним робити, і страшенно осоромлюся. Чому я ніколи не їла лобстерів? Чому? Це все через моїх батьків. Вони мали із самісінького дитинства водити мене по дорогих ресторанах, щоб у мене вироблялися навички *savoir-faire* з усякими хитромудрими стравами.

— Я подумав, що нам варто просто гарно й тихо повечеряти, — каже Таркін, позираючи на мене.

— Чудово, — згоджуюся я. — Гарна тиха вечеря. Просто бездоганно.

Дякувати Богові. Отже, ми, найімовірніше, їдемо не до лобстерів та срібних кришечок. Ми прямуємо до якогось крихітного, прихованого місця, про яке мало хто знає. Якийсь невеличкий приватний клуб, до якого можна потрапити, постукавши в непримітні двері десь на задвірках. Двері відчиняються, а всередині повнісінько знаменитостей, що сидять на канапах, немов звичайні люди. Так! І, можливо, Таркін із усіма ними знайомий!

Та звичайно, він із ними знайомий. Він же мультимільйонер, правда?

Я визираю з вікна і бачу, що ми проїжджаємо повз «Гарродс». І на якусь мить у мене всередині щось боляче стискається — я згадую, як була тут востаннє. Придуркуваті валізи. Придуркуватий Люк Брендон. Ха. Взагалі непогано було б, аби він просто зараз ішов дорогою, щоб я могла мимохідь помахати йому, подумавши: «А я з п'ятнадцятим за статками чоловіком Британії!»

— Гарзд, — раптом каже Таркін таксистові. — Можете тут нас висадити. — Він усміхається до мене. — Майже на порозі.

— Чудово, — відповідаю я, відчиняючи двері.

Майже на порозі чого? Виходячи, я озираюся навколо, намагаючись утямити, куди ми йдемо. Ми на Гайд-Парк Корнер. Що може бути на Гайд-Парк Корнер? Я повільно обертаюся і бачу вивіску — і раптом до мене доходить, що відбувається. Ми йдемо в «Лансборо»!

Ого. Хіба ж не крутезно? Вечеря в «Лансборо». Хоча все правильно. Де ж іще призначати перше побачення?

— Тож, — Таркін опиняється біля мене. — Я подумав, що нам варто чогось перехопити, а потім... подивимось.

— Звучить непогано, — погоджуюся я, і ми вирушаємо.

Пречудесно! Вечеря в «Лансборо», а потім якийсь гламурний нічний клуб. Усе складається якнайкраще.

Ми проходимо повз вхід до «Лансборо», але мене це не дивує. Усім відомо, що віп-персони скрізь заходять через чорний вхід, рятуючись від папараці. Узагалі-то зараз ніяких папараці не видно, але це, напевно, стає звичкою. Ми гулькнемо в якісь задвірки, пройдемо через кухню, а кухарі тим часом удаватимуть, що нас не бачать. А потім опинимося в залі. Це так круто.

— Ти, напевне, тут уже бувала, — говорить, немов просячи вибачення, Таркін. — Не надто оригінально.

— Не говори дурниць! — кажу я, коли ми зупиняємося та повертаємо до скляних дверей. — Я просто обожнюю...

Стривайте, а де ми? Ніякий це не чорний вхід. Це...

«Піца в парку».

Таркін веде мене до «Піци-Експрес». Повірити не можу.

П'ятнадцятий багатій країни веде мене в дурнувату «Піцу-Експрес».

— ...піцу, — тихим голосом закінчую я. — Просто обожнюю.

— О, чудово! — говорить Таркін. — Я вирішив, що нам, напевно, не потрібні надто пафосні місця.

— Звісно, ні! — Я намагаюся виглядати якомога переконливішою. — Ненавиджу пафос. Значно краще в затишку вдвох поїсти піци.

— Я теж так думав, — говорить Таркін і, обернувшись, придивляється до мене. — Але тепер мені якось ніяково. Ти так гарно вдяглася... — Він, вагаючись, мовчить, розглядаючи моє вбрання (і правильно робить, я витратила у «Віслз» купу грошви не заради якоїсь «Піци-Експрес»). — Я маю на увазі — якщо ти хочеш, ми можемо піти в якесь вишуканіше місце. Тут «Лансборо» просто за рогом...

Він запитливо підводить погляд, і я вже ледь не кажу: «О, так, будь ласка, ходімо туди!» — коли раптом на мене сходить прозріння, і я розумію, що коїться. Це перевірка, правда ж? Немов вибір однієї з трьох скриньок у казці. Це правило всім відоме. *Нізащо* не можна обирати сяйливу золоту. Чи навіть блискучу срібну. Обирати треба

непримітну, свинцеву — після цього вона в спалаху світла перетворюється на купу коштовного каміння. Зараз це й відбувається. Таркін перевіряє, чи подобається мені він сам, чи лише його гроші.

І це, чесно кажучи, здається мені досить образливим. Тобто... ким він мене взагалі вважає?

— Ні, краще залишаймося тут, — кажу я, на мить торкаючись його руки. — Це значно спокійніше. І значно... веселіше.

Адже це правда. І мені справді подобається піца. І ті смаковиті хлібці з часником. М-м-м... Знаєте, якщо подумати, — це таки досить непоганий вибір.

Офіціант дає нам меню, і я швиденько його переглядаю, але я вже знаю, чого хочу. Те, що я завжди замовляю в «Піці-Експрес» — «Фйорентину». Зі шпинатом і яйцем. Я знаю, це звучить божевільно, але чесно, вона дуже смачна.

— Хочете почати з напоєм? — запитує офіціант, і я майже кажу те, що й зазвичай: «Візьмемо пляшечку вина!», але раптом думаю: «Що за дурниця?» Я, зрештою, вечерюю з мультимільйонером. До біса все, я питиму джин із тоніком.

— Джин із тоніком, — впевнено говорю я і дивлюся на Таркіна, сподіваючись його вразити. Але він посміхається до мене і питає:

— А може, шампанське?

— Ой, — кажу я, геть розгубившись.

— Як на мене, шампанське чудово поєднується з піцою, — говорить він і дивиться на офіціанта. — Пляшку «Моет», будь ласка.

Ну, вже краще. Значно краще. Шампанське з піцою. І Таркін узагалі-то поводить себе цілком нормально.

Подають шампанське, ми чаркуємося, виголошуємо тост («За тебе» — «І за тебе») і відпиваємо по кілька ковтків. Мені все це насправді починає подобатися. А потім я помічаю, як кістлява рука

Таркіна поволі просувається по столу до моєї руки. І я рефлексивно — зовсім цього не бажаючи — відсмикую пальці, вдаючи, що хочу почухати вухо. На його обличчі відбивається розчарування, а я чую власний неприродний, збентежений кашель і уважно розглядаю картину на стіні ліворуч від себе.

О Боже. Що на мене найшло, на біса я таке вперола? Якщо я збираюся заміж за цього хлопця, мені доведеться робити значно більше, ніж триматися з ним за руки.

«Я зможу», — твердо говорю я собі. Я зможу розгледіти його привабливість. Потрібно лише контролювати себе і, може, ще більше випити. Тож я беру свій келих і роблю кілька величезних ковтків. Я відчуваю, як бульбашки пурхають у моїй голові з радісною пісенькою: «Я вийду заміж за мільйонера! Заміж за мільйонера!» І коли я дивлюся на Таркіна, він уже здається трохи привабливішим (як на щура). Схоже, алкоголь може стати запорукою нашого щастя в шлюбі.

Перед очима в мене постають щасливі картини нашого весілля. Я у вишуканій дизайнерській сукні, мама з татом із гордістю дивляться на мене. Більше жодних проблем із грошми. *Жодних*. П'ятнадцятий за статками чоловік у країні. Будинок у Белгравії. Місіс Таркін Кліт-Стюарт. Лише подумавши про це, я ледь не непристойно від бажання.

О Боже, все це могло б бути моїм. Це *може* стати моїм.

Я усміхаюся до Таркіна так тепло, як лише можу. Той трохи вагається — і всміхається мені у відповідь. Хух. Я нічого не зіпсувала. Усе гаразд. Продовжуємо. Тепер нам потрібно з'ясувати, що ми — споріднені душі, з цілою купою спільних інтересів.

— Я просто обожнюю... — кажу я.

— А тобі...

Ми говоримо водночас.

— Вибач, — говорю я. — Продовжуй.

— Ні, *ти* продовжуй, — заперечує Таркін.

— Ой, — вимовляю я. — Ну... я просто хотіла ще раз сказати, як мені подобається та картина, що ви її подарували С'юз. — Не завадить зайвий раз відзначити його смак. — Я *обожаю* коней, — додаю я для переконливості.

— То нам треба покататися разом, — говорить Таркін. — Я знаю чудову конюшню поблизу Гайд-парку. Хоча це, звичайно, не те, що за містом...

— Яка чудова думка! — підхоплюю я. — Ото весело буде!

Ніхто, ніколи й нізащо не змусить мене осідлати коня. Навіть у Гайд-парку. Але все гаразд, просто намітимо це собі, а потім у потрібну мить скажу, що підвернула ногу абощо.

— Тобі подобаються собаки? — запитує Таркін.

— Я просто *обожаю* собак, — впевнено кажу я.

І це майже правда. Власне, я б не хотіла собі собаку — забагато клопоту, і все довкола в собачій шерсті. Але мені подобається спостерігати за лабрадорами, що ганяють парком, і за щенятами в рекламі туалетного паперу.

Западає мовчанка, і я відпиваю кілька ковтків шампанського.

— А тобі подобаються *«Жителі Іст-Енду»*? — запитую я. — Чи ти... з фанатів *«Вулиці Коронації»*?

— Боюся, я не дивився ні того, ні іншого, — немов вибачаючись, говорить Таркін. — Не маю жодного сумніву, що вони просто чудові.

— Ну... непогані, — кажу я. — Іноді таки чудові, а іноді... — Я розгублено замовкаю і всміхаюся йому. — Ну, ти розумієш.

— Звичайно! — вигукує Таркін, ніби я сказала щось насправді дивовижне.

Знову западає незручне мовчання. Стає ніяково.

— А там, де ти живеш у Шотландії, є хороші крамниці? — запитую я. Таркін трохи кривиться.

— Я й гадки не маю. Якби міг — навіть не наближався б до тих крамниць.

— О, так, — кажу я і роблю великий ковток шампанського. — Так, я... Я теж ненавиджу крамниці. *Терпіти не можу* шопінг...

— Справді? — здивовано перепитує Таркін. — Я думав, що всі дівчата обожнюють бігати крамницями.

— А я от ні, — кажу я. — Мені значно приємніше мчати на коні якимись далекими лугами, вперед і вперед. І щоб двійко собак бігло позаду.

— Звучить чудово, — усміхається до мене Таркін, — треба колись це влаштувати.

Це вже на щось схоже! Спільні інтереси. Спільні заняття.

І гаразд, може, я поки що й не зовсім чесна, може, зараз це й не зовсім мої інтереси. Але вони могли б ними бути. *Можуть* бути. Я легко зможу полюбити і собак, і коней, якщо доведеться.

— Або... або послухала б Вагнера, — кажу я, немов між іншим. Ха! Я просто геній!

— Тобі справді подобається Вагнер? — перепитує Таркін. — Він не кожному до смаку.

— Я просто обожнюю Вагнера, — переконливо доводжу я. — Це мій улюблений композитор. — Так, швидко — що там писали в тій книжці? — Мені страшенно подобається... е-е-е-е... те, як дзвінкі мелодійні ноти сплітаються в «Прелюдію».

— У «Прелюдію» до чого? — зацікавлено питає Таркін.

От гадство. Та «Прелюдія» не одна? Я відпиваю шампанського, зволікаючи час, і відчайдушно намагаюся ще щось пригадати з книжки. Але єдиний уривок, що спливає в пам'яті: «Річард Вагнер народився в Лейпцигу».

— У всі «Прелюдії», — зрештою вичавлюю я із себе. — Як на мене, вони всі... чудесні.

— І справді, — трохи здивовано погоджується Таркін. О Боже. Я щось не те ляпнула, правда ж? Змінюймо тему. Змінюймо тему.

На щастя, саме в цю мить офіціант приносить наші хлібці з часником, і ми можемо забути про Вагнера. Таркін замовляє ще шампанського. І я чомусь упевнена, що воно нам не завадить.

Тож, з'ївши лише половину «Фйорентини», я випила майже цілу пляшку шампанського, і я... Ну, чесно кажучи, я п'яна мов чіп. Обличчя в мене пашисть, очі сяють, і руками я махаю значно активніше, ніж зазвичай. Але це неважливо. Насправді те, що я сп'яніла, — *добре*, адже це робить мене цікавою, дотепною і жвавою, і мені більш-менш удається самотійно підтримувати нашу розмову. Таркін теж п'яний, але не настільки, як я. Він стає чимраз тихішим і тихішим, якимось задумливим. І весь час дивиться на мене.

Коли я доїдаю останні крихти піци і задоволено відхиляюся на спинку стільця, він якусь мить мовчки мене розглядає, потім засовує руку в кишеню і витягає маленьку коробочку.

— Ось, — говорить він. — Це тобі.

Мушу визнати, що на одну мить моє серце спиняється, і я думаю... «Так, це сталося! Він пропонує мені вийти за нього заміж!» (Досить кумедно, але наступне, що спадає мені на думку: «Слава Богу, я розквітаюся з боргами». Гм-м. Коли він насправді мені освідчуватиметься, слід думати про щось романтичне.)

Але, звичайно, він не пропонує мені одружитися, правда ж? Просто хоче зробити мені невеличкий подарунок.

Я так і знала.

Тож я відкриваю пакуночок і бачу шкіряну коробочку, а в ній — маленьку золоту брошку у вигляді коня. Безліч дрібних деталей, чудова робота. Око з маленького зеленого камінчика (смарагда?).

Я такої *ніколи* не носила.

— Вона чудова, — захоплено видихаю я. — Просто... фантастична.

— Досить гарненька, правда ж? — говорить Таркін. — Я вирішив, що тобі сподобається.

— Я в неї просто *закохалася*. — Я кручу її в пальцях (пробу вказано — добре), потім підводжу погляд на нього і кілька разів кліпаю затуманеними очима. Господи, яка ж я п'яна. Здається, шампанське засліплює мені очі. — Це так приємно, — бурмочу я.

До того ж я взагалі не ношу брошок. Адже... ну куди їх приколнувати? Пришпилити посеред якогось крутого топа? Серйозно? І ще ж від них скрізь залишаються величезні дірки.

— Вона тобі дуже личитиме, — говорить Таркін. І раптом я розумію, що він чекає, щоб я її прикріпила до сукні.

А-а-ар-р! Вона зіпсує моє чудове плаття з «Віслз». І якій дівчині може сподобатися, щоб у неї на цицьках скакала коняка?

— Я просто *повинна* її пришпилити, — кажу я, розстібаючи застібку. Обережно проколюю тканину на грудях і застібаю брошку, одразу ж відчуваючи, як вона розтягує мою сукню. Либонь, дурнуватий у мене тепер вигляд.

— Ти просто чудово виглядаєш, — говорить Таркін, дивлячись мені в очі. — Утім... ти завжди прекрасна.

Усе в мене всередині перевертається, коли я бачу, що він нахиляється вперед. Він зараз знову спробує взяти мене за руку, так? І, може, ще й поцілувати. Я дивлюся на губи Таркіна, трохи розтулені й вологі — і, не стримавшись, здригаюся. О Боже. Я не зовсім до цього готова. Тобто, звісно, я *хочу* поцілуватися з Таркіном, звичайно, я цього хочу. Насправді він здається мені надзвичайно привабливим. Просто... Схоже, мені спершу потрібно ще трохи шампанського.

— Той шарф, у якому ти була минулого разу, — говорить Таркін. — Він був просто приголомшливий. Я дивився на тебе в ньому й

думав...

І зараз я бачу, як його рука тягнеться до моєї.

— Мій шалик із «Денні та Джордж»? — радісно вигукую я, доки він не встиг нічого більш сказати. — Так, він чудовий, правда ж? Він належав моїй тітці, але вона померла. Насправді було дуже сумно...

«Базікай далі, — думаю я. — Радісно щось лепечи і більше махай руками».

— Але хай там як, вона залишила мені шалик, — спішно проваджу я далі. — Тож завдяки йому я завжди її пам'ятатиму. Бідолашна тітонька Ермінтруд.

— Мені дуже шкода, — говорить Таркін. У нього й справді засмучений вигляд. — Я й гадки не мав.

— Ні. Ну... пам'ять про неї живе в її добрих справах, — кажу я і злегка йому всміхаюся. — Вона була дуже благодійною жінкою. Дуже... багато віддавала.

— А є який-небудь фонд її імені? — питає Таркін. — Коли мій дядько помер...

— Так! — із вдячністю вигукую я. — Саме так... Фонд Ермінтруд Блумвуд для... скрипалів, — вигадую я, помітивши плакат про вечір музики. — Скрипалів Малаві. Цього вона прагнула.

— Скрипалі Малаві? — повторює Таркін.

— О, саме так! — чую я свій власний голос. — Там страшенно не вистачає класичних музикантів. А культура так збагачує, незалежно від матеріального статусу.

Я повірити не можу, що верзу такі нісенітниці. Я з острахом позираю на Таркіна — і, на мій подив, він, схоже, дуже зацікавлений.

— То яка саме мета цього фонду? — допитується він.

О Боже. Ну от куди мене занесло?

— Його мета... мета — фінансувати шістьох викладачів гри на скрипці на рік, — кажу я, помовчавши. — Звичайно, їм потрібна

спеціальна підготовка і спеціальні скрипки, які вони туди везуть. Але результати справді того варті. Вони ще навчатимуть майстрів із виготовлення скрипок, щоб вони були самодостатніми і незалежними від Заходу.

— Справді? — Таркін нахмурюється. Я ляпнула якусь дурницю?

— Хай там як. — Я легенько сміюся. — Досить уже про мене і про мою родину. Ти останнім часом бачив якісь хороші фільми?

Усе гаразд. Ми можемо поговорити про фільми, потім принесуть рахунок, а потім...

— Стривай, — каже Таркін. — Розкажи-но мені, як зараз просувається цей проект?

— О, — вимовляю я, — гм... досить непогано. Як для такого проекту. Я останнім часом не надто уважно стежу за його просуванням. Розумієш, такі штуки завжди...

— Я б дуже хотів зробити свій внесок, — перериває він мене.

Що?

Що він хотів би зробити?

— Ти знаєш, на чие ім'я виписувати чек? — питає він, порпаючись рукою в кишені куртки. — На «Фонд Блумвуд»?

І я, вражена, вклякнувши на місці, бачу, як він витягає чекову книжку «Куттс».

Світло-сіру чекову книжку «Куттс».

П'ятнадцятий за статками чоловік у країні.

— Я... Я не знаю точно... — мій власний голос долітає до мене, ніби з великої відстані. — Я не впевнена в *точній* назві.

— Ну, то я випишу його на твоє ім'я, гаразд? — пропонує він. — А ти вже передаси, куди треба. — І він починає швидко писати:

Отримувач: Ребекка Блумвуд

Сума: П'ят...

П'ятсот фунтів. Мабуть. Не дасть же він п'ять довбаних...

...ь тисяч фунтів

Т.А.Дж. Кліт-Стюарт

Я просто очам своїм не вірю. Чек на п'ять тисяч фунтів, на моє ім'я. П'ять тисяч фунтів, які я мала б передати тітці Ермінтруд і малавійським викладачам гри на скрипці.

Якби вони насправді існували.

— Ось, візьми, — каже Таркін і простягає мені чек, і, мов уві сні, я бачу, як моя рука тягнеться до нього.

Отримувач: Ребекка Блумвуд, сума: п'ять тисяч фунтів.

Я ще раз повільно перечитую ці слова і відчуваю, як мене вкриває хвиля полегшення, така величезна, що я ледь не плачу. Сума п'ять тисяч фунтів. Більша, ніж мій борг у банку і заборгованість за карткою «Віза», складені разом. Цей чек може владнати всі мої негаразди, правда ж? Уладнати все за одну мить. Так, я не зовсім скрипалька з Малаві, але ж Таркін про це не дізнається, правда? Не буде ж він нічого перевіряти. А якщо й буде — завжди можна щось вигадати.

Та й узагалі, що таке п'ять тисяч фунтів для такого мультимільонера, як Таркін? Він, либонь, навіть не помітить, зняла я їх чи ні. Якись дурнуваті п'ять тисяч, коли в нього є двадцять п'ять мільйонів! Якщо вирахувати, який це відсоток від усіх його статків... та це просто смішна сума, еге ж? Десь те саме, що п'ятдесят пенсів для звичайних людей. Мова йде про те, щоб узяти в нього п'ятдесят пенсів. Чому я взагалі вагаюся?

— Ребекко?

Таркін дивиться на мене, і я усвідомлюю, що моя рука й досі за кілька сантиметрів від чека. *«Давай, бери!»* — суворо наказую я собі. —

Це твоє. Візьми чек і поклади його в сумку». Неймовірними зусиллями я протягую руку, намагаюся змусити себе стиснути пальці на тому папірцеві. Усе ближче... ближче... майже взяла... пальці в мене тремтять від напруги.

Це недобре, я не можу. Я просто не можу цього зробити. Я не можу взяти в нього грошей.

— Я не можу його взяти, — спішно вимовляю я. Відсмикую руку і відчуваю, як палахкотить моє обличчя. — Тобто... Я не знаю точно, чи фонд наразі приймає гроші.

— Он як? — перепитує Таркін, трохи здивовано.

— Я повідомлю, на чие ім'я виписати чек, коли з'ясую точніше, — обіцяю я і роблю великий ковток шампанського. — А цей краще порви.

Він повільно розриває папір, і я просто не можу на це дивитися. Розглядаю свій келих із шампанським, ледь стримуючи сльози. П'ять тисяч фунтів. Вони могли б змінити моє життя. Владнати всі негаразди. Таркін бере зі столу коробку сірників, кидає уривки паперу в попільничку, і ми вдвох дивимося, як вони швидко спалахують.

Потім він кладе сірники й посміхається до мене:

— Даруй, я на хвилинку.

Він устає з-за столу й прямує кудись углиб ресторану, а я ковтаю ще шампанського. Потім закриваю обличчя долонями й зітхаю. «Гаразд, — думаю я, намагаючись по-філософськи ставитися до всього. — Може, я виграю 5000 фунтів на якому-небудь розіграші. Може, комп'ютер Дерека Сміта вибухне, і йому доведеться анулювати всі мої борги й почати все спочатку. Може, якийсь незнайомец *таки сплатить* помилково мій рахунок від «Візи». Може, Таркін повернеться з туалету й запропонує вийти за нього заміж».

Я підводжу погляд і знічев'я зиркаю на чекову книжку «Куттс», яку Таркін кинув на столі. Чекова книжка п'ятнадцятого за статками

чоловіка в країні. Ого. Цікаво, що там усередині? Він, либонь, випикує величезні чеки, правда ж? Мабуть, за один день витрачає більше грошей, ніж я за рік.

Підкоряючись якомусь внутрішньому поштовху, я тягну чекову книжку до себе і розгортаю її. Не знаю, що я в ній хочу побачити — просто сподіваюся знайти якусь величезну суму. Але перший чек виявляється лише на 30 фунтів. Що за дріб'язок! Гортаю ще трохи і натрапляю на 520 фунтів, для «Арундель-енд-Сан», ким би вони не були. А трохи далі — 7155 фунтів для «Американ Експрес». Ну, це вже на щось схоже. Але взагалі-то — не найцікавіше читиво у світі. Це могла б бути будь-чия чекова книжка. Вона взагалі могла б бути і моєю.

Я закриваю її, штовхаю назад, на своє місце, і підводжу очі. І тут у мене холоне серце. Таркін дивиться просто на мене.

Він стоїть біля бару, а офіціант показує йому кудись на інший бік ресторану. Але він не дивиться на офіціанта. Він дивиться на мене. Коли наші погляди зустрічаються, у мене щось перевертається всередині. От чорт!

Що саме він бачив?

Я швидко відсмикую руку від його чекової книжки та ковтаю шампанського. Потім підводжу погляд і вдаю, що вперше його помітила. Я не надто широко, проте радісно всміхаюся йому, і він, завагавшись якусь мить, всміхається у відповідь. А потім він знову зникає, а я відкидаюся на спинку крісла. Серце в мене шалено калатає.

«Так, не панікувати, — наказую я собі. — Слід просто поводитися природно. Він, либонь, мене навіть не бачив. А якщо й бачив... хіба це злочин якийсь — гортати чийось чекову книжку? Якщо він запитає, що я робила, — скажу, що... перевіряла, чи він правильно все заповнив. Так. Саме таке й казатиму, якщо буде допитуватись».

Але він нічого й не згадує. Повертається до столу, мовчки запихає чекову книжку в кишеню й увічливо питає:

— Ти вже доїла?

— Так, — вимовляю я. — Так, доїла, дякую.

Я намагаюся говорити якомога природніше, але відчуваю, що в голосі в мене бринить провина, а щоки палають.

— Добре, — говорить він. — Ну, я вже сплатив за рахунком... то ходімо?

І це все. Кінець побачення. Таркін люб'язно проводить мене до входу «Піци в парку», зупиняє таксі і сплачує водієві, щоб той довів мене до Фулгема. Я не наважуюся запросити його в гості чи запропонувати ще десь випити. Спина в мене холоне, і я не можу вимовити ані слова. Тож ми цілуємо одне одного в щічку, він говорить, що вечір був прекрасний, і я ще раз дякую йому за чудово проведений час.

І на всьому шляху до Фулгема я аж тремчу, запитуючи себе, що ж саме він бачив.

Таксі гальмує перед нашим будинком, я бажаю водієві добраніч і виймаю ключі. Я наміряюся набрати гарячу ванну і посидіти в ній, спокійно обміркувавши все те, що трапилося. Таркін справді угледів, як я гортаю його чекову книжку? Може, він помітив лише, як я штовхаю її ближче до його місця, щоб йому зручніше було її забрати. А може, і взагалі нічого не бачив.

Але чому тоді він раптом так напружився і став таким увічливим? Він точно щось помітив чи принаймні запідозрив. До того ж не міг він не зауважити, як я почервоніла й уникала його погляду. Боже, ну чому в мене весь час провина на обличчі? Я ж навіть нічого *не зробила*. Мені просто було цікаво. Хіба це злочин якийсь?

Може, треба було швидко щось ляпнути, якось пожартувати. Перетворити все це на незначну кумедну дрібничку. Але який жарт можна вигадати про те, що хтось порпається в чужій чековій книжці? Боже, яка ж я *дурена*. Чого я взагалі полізла до тієї дурної книжки? Сиділа б собі тихенько, сьорбаючи шампанське.

Але — виправдовую я себе — він же кинув її на столі, правда? Отож він нічого й не хотів приховувати. І я не знаю *точно*, чи бачив він, як я її гортала, правда ж? Може, таки й не бачив. Може, це в мене просто параноя.

Вставляючи ключ у замкову шпарину, я міркую вже досить позитивно. Що ж, Таркін наприкінці побачення не надто дружньо поведився, але йому могло стати зле чи ще щось таке. Або, може, він просто не хотів мене квапити. Отож вирішено: завтра надішлю йому листівку, ще раз подякую і запропоную разом піти на концерт Вагнера. Чудова думка. І я добре вивчу все про «Прелюдії», тож, якщо він знову питатиме, про яку саме я говорю, я добре знатиму, що відповідати. Так! Усе буде добре. Турбуватися взагалі ні про що.

Я прочиняю двері, розстібаю пальто — і тут у мене стискається серце. Сьюз виглядає мене в передпокої. Сидить на сходах, чекаючи на мене з дивним виразом на обличчі.

— Ой, Бекс, — каже вона і докірливо хитає головою. — Я щойно говорила з Таркіном.

— О, справді? — перепитую я, намагаючись говорити так, ніби нічого не сталося, але розумію, що мій голос більше схожий на переляканий писк. Я відвертаюся, скидаю пальто і неквапливо розмотую шарф, зволікаючи час. Що ж саме він їй сказав?

— Мабуть, немає жодного сенсу допитуватися в тебе *чому*? — говорить вона, помовчавши.

— Ну, — вагаюся я, відчуваючи хвилю нудоти. Боже, мені б не завадила зараз цигарка.

— Я тебе не звинувачую, нічого такого. Просто, як на мене, ти могла б... — Вона хитає головою й зітхає. — Невже не можна було якось ніжніше його відшити? У нього був такий засмучений голос. Ти ж знаєш, як він, бідолаха, тобою захоплювався.

Щось я нічогісінько не розумію. Відшити ніжніше?

— А що саме... — Я облизую сухі губи. — Що саме він тобі сказав?

— Ну, взагалі-то він подзвонив лише, щоб повідомити, що ти забула парасольку, — пояснює Сьюз. — Мабуть, хтось із офіціантів йому її виніс. Але я, звісно ж, запитала його, як пройшло ваше побачення.

— І... і що він сказав?

— Ну, — говорить Сьюз, злегка стенаючи плечима. — Він сказав, що ви насправді непогано провели час, але ти дуже чітко дала зрозуміти, що більше не хочеш його бачити.

— Ох...

Мене вкриває страшенна млявість, і я опускаюся на підлогу. От і все. Таркін бачив, як я гортаю його чекову книжку. Я все зіпсувала, у мене більше немає шансів.

Але він не розповів Сьюз, що я накоїла. Промовчав. Удав, що це я вирішила більше не зустрічатися. Повівся, мов джентльмен.

Узагалі-то він увесь вечір поводився, мов джентльмен, правда ж? Був люб'язний і ввічливий. А я лише йому брехала.

Раптом мені на очі навертаються сльози.

— Мені просто страшенно шкода, — говорить Сьюз. — Тобто я розумію, що вирішувати тобі, і все таке, але він такий чудовий хлопець. І він так давно захоплювався тобою! Ви чудово підійшли б одне одному. — Вона благально дивиться на мене. — Невже в нього немає жодного шансу ще кудись тебе запросити?

— Я... чесно кажучи, думаю, що немає, — вимовляю я тремтячим голосом. — Сюз... Я так втомилася. Я, мабуть, піду в ліжко...

І, уникаючи її погляду, я встаю і поволі плентаюся коридором до своєї кімнати.

ЛОНДОНСЬКИЙ БАНК

Лондон-гаус

Мілл-стрит EC3R 4DW

Міс Ребекка Блумвуд

Берні Роуд, 4, кв. 2

Лондон SW6 8FD

Шановна міс Блумвуд!

Ми щиро вдячні за Вашу заявку на отримання кредиту «Ізифон» від Лондонського Банку.

На жаль, «придбання одягу та косметики» не є суттєвою підставою для видання незабезпеченого споживчого кредиту на таку значну суму, тож наш кредитний відділ відхилив Вашу заявку.

Ми щиро вдячні за Ваше звернення до Лондонського Банку.

Із найкращими побажаннями

Маргарет Гопкінс,

консультант кредитного відділу

«Ендвіч-Банк»
ВІДДІЛЕННЯ ФУЛГЕМ
Фулгем Роуд, 3
Лондон SW6 9JH

Міс Ребекка Блумвуд
Берні Роуд, 4, кв. 2
Лондон SW6 8FD

Шановна міс Блумвуд!

Я пишу, щоб підтвердити нашу зустріч, призначену на 9.30 у
понеділок, 27 березня, тут, у нашому відділенні у Фулгемі. Будь ласка,
зачекайте мене на рецепції.

З нетерпінням чекаю на нашу зустріч.

Із найкращими побажаннями

Дерек Сміт,
менеджер

«ЕНДВІЧ-БАНК» — ІЗ ТУРБОТОЮ ПРО ВАС

П'ятнадцять

Мені ще ніколи в житті не було так кепсько, як тоді, коли я прокинулася наступного ранку. Ніколи.

Перше, що я відчуваю, — біль. Спалахи болю щоразу, коли намагаюся ворухнути головою, розплющити очі або втямити хоч щось на кшталт: «Хто я така?», «Який сьогодні день?», «Чи треба мені кудись іти?»

Якийсь час я просто лежу нерухомо, важко дихаючи й відчайдушно намагаючись просто залишитися живою. Але швидко в мене червоніють щоки, і я ледь не задихаюся, тож змушую себе дихати повільно й розмірено. *Вдих-видих, вдих-видих*. І тоді, звичайно, я все згадаю і мені стане краще. *Вдих-видих, вдих-видих*.

Так... Ребекка. Точно. Я — Ребекка Блумвуд, правда ж? *Вдих-видих, вдих-видих*.

Що ще? Вечеря. Я десь вечеряла минулого вечора. *Вдих-видих, вдих-видих*.

Піца. Я їла піцу. А з ким я її їла? *Вдих-видих, вдих-*
З Таркіном.

Видих.

О Боже! З Таркіном.

І я гортала чекову книжку. І все зіпсувала. У всьому винна я сама.

Мене вкриває хвиля відчаю, і я заплющую очі, намагаючись стишити стукіт у скронях. І саме тепер згадую, що минулого вечора, повернувшись до своєї кімнати, я побачила на своєму туалетному столику півпляшки солодового віскі, отриманого колись від компанії «Скоттиш Пруденціал». Я відкоркувала її — хоча віскі мені не

подобається — і випила... ну, кілька величезних ковтків. Через це, либонь, мені зараз так зле.

Повільно, із зусиллям, я сідаю і дослухаюся до Сьюз, але нічого не чую. Квартира порожня. Я сама вдома.

Наодинці зі своїми думками.

І це, чесно кажучи, просто нестерпно. Моя голова важка, я дрібно тремчу, але треба рухатися, відволікатися на щось. Вийду на вулицю, вип'ю чашечку кави в якомусь затишному місці та спробую зібрати до купи думки.

Якось я спромагаюся встати з ліжка і, обіпершись на комод, роздивитися себе в дзеркалі. Це видовище мені не подобається. Шкіра в мене зеленкувата, губи потріскані, а волосся пасмами прилипло до щік. Але найгірше — це вираз моїх очей: порожня, жалюгідна відраза до самої себе. Минулого вечора в мене був шанс — така неймовірна можливість, просто під носом. А я його просто змарнувала. Боже, я — суцільне нещастя. На біса так жити?

Я йду на Кінг Роуд, щоб розчинитися в натовпі. Повітря прохолодне й свіже, і, прямуючи кудись, можна майже забути про минулий вечір. Майже, але не зовсім.

Заходжу в «Арома», замовляю велике капучино і намагаюся спокійно його пити. Ніби все гаразд, і я просто одна з дівчат, що вийшли в неділю на шопінг. Але я не можу. Не можу втекти від власних думок. Вони прокручуються в моїй голові, як аудіозапис на повторі, знову, знову і знову.

Якби ж я не вхопила ту чекову книжку. Якби не була такою *дурепою*. Усе було так добре. Я йому справді подобалася. Ми трималися за руки. Він намірявся ще кудись мене запросити. Боже, от якби можна було все повернути, якби можна було переграти той вечір...

Не думай про це. Не можна думати, як воно могло б бути. Це надто боляче. Якби я все правильно зробила, я б, напевно, зараз пила тут каву з Таркіном, правда ж? Я, либонь, стала б п'ятнадцятою за статками жінкою в країні.

А натомість... що я маю?

Я в боргах по самісінькі вуха. На ранок понеділка в мене призначено зустріч із банківським менеджером. І я просто не уявляю, що мені робити. Узагалі жоднісіньких ідей.

Я ковтаю кави та розгортаю маленьку шоколадку. У мене немає апетиту до шоколаду, але я все одно запихаю його до рота.

Найгірше те, що Таркін справді починав мені подобатися. Можливо, зовнішність у нього й не янгольська, але він дуже добрий і досить прикольний, по-своєму. І та брошка — це такий гарний подарунок.

І те, що він нічого не розповів Сьюз, помітивши, що я скоїла. А як він *вірив* мені, коли я заливала йому, що люблю собак і Вагнера, і про тих дурнуватих малавійських скрипалів. А він же нічогісінько, анітрохи не запідозрив.

Боже, тепер я справді от-от заплачу.

Я різким рухом витираю очі, ковтаю залишки кави і встаю. Надворі трохи вагаюся, потім знову починаю швидко йти. Може, вітер розвіє всі ці нестерпні думки. Може, скоро мені стане краще.

Але я йду, вперед і вперед, а краще мені не стає. Голова болить, очі червоні. Треба випити абощо. Потрібна якась дещиця, що підтримає, звеселить мене. Напій, цигарка чи...

Я підводжу погляд і розумію, що опинилася перед «Октагоном». Мій найулюбленіший магазин у всьому світі. Три поверхи одягу, прикрас, меблів, подарунків, кав'ярень, фреш-барів та квітова крамничка, опинившись у якій, ледь стримуєш бажання заставити квітами весь дім.

Мій гаманець зі мною.

Просто якась дрібничка, щоб поліпшити настрій. Футболка чи щось таке. Або навіть просто піна для ванни. Мені *треба* щось собі купити. Я не витрачатиму багато. Я просто туди ввійду, і...

Я вже в дверях. О Боже, яке полегшення. Тепло, світло. Це місце саме для мене. Моє природне середовище існування.

Хоча, навіть прямуючи до футболок, я почуваюся не такою щасливою, як мала б. Розглядаю стійки, намагаючись збудити в собі те захоплення, яке зазвичай відчуваю, купуючи собі такі підбадьорливі подарунки, але сьогодні я почуваюся якось спустошено. Утім, я все ж таки вибираю вкорочений топ зі сріблястою зіркою посередині й вішаю його собі на руку, переконуючи себе, що мені вже краще. Потім помічаю стійку з халатами. Узагалі-то мені не завадив би новий халат.

Мацаючи пальцями гарненький білий вафельний халат, я десь на віддалі чую серед власних думок тихий голос, мов ледь чутно ввімкнене радіо. *«Не роби цього. У тебе борги. Не роби цього. У тебе борги»*.

Так, справді, може, я загрузла в боргах.

Але, відверто кажучи, яке це зараз має значення? Уже пізно намагатися щось змінити. Я вже й так по вуха в боргах, то чому б не пірнути в них іще глибше? З якимось первісним відчаєм я зісмикую халат зі стійки й вішаю собі на руку. А потім тягнуся до таких самих вафельних капців. Навіщо купувати одне без іншого?

Каса просто ліворуч від мене, але я проходжу повз неї. Я ще не готова. Іду до ескалаторів та підіймаюся на поверх із меблями й оздобами для інтер'єру. Час купити новий комплект ковдр. Білих, під мій новий халат. І ще двійко подушок-валиків і покривало зі штучного хутра.

Щоразу, додаючи щось до цієї купи, я відчуваю легкий спалах задоволення, ніби під час феєрверку. І на якусь мить усе стає гаразд.

Але поступово сьйливі блискітки згасають, і я знову залишаюся в холодній порожній темряві. Тож я гарячково озираюся, вишукуючи щось іще. Величезна ароматична свічка. Гель для душу та зволожувальний крем «Чжо Мелоун». Пакунок виготовлених вручну запашних сумішей із трав і пелюсток. Хапаючи кожную з цих штук, я відчуваю спалах, а потім поринаю в темряву. І спалахи щоразу коротші й коротші. Чому задоволення так швидко минає? Чому я не почувуюся щасливою?

У мої думки вривається голос:

— Вам допомогти?

Підходить молода консультантка, вдягнена у форму «Октагон» — білу сорочку та лляні штани, — і дивиться на купу речей на підлозі.

— Хочете, я щось потримаю, доки ви ходите крамницею?

— О, — кажу я спантеличено і розглядаю всі зібрані речі. Їх таки вже чимало назбиралося. — Ні, не турбуйтеся. Я просто... Просто сплачу за все це.

Удвох ми якось спромагаємося дотягти всі мої придбання обшитою буковою деревиною підлогою до стильної гранітної каси серед крамниці, і продавчиня береться їх сканувати. Подушки продають зі знижкою — а я цього навіть не втямила, — і доки вона з'ясовує точну ціну, за мною починає збиратися черга.

— Із вас 370 фунтів 56 пенсів, — каже вона нарешті, посміхаючись до мене. — Як би ви хотіли заплатити?

— Гм-м... карткою «Світч», — відповідаю я, дістаючи гаманця. Доки вона знімає з картки гроші, я окидаю поглядом усі свої пакети й запитую себе, як я все це потягну додому.

Але відразу ж спускаю це з думки. Я не хочу думати про дім. Не хочу думати про Сьюз, про Таркіна, про вчорашній вечір. Не хочу згадувати нічого й нікого із них.

— Вибачте, — винувато говорить дівчина, — з вашою карткою щось не так. Платіж неможливий. — Вона повертає мені картку. — Ви можете сплатити іншим способом?

— Ой, — кажу я трохи стривожено. — Ну... ось моя картка «Віза».

Як ніяково. Що взагалі може бути не так із моєю карткою? На вигляд наче все гаразд. Треба написати скаргу в банк.

Банк. Завтра зустріч із Дерекком Смітом. О Боже! «Не думай про це. Швидко поміркуй про щось інше. Подивися на підлогу. Оглянь крамницю». За мною вже зібралася чимала черга, чутно гучний кашель і тихе кахикання. Усі чекають, коли я закінчу. Зустрівшись поглядом із жінкою позаду мене, я вибачливо всміхаюся.

— Ні, — каже дівчина. — Ця також не проходить.

— Що? — вражено обертаюся я. Як моя картка «Віза» може не проходити? Це ж «Віза», чорт забирай. Її приймають по всьому світі. Що відбувається? Це просто неможливо. Це просто не...

Раптом мої думки завмирають, і мене огортає жахливий холод. Усі ті листи. Листи, складені в шухляду мого туалетного столика. Звичайно ж, вони не могли...

Ні. Тільки не кажіть, що мою картку заблокували. Не могли вони зі мною так учинити.

Моє серце панічно калатає. Я розумію, що не надто сумлінно сплачувала рахунки, але мені потрібна моя «Віза». *Потрібна*. Не можна її просто так узяти й заблокувати. Раптом мене починає трусити.

— Інші люди чекають, — дівчина киває на чергу. — Тож якщо ви не можете заплатити...

— Звісно ж, я можу заплатити, — напружено вимовляю я, відчуваючи, як у мене гаряче спалахують щоки. Тремтячими руками порпаюся в гаманці й зрештою видобуваю зідти сріблясту платіжну

картку «Октагон». Вона загубилася десь під рештою карток, тож я якийсь час нею не користувалася. — Ось, — кажу я. — Усе покладу на цей рахунок.

— Гаразд, — кидає дівчина і перевіряє картку.

І лише тоді, коли ми вже мовчки очікуємо авторизації, я вперше запитую себе, чи сплатила я за своїм рахунком від «Октагон». Здається, вони колись надсилали мені якісь гидотні листи? Щось про несплачений борг. Але я впевнена, що давно вже сплатила його. Принаймні частково. Хіба ж ні? Я впевнена, що я...

— Зараз, мені треба подзвонити, — говорить продавчиня, витріщившись на касовий апарат. Вона знімає слухавку з телефону, що стоїть поряд із касою, і набирає номер.

— Доброго дня, — говорить вона. — Так, якщо можна, я скажу вам номер рахунку...

Хтось за мою спиною голосно зітхає. Я відчуваю, як обличчя в мене пащить усе дужче й дужче. Я не наслідуюсь озирнутися. Не наважуюся навіть поворухнутися.

— Зрозуміло, — говорить продавчиня і кладе слухавку. Вона підводить погляд, і, коли я бачу її обличчя, у мене всередині щось здригається. Його вираз уже не вибачливий і навіть не ввічливий. Він просто ворожий.

— Відділ фінансових послуг просить, щоб ви терміново з ними зв'язалися, — грубо говорить вона. — Я дам вам номер.

— Гаразд. — Я намагаюся відповісти спокійно, начебто це звичайнісіньке прохання. — Добре. Добре, зв'яжуся. Дякую. — Я простягаю руку, щоб забрати платіжну картку. Я вже не хочу нічого купувати. Моє єдине бажання — забратися звідси якомога швидше.

— Вибачте, але я боюся, що ваш рахунок заблоковано, — говорить продавчиня, не стишуючи голосу. — Мені доведеться вилучити вашу картку.

Я дивлюся на неї, не в змозі в це повірити, і відчуваю, як моє обличчя нервово сіпається. За моєю спиною здійсмається зацікавлений галас, адже всі це чують і починають ліктями підштовхувати одне одного.

— Тож, якщо ви не можете сплатити якимось іншим способом... — додає продавчиня, киваючи на купу моїх речей на прилавку. Мій вафельний халат. Мій новенький комплект ковдр. Моя ароматична свічка. Велика, величезна купа речей. Не потрібних мені речей. Речей, за які я не можу заплатити. Раптом їхній вигляд викликає в мене нудоту.

Я мовчки хитаю головою. Почуваюся так, ніби мене впіймали на крадіжці.

— Ельзо, — кличе продавчиня. — Забери, будь ласка, ці речі. Клієнтка відмовилася їх купувати. — Інша продавчиня скидає їх із прилавка, щоб не заважали, старанно роблячи байдуже обличчя.

— Наступний, будь ласка.

Жінка, що стояла за мною, ступає вперед, уникаючи мого збентеженого погляду, і я повільно відвертаюся. Я ще жодного разу в житті не почувалася такою приниженою. Усі на цьому поверсі, здається, тільки й дивляться на мене — усі покупці, усі продавці, усі вони перешіптуються й штовхають одне одного. *«Ви бачили? Бачили, що сталося?»*

Я на ватяних ногах іду звідти, не озираючись ні праворуч, ні ліворуч. Це просто жах якийсь. Мені треба звідси вийти, якомога швидше. Вийти з крамниці на вулицю й піти...

Куди піти? Мабуть, додому.

Але я не можу повертатися, зустрічатися зі Сьюз і далі слухати її балачки про те, який Таркін хороший. Або, ще гірше, зіштовхнутися з ним самим. О Боже! Від самої думки про це мене починає нудити.

Що мені робити? Куди податися?

Похитуючись, я крокую тротуаром, уникаючи поглядів насмішкуватих вітрин. Що я можу зробити? Куди піти? Я почуваюся спустошеною, у мене просто паморочиться в голові з паніки.

Я зупиняюся на розі, чекаю на зелене світло світлофора і невидючими очима втуплююся у вітрину з кашеміровими джемперами ліворуч від мене. І раптом, коли бачу яскраво-червоний светр «Прингл» для гри в гольф, я відчуваю, як на очі мені навертаються сльози полегшення. Є одне місце, куди я можу піти. Місце, куди я завжди могла б піти.

Додому, до мами й тата.

Шістнадцять

Коли по обіді я без попередження з'являюся у своїх батьків і повідомляю, що хочу кілька днів у них пожити, — не можна сказати, що вони здаються враженими чи навіть просто здивованими.

Насправді вони зовсім не здивовані, тож я починаю запитувати себе, чи не очікують вони на це ще відтоді, коли я подалася від них до Лондона. Либонь, вони щотижня чекали, що я з'явлюся на їхньому порозі, без речей та з червоними очима? Вони поводяться спокійно, мов команда лікарів, що проводить термінову операцію, правила виконання якої повторювали лише минулого тижня.

Хоча навряд чи лікарі невпинно сперечалися б про те, як краще повернути пацієнта до життя. За кілька хвилин в мене виникає бажання вийти, дати їм можливість обговорити план дій, а потім знову подзвонити у двері.

— Іди нагору і добре викупайся в гарячій ванні, — каже мама, щойно я ставлю свою сумочку. — Ти, мабуть, так утомилася!

— Вона не повинна приймати ванну, якщо не хоче цього! — втручається тато. — Може, вона хоче випити! Хочеш випити, любонько?

— Думаєш, це *мудре* рішення? — питає мама, поглядом натякаючи йому «А що, як вона алкоголічка?» — поглядом, якого я, звісно, маю не помітити.

— Не хочу я пити, дякую, — кажу я. — Хочу просто чашечку чаю.

— Ну звичайно, хочеш! — вигукує мама. — Грегеме, постав-но чайник! — Вона знову багатозначно зиркає на нього. І як тільки він іде на кухню, вона підходить ближче до мене і стишеним голосом допитується:

— У тебе все добре, серденько? Чи щось... не так?

О Господи! Коли тобі важко на душі — ніщо не викликає такого бажання розплакатися, як мамин співчутливий голос.

— Ну, — відповідаю я, — бувало й краще. Я просто... втрапила в дещо скрутне становище. Але зрештою все буде добре. — Голос у мене трохи тремтить, я злегка стенаю плечима і відводжу погляд.

— Адже... — Вона говорить іще тихіше. — Твій батько не такий старомодний, як здається. І якщо ти хочеш, щоб ми попіклувалися про... маля, доки ти будуватимеш кар'єру...

Що?

— Матусю, заспокойся! — різко вигукую я. — Я не вагітна!

— Я такого й не говорила, — каже вона, і щоки в неї рожевіють. — Я просто хотіла запропонувати тобі нашу підтримку.

От же ж трясця, що з моїми батьками? Вони дивляться забагато мильних опер, от у чому їхнє лихо. Насправді вони, либонь, *сподівалися*, що я вагітна. Від безсердечного одруженого коханця, якого вони могли б убити й закопати на задвірку.

Що це взагалі за слова: «запропонувати підтримку»? Моя мама нізащо б такого не сказала, доки не почала щодня дивитися шоу «Рікі Лейк».

— Ну, ходімо, — каже вона. — Посидимо за чашечкою духмяного чаю.

Тож я йду за нею на кухню, і ми всі сідаємо за ту чашечку ароматного чаю. І, мушу визнати, він таки справді смачний. Міцний гарячий чай із шоколадним печивом. Пречудово. Я заплющую очі й сьорбаю кілька ковтків, потім розплющую — і бачу, як мої батьки вдвох витріщаються на мене з неприхованою цікавістю на обличчях. Мама відразу ж розтягує губи в посмішку, а тато закашлюється, але я бачу, що вони просто *нестримно* хочуть довідатися, що ж трапилося.

— Тож, — починаю я обережно, і вони вдвох аж підстрибують. — Тож у вас усе добре, так?

— О, так, — каже мама. — Так, у нас усе чудово.

Знову западає мовчання.

— Бекі? — серйозно говорить батько, і ми з мамою обертаємося до нього. — Ти втрапила в якусь халепу, про яку нам не варто знати? Розповідай нам лише те, що хочеш, — спішно додає він. — І я хочу, щоб ти знала — ми завжди готові тобі допомогти.

Ще одне дурнувате слово від «Рікі Лейк». Моїм батькам таки варто частіше виходити в люди.

— У тебе все добре, люба? — ласкаво розпитує мама, і голос у неї такий добрий і співчутливий, що, несподівано для самої себе, я тремтливою рукою ставлю чашку й говорю:

— Чесно кажучи, я таки втрапила в халепу. Я не хотіла вас турбувати, тож нічого досі не говорила... — Я відчуваю, як у мене в очах збираються сльози.

— Що таке? — перелякано допитується мама. — О Боже, ти підсіла на наркотики, так?

— Ні, не підсіла! — вигукую я. — Я лише... Справа в тому, що я... Я... — Я відпиваю великий ковток чаю. Це навіть складніше, ніж я собі уявляла. Ну ж бо, Ребекко, просто *скажи* це.

Я заплющую очі й міцно стискаю руками свою чашку.

— Правда в тому... — вимовляю я повільно.

— Ну? — каже мама.

— Правда в тому... — Я розплющую очі. — Що мене переслідують. Чоловік на ім'я... на ім'я Дерек Сміт.

Западає тиша, чути лише татове гучне сопіння.

— Я знала! — каже мама різким, знервованим голосом. — Я це знала! Я знала, що щось не так!

— Ми всі знали, що щось не так! — каже батько і важко спирається ліктями на стіл. — І довго це триває, Бекі?

— Ой, ем-м-м... вже кілька місяців, — кажу я, вдивляючись у свій чай. — Насправді це просто надокучає. Нічого серйозного. У мене просто здали нерви, я не могла цього більше витримати.

— І хто цей Дерек Сміт? — допитується тато. — Ми його знаємо?

— Навряд чи. Я познайомилася з ним... Ми познайомилися на роботі.

— Ну звичайно! — вигукує мама. — Така молода, гарна дівчина, як ти, з успішною кар'єрою... Я знала, що таке станеться!

— Він також журналіст? — питає тато, і я хитаю головою.

— Він працює в «Ендвіч-Банку». Він таке виробляє... наприклад, дзвонить по телефону і каже, що відповідає за мої банківські рахунки. І в нього це переконливо виходить.

Западає тиша, батьки намагаються обміркувати те, що почули, а я жую шоколадне печиво.

— Ну, — вимовляє нарешті мама. — Думаю, нам слід викликати поліцію.

— Ні! — вигукую я, і крихти летять по всьому столу. — Я не хочу вплутувати сюди поліцію! Він ніколи мені не погрожував, нічого такого не робив. Він і не переслідувач узагалі-то. Так просто, причепа. Я вирішила, що якщо я зникну на деякий час...

— Розумію, — каже тато і презирається з мамою. — Ну, у цьому є сенс.

— Тож я от що пропоную, — говорю я, міцно стискаючи руки на колінах. — Якщо він подзвонить сюди, скажіть, що я поїхала за кордон, і у вас немає мого номера. І... хто б не дзвонив, кажіть те ж саме. Навіть С'юз.

— Ти впевнена? — Мама морщить чоло. — Чи не краще все ж таки звернутися до поліції?

— Ні! — швидко говорю я. — Це лише допоможе йому відчути, що він таки мене дістав. Я просто хочу зникнути ненадовго.

— Чудово, — каже тато. — Наскільки нам відомо, тебе тут немає.

Він тягнеться через весь стіл і стискає мою руку. І, дивлячись на його стурбоване обличчя, я ненавиджу себе за те, що роблю, я почуваюся такою винною, і на мить мені здається, що я зараз просто розплачуся й розповім їм усю правду.

Але... я не можу. Я просто не можу сказати своїм добрим, люблячим батькам, що їхня начебто успішна донька з нібито успішною кар'єрою насправді просто неорганізована брехлива невдаха, що в боргах по самі вуха.

Отож ми вечеряємо (пирогом «Камберленд» із «Вейтроуз») і разом дивимося фільм за романом Агати Крісті, а потім я підіймаюся нагору, у свою стару спальню, перевдягаюся в стару нічну сорочку й лягаю спати. А коли прокидаюся наступного ранку, вперше за багато тижнів почуваюся щасливою і розумію, що добре виспалася.

Передусім, розглядаючи стелю своєї старої спальні, я почуваюся в безпеці. Я схована в кокон від усього світу, загорнута у вату. Ніхто мене тут не дістане. Ніхто навіть *не знає*, що я тут. Я не отримуватиму жодних жахливих листів, не відповідатиму на бридкі телефонні дзвінки і не прийматиму осоружних відвідувачів. Я немов у сховищі. Уся відповідальність спала з моїх пліч. Я почуваюся так, ніби мені знову п'ятнадцять, і мені не варто турбуватися ні про що, крім домашніх завдань (а в мене ж навіть і їх немає).

Я прокидаюся не раніше дев'ятої години, встаю з ліжка, і тут мені спадає на думку, що за багато миль звідси, у Лондоні, Дерек Сміт за півгодини чекатиме мене на зустріч. Усередині в мене щось злегка стискається, і на якусь мить я замислююся про те, щоб подзвонити до банку і якось виправдатися. Але навіть міркуючи над цим, я вже знаю,

що не робитиму цього. Я навіть не хочу визнавати, що той банк узагалі існує. Хочу про нього забути.

Більше нічого цього немає. Ані банку, ані «Візи», ані «Октагона». Я все це просто повикидала зі свого життя.

Єдине місце, куди я дзвоню, — це на роботу, бо не хочу, щоб мене звільнили за прогули. Я дзвоню о 9.20 — перед появою Філіпа — і говорю з Мейвіс із рецепції.

— Привіт, Мейвіс, — низьким голосом промовляю я. — Це Ребекка Блумвуд. Можеш переказати Філіпові, що я захворіла?

— Ой, бідненька! — відповідає Мейвіс. — У тебе бронхіт?

— Не знаю точно, — хриплю я. — Я ще не була в лікаря. Мушу йти, бувай.

От і все. Один телефонний дзвінок — і я вільна. Ніхто нічого не запідозрить — чому б комусь щось підозрювати? Я ледь не пурхаю з полегшення. Утекти так легко. Так просто. Давно треба було так зробити.

Десь на задвірках свідомості зачалося, мов лихий карлик, усвідомлення того, що я не зможу завжди залишатися тут. Що рано чи пізно моє життя почне наздоганяти мене.

Але не зараз. І не скоро. А поки що навіть думати про це не буду. Просто наллю собі чашку смачного чаю, подивлюся «*Ранкову каву*» і ні про що зайве не думатиму.

Коли я приходжу на кухню, тато сидить за столом і читає газету. У повітрі запах тостів, тихенько грає «Бі-Бі-Сі-Радіо 4». Точнісінько як тоді, коли я була маленька й жила вдома. Життя тоді було простим. Таким простим. Жодних рахунків, жодних вимог, жодних загрозливих листів. Мене вкриває шалена хвиля меланхолії, і я, швидко кліпаючи, відвертаюся, щоб набрати води в чайник.

— Цікаві новини, — каже тато, постукуючи пальцями по «*Дейлі Телеграф*».

— Справді? — питаю я. — І які ж?

— «Скоттиш Прайм» поглинули «Флагстафф Лайф».

— А, так, — кидаю я невиразно. — Так, точно. Здається, я краєм вуха чула, що таке має статися.

— Усі вкладники «Флагстафф Лайф» отримають величезні виплати. Очевидно, найбільші в історії.

— Ого, — кажу я, намагаючись удати, що мені це цікаво. Я беру журнал «Домогосподарка», розгортаю його й беруся читати свій гороскоп.

Але щось не дає мені спокою. «Флагстафф Лайф». Чому ця назва така мені знайома? З ким я говорила про...

— Мартін і Дженіс, наші сусіди! — раптом вигукую я. — Вони — вкладники «Флагстафф Лайф»! Уже п'ятнадцять років.

— То їм добряче перепаде, — каже тато. — Очевидно, що довше ви з ними пробули, то більше одержите.

Він із шелестом перегортає сторінку, а я сідаю за стіл зі своєю чашкою чаю та «Домогосподаркою», розгорнутою на сторінці зі статтею про випікання пасок. «Це несправедливо», — ображено думаю я. Чому я не можу отримати якоїсь виплати? Чому б комусь не поглинути «Ендвіч-Банк»? Тоді мені б видали виплату, достатню, щоб перекрити заборгованість. І могли б заодно провчити Дерека Сміта.

— Щось плануєш на сьогодні? — підводить тато погляд.

— Нічого серйозного, — відповідаю я і ковтаю чаю.

Щось планую надалі? Нічого серйозного.

Зрештою, у мене видається хороший, приємний ранок — я допомагаю мамі розібрати купу одягу для благодійного розпродажу, і о пів на першу ми заходимо на кухню, зробити по бутерброду. Коли я дивлюся на годинник, у мене у свідомості спливає згадка про те, що три години тому я мала з'явитися в «Ендвіч-Банку», але згадка про це

дуже далека, мов віддалений звук. Усе моє лондонське життя зараз здається віддаленим, нереальним. *Ось тут* найкраще місце для мене. Подалі від шаленого натовпу, вдома з мамою й татом, за простими, необтяжливими справами.

Після обіду я виходжу в сад із одним із маминих каталогів для замовлення товарів поштою і сідаю на лаву під яблунею. За мить я чую голос із-за паркану й підводжу погляд. Це Мартін, сусід. Гм-м-м. У мене зараз не найкращі почуття до Мартіна.

— Привіт, Бекі, — тихо вітається він, — у тебе все гаразд?

— Чудово, дякую, — коротко відповідаю я, і мені хочеться докинути: *«І мені не подобається ваш син»*. Але тоді вони, напевно, вирішать, що я просто виправдовуюся, правда ж?

— Бекі, — каже Дженіс, з'являючись біля Мартіна із садовою лопаткою в руках. Вона захоплено дивиться на мене. — Ми чули про твого... *переслідувача*, — шепоче вона.

— Це ж злочин! — розлючено каже Мартін. — Таких саджати треба.

— Якщо ми чимось можемо допомогти, — каже Дженіс. — Будь-чим. Просто скажи нам.

— Усе гаразд, справді, — запевняю я їх, і вони вже здаються мені симпатичнішими. — Я просто хочу трохи тут побути. Подалі від усього цього.

— Ну звичайно ж, — говорить Мартін. — Розважлива дівчинка.

— Я сьогодні вранці вже сказала Мартінові, — розповідає Дженіс, — що тобі варто найняти охоронця.

— Обережність ніколи не завадить, — додає Мартін. — Особливо цими днями.

— Така ціна слави, — сумно хитає головою Дженіс. — Ціна слави.

— Ну, хай там як, — намагаюся я закрити цю тему з переслідувачем. — Як у вас справи?

— О, у нас усе гаразд, — говорить Мартін. — Здається. — На мій подив, у його голосі чутно вдавану бадьорість. Западає тиша, і він зиркає на Дженіс, яка хмуриться і трохи хитає головою.

— Принаймні ви мали б радіти новинам, — весело кажу я. — Про «Флагстафф Лайф».

Западає мовчанка.

— Ну, — каже Мартін. — Ми могли б їм радіти.

— Ніхто не міг знати напевне, — каже Дженіс, злегка стенаючи плечима. — Так воно часто буває. Як карта ляже.

— А що трапилось? — здивовано перепитую я. — Мені здавалося, що ви отримаєте якісь величезні виплати.

— Схоже... — Мартін тре обличчя. — Схоже, що ця історія не про нас.

— Але... але чому?

— Мартін зателефонував їм сьогодні вранці, — пояснює Дженіс. — Щоб дізнатися, скільки ми отримаємо. У газетах написано, що довгострокові інвестори отримають *тисячі*. Але... — вона дивиться на Мартіна.

— Але що? — допитуюся я, відчуваючи якусь тривогу.

— Вочевидь, у нас більше немає права на ці виплати, — збентежено говорить Мартін. — Адже ми перевклали наші кошти. За старим вкладенням ми б їх отримали, але... — Він кашляє. — Тобто *щось* ми таки отримаємо, але лише близько сотні фунтів.

Я вражено дивлюся на нього.

— Але ж ви перевклали кошти лише...

— Два тижні тому, — каже він. — Така от іронія долі. Якби ми почекали ще зовсім трохи... Але що зроблено — те зроблено. Чого

тепер скигли. — Він покiрно стенає плечима i посмiхається до Дженiс, i вона всмiхається у вiдповiдь.

А я вiдвертаюся i кусаю губу.

Мене вкриває бридка холодна хвиля. Вони ухвалили рiшення перевкласти грошi за моєю порадою, правда ж? Вони запитали мене, чи варто їм перевкласти кошти, а я сказала: «Уперед!» Але тепер, якщо подумати... Хiба ж до мене не долинали чутки про це поглинання? О Боже! Невже я все знала? I могла б цьому запобiгти?

— Ми ж нiяк не могли дiзнатися, що будуть цi виплати, — каже Дженiс i нiжно кладе свою руку на чоловiкову. — Таке приховують аж до останньої митi, правда ж, Бекi?

Моє горло стискається, i я не можу вiдповiсти. Я тепер добре пригадую. Першою про це поглинання згадувала Алісія. Напередоднi мого приїзду сюди. I Фiлiп також щось про це розповiдав у офiсi. Щось про те, як пощастить довгостроковим вкладникам. Але... я не надто до нього дослухалася. Здається, саме тодi фарбувала нiгтi.

— Вони сказали, що ми б отримали двадцять тисяч фунтiв, якби не рипалися, — похмуро говорить Мартiн. — Збожеволiти можна, якщо про це подумати. Утiм, Дженiс має рацiю. Ми не могли цього знати. Нiхто цього не знав.

О Боже! Це все моя провина. Це все через мене. Якби я хоч раз у життi *подумала* головою...

— Ой, Бекi, не треба так засмучуватись! — каже Дженiс. — Це не твоя провина! Ти нiчого не знала! Нiхто нiчого не знав! Нiхто з нас не зміг би...

— Я знала, — чую я свiй власний жалюгідний голос.

Вони мовчать, нiби громом ураженi.

— Що? — ледь чутно перепитує Дженiс.

— Ну не те, щоб *знала*, — пояснюю я, опустивши очi. — Але якiсь чутки вже деякий час долинали до мене. Я мала б щось про це

сказати, коли ви мене запитували. Мала б порадити вам почекати. Але я просто... не подумала. Не згадала. — Я змушую себе підвести очі — і зустрічаюся із враженим поглядом Мартіна. — Я... мені дуже шкода. Це все через мене.

Западає тиша, Дженіс із Мартіном презираються, а я зіщулююся, втягую голову в плечі, сповнена ненависті до самої себе. Я чую, як у будинку дзвонить телефон, і хтось тупає до нього, щоб відповісти.

— Зрозуміло, — каже Мартін. — Ну... не турбуйся. Буває.

— Не звинувачуй себе, Бекі, — ласкаво говорить Дженіс. — Це ж ми вирішили перевкласти кошти, а не ти.

— До того ж ти останнім часом була під таким тиском, — додає Мартін, співчутливо поклавши долоню на мою руку. — Увесь цей жах із переслідуванням...

Тепер я точно от-от заплачу. Я не заслуговую на доброту цих людей. Я просто вкрала в них двадцять тисяч через свої довбані лінощі, через те що не стежу за подіями, за якими мала б стежити. Господи, та я ж, урешті-решт, фінансовий журналіст.

І раптом отут, стоячи в саду моїх батьків, я усвідомлюю, що скотилася на самісіньке дно свого життя. Чого я досягла? Нічого. Ані дещиці. Я не можу встежити за власними грішми, не вмю виконувати власну роботу, і в мене немає хлопця. Я скривдила свою найкращу подругу, набрехала батькам, а тепер от розорила сусідів. Час визнати власну поразку і піти до буддистського монастиря чи ще кудись.

— Бекі?

У нашу розмову вривається голос мого батька, і я здивовано підводжу погляд. Він зі стривоженим обличчям поспішає до нас по газону.

— Бекі, ти тільки не турбуйся, — каже він, — але я щойно говорив по телефону з тим Дерекком Смітом.

— Що? — перепитую я, відчуваючи, як моє обличчя блідне із жаху.

— З переслідувачем? — вигукує Дженіс, і тато похмуро киває.

— Не надто приємний чолов'яга, як на мене. Він досить агресивно зі мною говорив.

— Але звідки йому знати, що Бекі тут? — цікавиться Дженіс.

— Видно, просто навмання подзвонив, — каже тато. — Я дуже чемно з ним спілкувався, сказав лише, що тебе тут немає і що я й гадки не маю, де ти можеш бути.

— І... і що він відповів? — вражено допитуюся я.

— Плів якісь нісенітниці про зустріч, яку ви з ним узгодили. — Тато хитає головою. — Клепки в нього точно не вистачає.

— Вам би змінити номер, — радить Мартін. — І нікому його не давати.

— А звідки він дзвонив? — питає Дженіс стривоженим, високим голосом. — Він же може бути де завгодно! — Вона починає злякано озиратися садом, ніби чекаючи, що він от-от вискочить із-під куща.

— А й справді, — говорить тато. — Так, Бекі, думаю, варто тобі піти до будинку. З такими людьми ні в чому не можна бути певним.

— Гаразд, — покійно погоджуюся я. Просто повірити не можу, що все це відбувається насправді. Я дивлюся на татове стривожене обличчя і раптом думаю, що от-от розридаюся вголос. Ой, ну чому я не розповіла їм із мамою правду? Як я примудрилася втрапити в таку халепу?

— Люба, ти здаєшся зовсім пригніченою, — каже Дженіс, поплескуючи мене по плечу. — Іди, випий чашечку чаю.

— Так, — погоджуюся я. — Мабуть, так і зроблю.

І тато ласкаво веде мене до будинку, ніби я навіть ходити сама вже нездатна.

Усе виходить із-під контролю. Тепер я не лише відчуваю цілковитою лузеркою, але ще й утрачаю відчуття безпеки. Я вже не захищена, вже не в коконі; відчуваю незахищеною і вразливою. Я сиджу на канапі поряд із мамою, п'ю чай і дивлюся «Зворотний відлік» і щоразу, коли знадвору чується якийсь звук, я знервовано підстрибую.

Що, як Дерек Сміт їде сюди? Скільки часу йому знадобиться, щоб дістатися з Лондона? Години півтори? Дві, якщо втрапить у затор?

Він цього не робитиме. Він зайнята людина.

Але це ймовірно.

Або пошле сюди судових виконавців. О Господи! Загрозливих чоловіків у шкіряних куртках. Усередині в мене все стискається від жаху. Починає здаватися, що мене і справді переслідують.

Коли настає перерва на рекламу, мама бере каталог оздоб для саду.

— Поглянь лише, яка гарна купальня для птахів, — каже вона. — Неодмінно візьму для нашого садка.

— Чудово, — бурмочу я, не в змозі зосередитися.

— А ще в них суперові ящики, щоб вирощувати квіти на підвіконні, — провадить мама далі. — Тобі б не завадили такі у вікнах твоєї квартири.

— Так, — погоджуюся я. — Можливо.

— То замовити тобі пару? Вони не дорогі.

— Ні, не треба.

— Сплатити можна чеком або карткою «Віза»... — говорить вона, гортаючи сторінку.

— Ні, справді не треба, мамо, — відмовляюся я трохи різкішим голосом.

— Можеш просто подзвонити, розрахуватися «Візою», і їх тобі привезуть.

— Мамо, досить уже! — верещу я. — Вони мені не потрібні, зрозуміло?

Мама дивиться на мене здивовано й трохи докірливо і переходить до наступної сторінки свого каталогу. Я теж дивлюся на неї, і мене душить паніка. Мою картку «Віза» заблоковано. Мою картку «Світч» заблоковано. Усе заблоковано. А вона про це й не здогадується.

Не думай про це. Не думай про це. Я хапаю якийсь старий примірник «*Radio Таймз*» із журнального столика і беруся байдуже його гортати.

— А прикро вийшло з бідними Мартіном і Дженіс, правда? — підводить мама погляд. — Це ж треба, перевкласти кошти за два тижні до поглинання! От безталанні!

— Згодна, — бурмочу я, розглядаючи сторінку з рейтингом пісень. Я не хочу, щоб мені нагадували про Мартіна й Дженіс.

— А який жахливий збіг, — хитає мама головою. — Треба ж було тій компанії заснувати новий фонд просто перед поглинанням. Знаєш, багато людей, либонь, зробили саме те, що й Мартін із Дженіс, і багато втратили. Це справді жахливо. — Вона зиркає на екран. — О, починається.

Лунає весела музична заставка «*Зворотного відліку*», і з телевізора чуються гучні аплодисменти. Але я не слухаю їх, узагалі не звертаю жодної уваги. Я обмірковую те, що щойно сказала мама. Жахливий збіг, але ж це не зовсім збіг, правда? Узагалі-то Дженіс і Мартін отримали листа від банку з пропозицією перевкласти кошти. Їм же навіть подарунок за це пообіцяли. Настінний годинник.

Навіщо це зробили?

Раптом мене сповнює тривожне збудження. Хочу поглянути на той лист від «Флагстафф Лайф» і точно з'ясувати, за який час до поглинання його надіслали.

— «ПЕРЕМОЖЕЦЬ», — говорить мама, дивлячись на екран. — Ні, забагато букв. Ой, там має бути «І». То, може, «ПЕРЕМОЖЦІ»?

— Я... забіжу до сусідів, — пояснюю я, схоплюючись на ноги. — Лише на хвилинку.

Коли Мартін відчиняє двері, я бачу, що вони з Дженіс теж сидять перед телевізором і дивляться «Зворотний відлік».

— Доброго дня, — сором'язливо вітаюся я. — Я хотіла запитати: ми можемо дещо обговорити?

— Звісно! — каже Мартін. — Заходь! Хочеш хересу?

— Ой, — вимовляю я, трохи здивована цим. Не те щоб я мала щось проти випивки — звісно, ні, — але зараз іще й п'ятої години немає. — Ну гаразд!

— Для хересу не буває зарано! — проголошує Мартін.

— Я б теж не відмовилася. Дякую, Мартіне, — долинає з вітальні голос Дженіс.

А хай йому трясця. Та вони — пара алкоголіків!

О Господи, можливо, це теж моя провина. Може, це фіаско з грішми змушує їх шукати розради в алкоголі та перед блакитним екраном.

— Я лише хотіла запитати, — хвилюючись, говорю я, доки Мартін наливає темно-коричневий херес у високий пивний келих. — Просто з цікавості, чи можу я поглянути на той лист, який ви отримали від компанії «Флагстафф Лайф» із пропозицією перевкласти кошти? Хочу подивитися, коли його відправили.

— До нас він надійшов того самого дня, коли ми говорили з тобою, — говорить Мартін. — А навіщо це тобі? — Він підіймає свій келих. — За твоє здоров'я.

— Будьмо, — кажу я і відпиваю трохи. — Мені просто цікаво...

— Ходімо до вітальні, — перериває він мене і веде з передпокою.
— Ось, кохана, — він простягає Дженіс її херес. — До дна!

— Цить, — відповідає вона. — Гра з цифрами! Мені треба зосередитися.

— Я думаю, що могла б провести невеличке розслідування з цього питання, — шепочу я Мартінові під тікання «Зворотного відліку». — Мене все це так засмутило.

— П'ятдесят по 4 буде 200, — несподівано промовляє Дженіс. — Шість мінус 3 дорівнює 3, а якщо помножити на 7 — то 21, і все це додати.

— Ти розумничка! — каже Мартін, риючись у різьбленому дубовому буфеті. — Ось той лист, — каже він. — То ти статтю хочеш написати чи що?

— Можливо, — відповідаю я. — Ви були б не проти, правда ж?

— Проти? — він злегка стенає плечима. — Та ні, не думаю.

— Цить! — каже Дженіс. — Гра з барабаном починається.

— Гарзд, — шепочу я. — Ну то я... Візьму його із собою, можна?

— Гіпопотам! — вигукує Дженіс. — Ні, Гіппократ!

— І... дякую за херес. — Я відпиваю величезний ковток, трохи здригаючись від його надміру солодкого смаку. Потім ставлю келих і навшпиньках виходжу з кімнати.

Минуло півгодини, і я сиджу у своїй спальні. Я кілька разів перечитала листа від «Флагстафф Лайф» і переконалася, що тут щось нечисто. Скільки вкладників, либонь, перевклали кошти, спокусившись тим дурнуватим настінним годинником — і тепер не одержать своїх виплат? І скільки грошей завдяки цьому заощадили «Флагстафф Лайф»? Раптом мені стає насправді цікаво. Навіть більше

— я справді хочу написати про це. Уперше в житті я щиро зацікавилася фінансовою історією.

І я хочу написати про неї не для якихось вошивих *«Вдалих вкладень»*.

Візитівка Еріка Формена досі лежить у моєму гаманці. А на ній указано його особистий телефонний номер. Я виймаю її. Розглядаю якусь мить, а потім іду до телефону й швидко набираю номер, доки не встигла передумати.

— Ерік Формен, *«Дейлі Ворлд»*, — лунає його голос, трохи спотворений телефоном.

О Боже! Невже я справді це роблю?

— Доброго дня, — знервовано вимовляю я. — Я не знаю, чи пам'ятаєте ви мене. Ребекка Блумвуд із *«Вдалих вкладень»*. Ми бачилися на прес-конференції *«Недоторканного запасу»*.

— Точно, саме там і бачилися, — радісно говорить він. — Як у вас справи?

— Усе добре, — кажу я, міцно стискаючи пальцями слухавку. — Просто чудово. Ем-м... Я хотіла запитати, чи ви ще пишете про довіру до фінансових ділків?

— Пишемо, бо пишеться, — відповідає Ерік Формен. — А що?

— Ну, просто... — Я ковтаю. — Просто, схоже, в мене є історія, що могла б вас зацікавити.

Сімнадцять

Я ще ніколи так старанно не працювала над статтею. Ніколи в житті.

Щоб ви знали, мені ще ніколи не доводилося писати так швидко. У «Вдалих вкладеннях» ми можемо творити одну статтю цілий місяць — і ще на щось скаржимося.

Коли Ерік Формен запитав: «Ви встигнете написати до завтра?», я спершу подумала, що він жартує. Я хвацько вигукнула: «Звичайно!», і ледь не додала: «Можу й за п'ять хвилин вам її надіслати!» — і тут, дуже вчасно, втямила, що він говорить серйозно. Оце так!

Тож наступного ранку відразу мчу до Мартіна й Дженіс із диктофоном, щоб занотувати всю точну інформацію про їхні вкладення та з'ясувати якнайбільше подробиць, що зачіпали б за живе, як порадив мені Ерік.

— Нам потрібен людський інтерес, — сказав він мені по телефону. — Щоб не було нічого й близько схожого на ваші нудні фінансові звіти. Викличте в нас жаль до скривджених людей. Такий, щоб ми плакали. Звичайне подружжя, що гарувало, не покладаючи рук, сподівалося, що скромні заощадження допоможуть йому вижити на схилі літ. І їх обібрали ці жирдяї. У якому будинку мешкають ці люди?

— Гм-м... окремих будинок із чотирма спальнями в Сурреї.

— От про це не згадуйте, заради Бога! — наполог він. — Змалюйте їх чесними, бідними й гордими. Вони ніколи не вимагали ані пенса від держави, відкладали гроші, щоб забезпечити себе. Довірилися поважній фінансовій установі. А вона завдала їм от такого

удару... — Він замовк (судячи зі звуку, колупався в зубах). — І все таке. Як думаєте, впораєтесь?

— Я... ем-м-м ... так! Звичайно! — вичавлюю я із себе.

«О Боже, — подумала я, поклавши слухавку. — О Боже, ну куди я полізла?»

Але шляху назад уже немає. Отже, наступне, що слід зробити, — переконати Дженіс та Мартіна, що вони не проти того, щоб про них написали в «*Дейлі Ворлд*». Проблема в тому, що це не зовсім «*Файненшел Таймз*». І навіть не просто «*Таймз*». (Утім, як я нагадую їм, могло б бути й значно гірше: це могла б бути якась «*Зе Сан*», і вони опинилися б десь між моделлю, сфотографованою топлес, і розмитою світлиною «перчинки» Бекгем, зробленою папараці.)

Проте, на щастя, вони такі розчулені тим, як я викладаюся заради них, що їм, схоже, байдуже, для якої газети я пишу. А коли вони чують, що опівдні приїде фотограф, щоб зробити їхню світлину, — можна подумати, що до них на гостину зібралася сама королева.

— Моя зачіска! — вигукує з відчаєм Дженіс, дивлячись у дзеркало. — Я встигну покликати Морін, щоб вона мені вклала волосся?

— Сумніваюся. Але воно має чудовий вигляд, — заспокійливо говорю я. — І взагалі ви потрібні їм якомога простішими. Такі от... чесні, звичайні люди. — Я оглядаю вітальню, вишукуючи зворушливі подробиці для своєї статті.

«Картка, надіслана сином на річницю весілля, гордо стоїть на відполірованому до блиску каміні. Але цього року святкувати Мартінові та Дженіс Вебстерам нічого».

— Треба зателефонувати Філліс! — вигукує Дженіс. — Вона просто не повірить!

— Ви не були солдатом чи кимось таким? — задумливо питаю я Мартіна. — Ну, наприклад... пожежником? Перш ніж стати

менеджером із туризму?

— Ні, любонько, — морщить Мартін чоло. — Хіба кадетом у школі.

— О, чудово, — радію я. — Це нам підходить.

«Мартін Вебстер погладжує кадетський значок, що його він із такою гордістю носив у юнацькі роки. Його життя було сповнене важкої праці й служіння іншим. І тепер, після виходу на пенсію, він мав би насолоджуватися заслуженими винагородами.

Але ті жирдяї відібрали його чесно зароблені статки. “Дейлі Ворлд” запитує...»

— Я для тебе скопіював усі документи, — говорить Мартін. — Усі папери. Не знаю, чи знадобляться вони тобі...

— О, дякую, — кажу я, взявши в нього стосик аркушів. — Уважно все це перечитаю.

«Коли чесний Мартін Вебстер отримав лист від «Флагстафф Лайф» із пропозицією перевласти кошти в інший фонд, він повірив, що фінансові ділки знають, як для нього буде краще.

Через два тижні він дізнався, що його обманом позбавили виплати на суму 20000 фунтів.

— Моїй дружині через це стало зле, — говорить він. — Я так турбуюся».

Гм-м-м...

— Дженіс? — кажу я безтурботно. — Ви добре почуваетесь? Вас... нічого не турбує?

— Трохи нервую, чесно кажучи, любонько, — каже вона, дивлячись на мене із дзеркала. — Я зазвичай не надто добре вдаюся на фото.

«Я ще ніколи так не нервувала, — говорить тремтячим голосом місіс Вебстер. — І ніколи в житті не почувалася такою зрадженою».

— Ну, думаю, у мене вже досить матеріалу, — кажу я, встаю і вимикаю диктофон. — Мені, можливо, доведеться *трішечки* змінити слова із запису — просто щоб стаття вийшла досить яскравою. Ви ж не проти?

— Звичайно, ні! — запевняє Дженіс. — Пиши, що хочеш, Бекі! Покладемося на тебе.

— То що буде далі? — цікавиться Мартін.

— Я маю поговорити з «Флагстафф Лайф», — пояснюю я. — Дати їм змогу виправдатися.

— Як це — виправдатися? — перепитує Мартін. — Немає жодного виправдання тому, що вони вчинили з нами!

— Я розумію, — всміхаюся я йому у відповідь. — Отож-бо й воно!

Додому, а потім нагору, до моєї спальні, я йду, сповнена радісного піднесення. Єдине, що мені залишилося зробити, — отримати коментар від компанії «Флагстафф Лайф», а тоді можна починати писати статтю. У мене небагато часу: закінчити треба до другої години, щоб її надрукували в завтрашньому випуску.

Боже, як же це захоплює. Чому робота ніколи раніше мене так не захоплювала?

Я швидко хапаю слухавку з телефону й набираю номер «Флагстафф Лайф» — лише для того, щоб почути, що на запитання від преси відповідають зовнішні представники. Секретарка диктує номер, що здається мені якимось знайомим. Я якусь мить насуплено його розглядаю, а потім набираю на телефоні.

— Доброго дня, — говорить приємний голос. — «Брендон Коммюнікейшенз».

Господи, точно. Раптом я відчуваю, як мене трусить. Слово «Брендон» звучить, ніби ляпас. А я й забула про Люка Брендона.

Чесно кажучи, я геть забула й про все інше в моєму житті. І, власне, мені не хотілося б, щоб про нього нагадували.

Але все гаразд — мені ж не доведеться говорити особисто з ним, правда?

— Доброго дня! — кажу я. — Це Ребекка Блумвуд. Ем-м... Я хотіла б поговорити з кимось про «Флагстафф Лайф».

— Зачекайте, будь ласка, зараз погляну... — каже голос. — Так, це клієнт Люка Брендона. Я вас з'єднаю з його помічницею... — І не встигаю я нічого сказати, як той голос зникає.

О Боже!

Господи, я цього не зможу зробити. Я не зможу говорити з Люком Брендonom. Мої питання записані на аркуші паперу, що лежить переді мною, але я, не читаючи, вступлююся в них. Я пригадую приниження, яке відчувала того дня в «Гарродс». Як у мене всередині все перевернулося, коли я почула поблажливі нотки в його голосі й раптом допетрала, ким він мене вважає. Блазнем. Пустим місцем.

«Гаразд, я зможу це зробити», — твердо говорю я собі. Я зможу. Просто спілкуватимуся дуже холодно, по-діловому поставлю свої запитання і...

— Ребекко! — лунає раптом у мене у вусі. — Вітаю! Це Алісія.

— Ой, — здивовано вимовляю я. — Я думала, що говоритиму з Люком. Ідеться про «Флагстафф Лайф».

— Так, добре, — запевняє Алісія. — Люк Брендон — дуже зайнятий чоловік. Я переконана, що зможу відповісти на всі ваші запитання.

— О, гаразд, — говорю я і якусь мить мовчу. — Але ж «Флагстафф Лайф» не ваш клієнт, правда ж?

— Я впевнена, що в цьому разі це не має значення, — каже вона, злегка посміюючись. — Що вас цікавить?

— Гарзд, — кажу я, переглядаючи свої питання. — «Флагстафф Лайф» запропонували своїм вкладникам перевкласти кошти просто перед виплатою великих сум постійним інвесторам. Чи було це зроблено умисно? Розумієте, дехто багато через це втратив.

— Так... — каже вона. — Дякую. Камілло, мені копченого лосося із салатом.

— Що? — перепитую я.

— Вибачте, я тут, — каже вона, — занотовувала ваше питання... Боюся, що ви зможете отримати відповідь лише згодом.

— Але мені інформація потрібна якнайшвидше! — пояснюю я. — У мене лише кілька годин.

— Розумію, — говорить Алісія. Раптом її голос віддаляється. — Ні, копченого лосося. Гарзд, тоді курку по-китайськи. Так. — Голос знову наближається. — Ну, Ребекко, є ще питання? А знаєте, я вам надішлю наш останній прес-реліз. Там точно буде все, що вас цікавить. Або можете відправити запитання факсом.

— Чудово, — кажу я. — Так і зроблю. — І кидаю слухавку.

Якийсь час я дивлюся просто перед собою, у гнітючій тиші. Тупа корова. Вона навіть не послухала, що мене цікавить.

Потім поступово до мене доходить, що саме так зі мною й спілкуються завжди, коли я дзвоню до прес-служб. Адже ніхто й ніколи не поспішає відповідати на мої запитання, правда ж? Мене щоразу змушують чекати, обіцяють передзвонити, а потім просто ігнорують. Раніше мене таке не турбувало — мені просто подобалося висіти на телефоні, слухаючи «Зелені рукави» (принаймні більше подобалося, ніж працювати). Я ніколи раніше не переймалася тим, серйозно до мене ставляться чи ні.

Але сьогодні мене це таки турбує. Сьогодні те, що я роблю, *таки справді* здається мені важливим, і я таки *хочу*, щоб мене сприймали серйозно.

«Добре, я їй покажу, — розлючено думаю я. – Я покажу їм усім, разом із Люком Бренденом. Покажу їм, що я, Ребекка Блумвуд, не просто блазень якийсь».

Із раптовим завзяттям я тягнуся до друкарської машинки мого тата. Заправляю папір, вмикаю диктофон, глибоко вдихаю і беруся клацати клавішами.

РЕБЕККА БЛУМВУД
ЗЕ ПАЙНС
ЕЛТОН РОУД, 43
ОКСШОТТ
СУРРЕЙ

ФАКС-ПОВІДОМЛЕННЯ ДЛЯ ЕРІКА ФОРМЕНА
«ДЕЙЛІ ВОРЛД»

ВІД РЕБЕККИ БЛУМВУД

Шановний Еріку!

Додаю до цього повідомлення свою статтю на 950 слів про «Флагстафф Лайф» і втрачені виплати. Сподіваюся, що вона вам сподобається.

Із найкращими побажаннями

Ребекка Блумвуд,
фінансовий журналіст

Вісімнадцять

Наступного ранку я прокидаюсь о шостій. Розумію, що це смішно, але я хвилююся, як маленька дитина на Різдво (і як я сама на Різдво, чесно кажучи).

Лежу в ліжку, говорячи собі, що слід поводитися по-дорослому, лежати спокійно і не думати про це, але я просто не можу втриматися. Перебираю в уяві стоси газет у всіх кіосках для преси, по всій країні; усі примірники *«Дейлі Ворлд»*, що падають цим ранком на килимки в передпокоях. Скільки людей, позіхаючи, скоро розгортатимуть газети, бажаючи дізнатися про останні новини.

І що вони побачать?

Вони побачать моє ім'я! Ребекку Блумвуд друкують у *«Дейлі Ворлд»*! Моя перша стаття в газеті, яку читає вся країна. «Автор: Ребекка Блумвуд». Хіба ж не круто звучить? «Автор: Ребекка Блумвуд».

Я знаю, що мою статтю надруковано, адже вчора надвечір мені дзвонив Ерік Формен і розповів, що редакторів вона дуже сподобалася. Її надрукують на кольоровій сторінці — тож Дженіс із Мартіном красуватимуться на фото в усіх барвах. Це таки визнання. Не можу до кінця в це повірити. *«Дейлі Ворлд»*!

Мені спадає на думку, що навіть зараз, доки я тут лежу, газетяр у магазині за рогом уже отримав цілу купу тих *«Дейлі Ворлд»*. Цілий стос новеньких, іще не торканих газет. А відчиняється він... о котрій? О шостій, наскільки я пам'ятаю. А зараз п'ять хвилин на сьому. Тож *теоретично* я могла б просто зараз піти й купити собі одну газету, якби захотіла. Я могла б устати, накинути щось на себе, спуститися до газетяра і взяти її.

Проте я не така схиблена, щоб бігти зразу після відкриття магазину, аби лише побачити своє ім'я. Тобто за кого ви мене маєте? Ні, я просто знічев'я пройдуся туди пізніше — може, годині об одинадцятій або й опівдні, — візьму ту газету, погортаю без особливого інтересу, та й почимчикую собі додому. Либонь, навіть не буду витрачатися на неї. Адже я вже бачила своє ім'я надрукованим, правда ж? Нічого особливого. Жодного приводу для святкування.

Просто повернуся зараз на другий бік і спатиму далі. Узагалі не розумію, чого я так рано прокинулася. Пташки розбудили чи що. Гм-м-м... заплющую очі, збиваю подушку, треба подумати про щось інше... Цікаво, що в нас сьогодні на сніданок?

«Але ж я ніколи не бачила свого імені в *«Дейлі Ворлд»*, правда ж?» — лунає тихий голос у моїй голові. Я ніколи не бачила його в загальнонаціональній газеті.

Боже, це просто нестерпно. Я більше не можу чекати, я *маю* її побачити.

Я рішуче зіскакую з ліжка, вдягаюся і навшпиньки спускаюся сходами. Зачиняючи двері, я почуваюся тією дівчиною з пісні «Бітлз», що пішла з дому. Повітря надворі прохолодне й чисте, навкруги безлюдно. Боже, як добре рано вставати. Якого біса я частіше не встаю о шостій? Я б мала щодня так робити. Ходити в швидкому темпі перед сніданком, як це роблять у Нью-Йорку. Спалювати купу калорій, а потім повертатися додому, снідати вівсянкою та апельсиновим фрешем, сповнюючись енергії. Чудово. Так відтепер і житиму.

Коли я наближаюся до ряду крамничок, де є й газетна, серце в мене починає калатати, і, сама того не бажаючи, я йду щораз повільніше й повільніше, як на похороні. Тепер, опинившись тут, я починаю нервувати. Я взагалі не впевнена, що хочу бачити своє ім'я надрукованим. Може, я просто куплю собі батончик «Марс» і повернуся додому. Або м'ятний «Аеро», якщо в них такі продають.

Я обережно прочиняю двері і здригаюся від тенькання, з яким вони відчиняються. Мені зовсім не хочеться сьогодні привертати чийось увагу. А що, як цей хлопець за прилавком уже прочитав мою статтю і вважає її примітивом? О Боже, це справді шарпає за нерви. Узагалі не слід було йти в журналістику. Треба було стати косметологом, як я завжди й мріяла. Може, ще не пізно. Здобуду освіту, відкрию власний салон...

— Доброго ранку, Бекі!

Я підводжу погляд і відчуваю, як обличчя в мене набуває здивованого вигляду. Мартін Вебстер стоїть біля каси з примірником «*Дейлі Ворлд*» у руках.

— Я просто випадково прокинувся, — соромливо пояснює він. — Вирішив прогулятися й зазирнути сюди...

— О, — вимовляю я. — Ем-м-м... і я теж. — Я байдуже знизую плечима. — Коли вже все одно прокинулася...

Мені в очі впадає газета, і я відчуваю, як усередині в мене все перевертається. О Боже. Я зараз знепритомнію від хвилювання. Будь ласка, просто вбийте мене швидко.

— То як... як вона? — здавленим голосом питаю я.

— Ну, — говорить Мартін, якимось розгублено розглядаючи сторінку. — Чималенька, звичайно. — Він повертає газету, щоб показати мені, і я ледве не падаю. Там кольорове фото Мартіна і Дженіс, що знедолено дивляться в об'єктив, і заголовок «РОДИНА, ОБІБРАНА ЖИРДЯЯМИ З “ФЛАГСТАФФ ЛАЙФ”».

Я тремтливими руками беру в Мартіна газету. Мій погляд ковзає сторінкою до першого стовпчика тексту... і так, є! «Автор: Ребекка Блумвуд». Це моє ім'я! Це я!

Двері магазину знову тенькають, і ми вдвох озиремося. І там, на своє невимовне здивування, я бачу тата.

— Ой. — Він, засоромившись, покашлює. — Мама просила мене купити газету. А коли я вже однаково встав...

— Я теж, — швидко говорить Мартін.

— Так, і я, — додаю я.

— То що, — питає тато. — Вона є?

— Так, — відповідаю я, — є. — Повертаю газету й показую йому.

— Ого, — говорить він. — Чималенька, правда ж?

— Фото непогане, чи як вам? — захоплено говорить Мартін. — Квіти на наших фіранках так чудово видно.

— Так, фото круте, — погоджуюся я.

Не буду принижуватися і питати, як йому сама стаття. Якщо захоче похвалити мою писанину — похвалить. А як не захоче — ну і хай собі. Головне, що я нею пишаюся.

— І Дженіс чудово вийшла, як на мене, — каже Мартін, розглядаючи фотографію.

— Так, гарно, — погоджується тато. — Хоча вона й дуже сумна.

— Бачите, ці професіонали вміють правильно подавати освітлення в кадрі, — говорить Мартін. — Як тут на неї лягли сонячні промені.

— А як вам моя стаття? — жалібно скиглю я. — Сподобалася?

— О, так, дуже! — каже Мартін. — Даруй, Бекі, треба було зразу сказати! Я ще не все прочитав, але, здається, все описано досить точно. Я просто якимось героєм вийшов! — Він хмуриться. — Хоча, знаєш, я взагалі-то не брав участі ні в якій війні...

— Та нічого, — спішно кажу я. — Це не так уже й важливо.

— Ти все це за вчора написала? — допитується тато. — На моїй машинці? — Він здається враженим.

— Так, — кажу я, задоволена собою. — Непогано вийшло, правда ж? А підпис бачив? «Автор: Ребекка Блумвуд».

— Дженіс буде в захваті, — каже Мартін. — Куплю дві газети.

— А я візьму три, — говорить тато. — Твоя бабуся буде страшенно рада це побачити.

— І я одну, — додаю я. — Або, може, дві... Я безтурботно простягаю руку, беру кілька газет і кидаю на касу.

— Шість примірників? — перепитує продавець. — Ви впевнені?

— Мені для портфоліо потрібно, — кажу я, трохи зашарівшись.

Ми повертаємося додому. Мама з Дженіс удвох чекають біля наших дверей, їм уже кортить побачити газету.

— Моя зачіска! — жалібно стогне Дженіс, поглянувши на світлину. — У неї жахливий вигляд! Що вони з нею зробили?

— Нічого жахливого, кохана! — заперечує Мартін. — Ти просто чудово вийшла.

— Ваші фіранки так добре видно, Дженіс, — зазначає мама, зазираючи їй через плече.

— Так, і справді! — пристрасно говорить Мартін. — Я теж те саме сказав.

Я втрачаю будь-яку надію. Що в мене за родина, якщо якісь завіски її цікавлять більше, ніж провідний фінансовий журналіст? Утім, мені однаково. Я зачарована підписом. «Автор: Ребекка Блумвуд». «Автор: Ребекка Блумвуд».

Коли всі роздивилися газету, мама запрошує Дженіс і Мартіна до нас на сніданок, а тато йде варити каву. Навкруги витає святковий дух, і ми сміємося. Здається, ніхто з нас ще до кінця не повірив, що про Дженіс і Мартіна написали в *«Дейлі Ворлд»*. (І про мене, звісно. «Автор: Ребекка Блумвуд».)

О десятій я вислизаю, щоб подзвонити Ерікові Формену. Просто так, між іншим. Сказати, що бачила статтю.

— Непогано вийшло, правда ж? — радісно каже він. — Редактор справді переймається цією темою, тож якщо натрапите ще на такі

історії — свистіть. Мені подобається ваш стиль. Те, що треба для «Дейлі Ворлд».

— Чудово, — кажу я, хоча й не знаю точно, варто це вважати за комплімент чи ні.

— О, і поки не забув, — додає він. — Ви маєте дати мені свої банківські реквізити.

Щось у мене всередині неприємно стискається. Навіщо Ерікові Формену мої банківські реквізити? Що за чортівня? Хоче перевірити моє фінансове становище чи що? Установити мою кредитоспроможність?

— Зараз усі розрахунки проводять безготівково, — пояснює він. — Чотириста фунтів. Вас влаштує?

Що? Про що він...

О Господи, він *заплатить* мені. Ну звичайно ж. Звичайно!

— Цілком, — чую я свій власний голос. — Жодних проблем. То я вам... скажу номер мого рахунку?

«Чотири сотні фунтів!» — здивовано думаю я, розшукуючи свою чекову книжку. Отак просто! Повірити не можу.

— Чудово, — каже Ерік Формен, записуючи мої реквізити. — Я все владнаю з бухгалтерією. — Якийсь час він мовчить. — Скажіть-но, а ви можете писати на загальні теми? Наприклад, історії із життя людей...

Чи можу я? Він жартує?

— Звісно, — я намагаюся говорити не надто захоплено. — Власне... це, либонь, було б навіть цікавіше, ніж фінанси.

— О, добре, — говорить він. — Ну, я пошукаю теми, що можуть вам підійти. Як я вже казав, ваш стиль, як на мене, — те, що треба для нашого видання.

— Чудово, — кажу я. — Дякую.

Я кладу слухавку із широченною посмішкою на обличчі. Мій стиль — те, що треба для *«Дейлі Ворлд»*! Ха! Нарешті я знайшла свою нішу!

Телефон знову дзвонить, і я відповідаю, міркуючи, чи це, бува, не Ерік Формен так швидко знайшов завдання для мене.

— Ребекка Блумвуд слухає, — діловим тоном кажу я.

— Ребекко, — лунає холодний голос Люка Брендона. — І серце в мене завмирає. — Чи не будете ви ласкаві мені пояснити, що в біса коїться?

От чорт!

Хай йому трясця, він, схоже, справді розлючений. На мить я вклякаю на місці. У горлі в мене пересихає, рука, що тримає слухавку, пітніє. О Боже! Що говорити? Що мені йому говорити?

Але стривайте-но. Я не зробила нічого поганого.

— Не розумію, про що ви, — зволікаю час. «Заспокойся, — наказую собі. — Говори спокійно й байдуже».

— Я маю на увазі вашу бездарну писанину в *«Дейлі Ворлд»*, — пояснює він. — Вашу односторонню, неперевірену і, найімовірніше, наклепницьку історію.

На якусь мить я така вражена, що не можу навіть говорити. Бездарну? Наклепницьку?

— Вона не бездарна! — нарешті вибухаю я. — Це хороша стаття. І в ній точно немає жодних наклепів. Я можу довести все, що написала.

— А вислухати версію іншої сторони було надто складно, — кидає він. — Ви, мабуть, були надто зайняті написанням тієї драматичної історії, щоб звернутися до *«Флагстафф Лайф»* і попросити пояснення. Для вас важливіше було написати красиво, і ви вирішили не псувати свою розповідь надмірною справедливістю.

— Я намагалася вислухати іншу сторону! — розлючено вигукую я. — Я вчора дзвонила у вашу дурну піаркомпанію й говорила, що пишу ту статтю!

Западає мовчанка.

— З ким ви спілкувалися? — питає Люк.

— З Алісією, — пояснюю я. — Я поставила їй дуже чітке питання про політику «Флагстафф» щодо перевкладення коштів, і вона сказала, що надасть інформацію згодом. Я попереджала її, що терміни дуже стислі.

Люк нетерпляче зітхає.

— Якого біса взагалі ти говорила з Алісією? «Флагстафф» — мій клієнт, а не її.

— Я знаю! Я казала їй про це! Але вона запевнила, що ти дуже зайнятий і вона може все зі мною вирішити.

— Ти їй казала, що пишеш для «Дейлі Ворлд»?

— Ні, — кажу я, відчуваючи, як у мене рожевіють щоки. — Я не казала, для кого саме пишу. Але я відповіла б їй, якби вона мене запитала. Вона просто не заморочувала собі голови. Вона й припустити не могла, що я роблю щось важливе, — як я не намагаюся стриматися, голос у мене знервовано підвищується. — Отож вона помилилася, правда ж? Ви всі помилялися. І, може, тепер ви почнете ставитися до всіх із більшою повагою. Не лише до людей, важливих, *на вашу думку*.

Я замовкаю, важко дихаючи. Западає тиша.

— Ребекко, — нарешті каже Люк, — якщо це через те, що сталося між нами того дня... Якщо це якась дріб'язкова помста...

Господи, от тепер у мене зриваються всі гальма.

— Не смій мене в біса звинувачувати! — верещу я — Не смій намагатися перевести це на особисті рахунки! Це навіть близько не пов'язано! Це все через некомпетентність ваших працівників! Я діяла

цілком професійно. Я надала вам усі можливості розповісти свою версію історії. *Усі* можливості. І не я винна, що ви їх прогавили.

І, не даючи йому змоги ще щось сказати, я кидаю слухавку.

Я, трохи тремтячи, повертаюся на кухню. Подумати лишень — мені подобався Люк Брендон. Я підходила до нього в ресторані. Дозволила йому позичити мені двадцятку. Він же просто зарозумілий, самозакоханий, шовіністичний...

— Телефон! — гукає мама. — Відповісти?

О Боже. Це знову він, правда ж? Дзвонить, щоб вибачитися. Ну, не варто йому думати, що я так легко здамся. Я не відмовлюся від жодного зі сказаних слів. І поясню це йому. А взагалі-то додам іще, що...

— Це тебе, Бекі, — говорить мама.

— Гарзд, — говорю я без жодних емоцій і прямую до телефону. Я не поспішаю, не панікую, я відчуваю, що все під контролем.

— Слухаю! — вимовляю я.

— Ребекко? Це Ерік Формен.

— О! — Я здивована. — Вітаю!

— Є новини про вашу статтю.

— Справді? — я намагаюся говорити спокійно. Але всередині в мене все стискається. Що, як він говорив із Люком Бренденом? Що, як я таки в чомусь *помиллася*? От чорт, я ж усі факти перевірила, правда ж?

— Мені щойно дзвонили з «*Ранкової кави*», — говорить він. — Знаєте, така телевізійна програма? З Рорі та Еммою. Їх зацікавила ваша історія.

— Що? — спантеличено перепитую я.

— У них нова рубрика, присвячена фінансам. «Керуй своїми коштами». Вони раз на тиждень запрошують якогось знавця фінансів і

пояснюють глядачам, як пильнувати за своїми грошеними. — Ерік Формен починає говорити тихіше. — Чесно кажучи, у них уже закінчуються теми для розмов. Вони вже обговорили іпотеки, платіжні картки, акції в крамницях, пенсії... Ну, все, що й так усім відомо.

— Ясно, — намагаюся вимовити так, ніби щось розумію. Але його слова доходять до мене дуже повільно, і я почуваюся трохи приголомшеною. Рорі та Емма прочитали мою статтю? Самі Рорі та Емма? Я раптом уявляю, як вони вдвох сидять із газетою, і кожен, сперечаючись, тягне аркуші до себе, щоб краще бачити.

Але ж це дурниця, правда? Вони взяли б дві газети.

— Ну, словом, вони вас запрошують на шоу завтра вранці, — говорить Ерік Формен. — Щоб обговорити цей випадок із виплатами, попередити глядачів, щоб не втрачали пильність. Вам таке цікаво? Якщо ні, я запросто можу їм сказати, що у вас немає часу.

— Ні! — спішно вигукую я. — Ні. Скажіть їм, що я ... — Я ковтаю. — Мені це цікаво.

Поклавши слухавку, я ледь не непритомнію. Не можу повірити. Мене покажуть по телевізору.

**ГЕЛЬСІНСЬКИЙ БАНК
ГЕЛЬСІНКИ-ГАУЗ
124 ЛОМБАРД-СТРИТ
ЛОНДОН EC2D 9YF**

Ребекка Блумвуд
с/о «Вільям Грін Рікрутмент»
39 Ферингдон-сквер
Лондон EC4 7TD

Huvä Rebecca Bloomwood

Oli erittäin hauska tavata teidät viime viikolla, vaikka tapaaminen jäikin lyhyeksi. Olitte selvästi hermostunut, mikä on aivan ymmärrettävää. Siitä huolimatta minä ja kollegani ihailimme tavalli-suudesta poikkeavaa luonteenlaatuanne. Olemme varmoja, että teistä olisi yhtiöllemme paljon hyötyä, ja mielellämme tapaisimme teidät uudestaan, ehkä lounaan merkeissä.

Haluaisin onnitella teitä suurenmoisesta artikkelis-tanne «**Дейлі Ворлд**» – lehdessä. Olette selvästi taitava ilmaisemaan ajatuksianne, ja on suuri ilo päästä pian keskustelemaan kanssanne äidinkielelläni. Toivoisin että ottaisitte minuun yhteyttä yllä mainitulla osoitteella.

Parhain terveisin

Ystävällisesti

Jan Virtanen

Дев'ятнадцять

Машина, що має відвезти мене на телестудію, прибуває наступного ранку рівно о 7:30. Коли у двері дзвонять, ми з мамою й татом усі разом підстрибуємо, хоча й чекаємо в напруженій тиші вже десять хвилин.

— Ну, — похмуро каже тато, поглянувши на годинник. — Таки приїхали.

Коли я розповіла йому про всі вчорашні домовленості, тато пророкував, що машина не приїде і йому доведеться самому везти мене до студії. Учора ввечері він навіть розробив маршрут і зателефонував дядькові Малкольму, щоб той був на підхваті (чесно кажучи, мені здалося, що він на це з нетерпінням чекав).

— О Бекі, — каже мама тремтливим голосом. — Нехай щастить, люба. — Вона дивиться на мене і хитає головою. — Нашу маленьку Бекі покажуть по телевізору. Повірити не можу.

Я починаю підводитися, але тато кладе руку мені на плече, стримуючи мене.

— А зараз, перш ніж відчинити двері, Бекі, — говорить він, — ти все зважила, точно? Ти усвідомлюєш, на який ризик ідеш?

Він зиркає на маму, що кусає губу.

— Усе зі мною буде гаразд! — кажу якомога заспокійливіше. — Ну правда, тату, ми ж уже все вирішили.

Учора ввечері татові раптом спало на думку, що, коли мене покажуть по телевізору, мій переслідувач дізнається, де я. Спершу він непохитно доводив, що мені слід усе скасувати. І мені коштувало чималих зусиль переконати їх із мамою, що на телестудії я буду в цілковитій безпеці. Вони навіть говорили про те, щоб найняти мені

охоронця. Ви можете в це повірити? Як би це виглядало, коли б я туди з'явилася з охоронцем?

Узагалі-то досить круто і загадково, чи не так? Чорт, а це, до речі, була непогана думка.

У двері знову дзвонять, і я швидко підводжуся.

— Ну, — каже тато. — Будь обережною.

— Буду, не хвилюйся! — відповідаю я і хапаю свою сумочку. Я йду до дверей якомога спокійніше, намагаючись не показувати свого захоплення. Але насправді я от-от злечу в небо.

Просто повірити не можу, як чудово все складається. Мене покажуть по телевізору. Крім цього, усі до мене такі люб'язні. Учора я кілька разів розмовляла по телефону з помічником продюсера «*Ранкової кави*» — дуже милою дівчиною на ім'я Зельда. Ми узгодили, що саме я говоритиму в програмі, потім вона домовилася, щоб по мене приїхала машина. А коли я сказала, що саме гостюю в батьків без жодної пристойної одежини під рукою, вона трохи подумала і сказала, що я можу обрати щось зі студійного гардеробу. Оце справді круто, правда ж? Обирати вбрання серед усього розмаїття їхнього гардеробу! Сподіваюся, вони дозволять залишити його собі після програми.

Коли я відчиняю двері, усередині в мене все захоплено підстрибує. На під'їзді до будинку на мене чекає ставний чоловік середнього віку, одягнений у формений піджак і кашкет. Він стоїть біля блискучого седана. Мій особистий водій! Що далі — то краще.

— Міс Блумвуд? — питає водій.

— Так, — відповідаю я, не маючи сил приховати вдоволену посмішку. Я тягнуся до ручки дверцят, та він випереджає мене, шанобливо відчиняє їх і зупиняється, чекаючи, поки я саду в авто. Боже, я почуваюся кінозіркою чи кимось таким!

Я озираюся на наш будинок — і на ганку бачу тата з мамою, геть приголомшених.

— Ну що ж, бувайте! — промовляю я, намагаючись говорити таким буденним тоном, ніби я щодня їжджу на машині з власним водієм. — Побачимося пізніше!

— Бекі, це ти? — долинає від сусіднього будинку, і з іншого боку огорожі з'являється Дженіс у халаті. Вона помічає машину, очі в неї округлюються, і вона зиркає на маму, що стенає плечима, всім своїм виглядом промовляючи: «Так, розумію, це неймовірно, правда ж?»

— Доброго ранку, Дженіс, — вітається батько.

— Доброго, Грегеме, — відповідає вражена Дженіс. — О Бекі, я ніколи нічого подібного не бачила! Скільки живу, не бачила... Ех, поглянув би на тебе зараз Том... — Вона затинається і глипає на маму. — Ви її сфотографували?

— Ні, — відповідає мама із жахом. — Нам таке й на думку не спало. Грегеме, швидко біжи по фотоапарат!

— Ні, постривайте, я візьму нашу камеру! — пропонує Дженіс. — Миттю принесу її. Ми можемо зафільмувати, як машина під'їжджає до будинку, а потім Бекі виходить із дверей... Фоном будуть «Чотири сезони», а тоді одразу перейдемо до...

— Ні! — спішно заперечую я, помітивши, як змінилося обличчя водія. Боже, як ніяково. А мені так добре вдавалося поводитися безтурботно, професійно й незворушно. — У нас немає часу ні на які фото. Мені треба на студію!

— Так, — погоджується, раптово стривожившись, Дженіс. — Так, тобі не слід запізнюватися. — Вона перелякано дивиться на годинник, ніби програма могла вже розпочатися. — Це ж об одинадцятій, так?

— Об одинадцятій початок, — відповідає тато. — На запис ставте за п'ять хвилин — так усім раджу.

— Так і зробимо, — відповідає Дженіс. — Про всяк випадок. — Вона зітхає. — Я весь ранок навіть до вбиральні не ходитиму, щоб, бува, не прогавити!

У благоговійній тиші я сідаю в машину. Водій професійним рухом зачиняє дверцята й, обходячи машину, прямує до свого місця. Я натискаю на кнопку, щоб опустити вікно, і щиро посміхаюся мамі з татом.

— Бекі, люба, що ти потім робитимеш? Повернешся сюди чи до своєї квартири?

Моя посмішка відразу ж згасає, і я опускаю погляд, вдаючи, що намагаюся впоратися з тими кнопками біля вікна. Не хочу думати про те, що буде потім.

Узагалі-то я навіть уявити собі не можу цього «потім». Мене покажуть по телевізору... на цьому крапка. Уся решта мого життя зачинена в скриньці, засунута в найпотаємніший куточок моєї свідомості, і я взагалі не хочу про неї згадувати.

— Я... не знаю точно, — відповідаю я. — Побачимо, як усе складеться.

— Тебе, либонь, покличуть на фуршет після ефіру, — говорить тато голосом справжнього знавця. — Ці типи із шоубізу тільки й тиняються по фуршетах.

— Ага, по фуршетах, де більше наливають, — докидає Дженіс із коротким смішком.

— До «Айві», — говорить мама. — Це ж там зустрічаються всі актори, правда?

— «Айві» — учорашній день, — заперечує тато. — Її запросять до «Гручо Клаб».

— «Гручо Клаб», — сплескує руками Дженіс. — Це ж туди ходить Кейт Мосс?

Так, це вже навіть не смішно.

— Краще б нам уже їхати, — говорю я, і водій відповідає коротким кивком.

— Нехай щастить, любонько, — гукає тато. Я зачиняю вікно, відкидаюся на спинку сидіння, і машина з тихим гуркотом везе мене від нашого дому.

Якийсь час ми їдемо мовчки. Я поглядаю у вікно, видивляючись, чи, бува, хтось не бачить, як я їду в машині із власним водієм, та не замислюється, хто я така («Либонь, та новенька із “Жителів Іст-Енду”»). Щоправда, ми так швидко мчимо двосмуговим шосе, що, мабуть, побачити замість мене можна лише розмиту пляму.

— Тож, — каже після недовгого мовчання водій, — ви будете в «Ранковій каві»?

— Саме так, — відповідаю я й одразу ж відчуваю, як мої вуста розтягуються у вдоволеній посмішці. Боже, я маю *покінчити* із цим. Навряд чи Джеремі Паксман починає безглуздо шкіритися щоразу, коли його питають, чи знімається він у «Юніверситі Челлендж». Найімовірніше, він коротко всміхається, ніби кажучи: «Ну звісно, я знімаюся в «Юніверситі Челлендж»...»

— А навіщо вам туди? — вривається водій у мої думки.

Я ледь не відповідаю: «Щоб стати відомою і, можливо, безкоштовно отримати гарний одяг», — але відразу ж розумію, що він мав на увазі.

— Розповім одну фінансову історію, — кажу я гордовито. — Я написала статтю в «Дейлі Ворлд», продюсери прочитали її й запросили мене на ефір.

— Були вже на телебаченні?

— Ні, — неохоче визнаю я, — не доводилося.

Ми зупиняємося на світлофорі, й водій повертається в кріслі, щоб роздивитися мене.

— Усе буде добре, — підбадьорює він. — Головне — не нервувати.

— Нервувати? — посміхаюся у відповідь. — Я зовсім не нервую, я просто... з нетерпінням на це чекаю.

— Радий чути, — відповідає водій, знову відвертаючись. — Тоді все буде гаразд. Знаєте, деяким людям, що сідають на той диван у студії, здається, що вони спокійні, розслаблені й щасливі... Але потім вони бачать той червоний вогник на камері й усвідомлюють, що на них зараз дивляться два з половиною мільйони людей по всій країні. Дехто починає панікувати. Сам не знаю чому.

— Он як, — кажу я після короткої паузи. — Ну... я не така. Зі мною все буде гаразд.

— То й добре, — каже водій.

— Добре, — повторюю я вже не так упевнено й визираю з вікна. У мене все буде гаразд. Звичайно ж, буде. Я ніколи в житті не хвилювалася і тепер вже точно не...

Два з половиною мільйони людей.

Боже. Коли подумати — це таки чимало. Два з половиною мільйони людей сидітимуть удома перед екранами. Вдивлятимуться в моє обличчя. Чекатимуть, що я скажу далі.

О Господи. Добре, не варто про це думати. Головне — пам'ятати, як добре я підготувалася. Учора весь вечір тренувалася перед дзеркалом, і слова в мене просто відскакують від зубів.

«Усе треба буде пояснити дуже доступно, — так сказала Зельда, — адже більшість глядачів “Ранкової кави” — 76% — домогосподарки в декреті, що поглядають на екран одним оком». Вона невпинно вибачалася за таке спрощення і повторювала, що мене, фінансового експерта, таке, либонь, дуже дратуватиме. І, звісно, я погоджувалася з нею.

Але, чесно кажучи, мені від цього тільки легше. Як на мене, що простіше — то краще. Адже писати статтю з усіма нотатками під рукою — це одне, а от відповідати на хитромудрі питання в прямому

ефірі — зовсім інше. (Насправді про це навіть думати страшно, але Зельді я про це не казала. Не хочу, щоб вона вважала мене якоюсь дурепою).

Отож я збираюся почати свій виступ словами: «Якщо б вам запропонували вибір між старовинним настінним годинником і двадцятьма тисячами фунтів, що б ви обрали?» Рорі чи Емма скажуть: «Ну звісно ж, двадцять тисяч!», і я погоджуся з ними: «Саме так, двадцять тисяч фунтів». Трохи помовчу, щоб глядачі усвідомили, яка це сума, а потім скажу: «На жаль, коли компанія «Флагстафф Лайф» запропонувала своїм клієнтам такі годинники за те, що вони перевкладуть свої заощадження, ніхто їх не попередив, що через таке перевкладення вони також *утратять* двадцять тисяч фунтів».

Звучить непогано, правда ж? Рорі та Емма поставлять кілька простих запитань на кшталт: «Як можна убезпечити себе від такого?», а я дам чіткі прості відповіді. А вже під кінець, щоб не перевантажувати глядачів, поговоримо про те, що можна придбати за двадцять тисяч фунтів.

Насправді цього я чекаю найбільше. Я вже вигадала чимало варіантів. Ви знали, що за двадцять тисяч можна купити 52 годинники «Гуччі», і у вас *ще* й залишиться решта, якої вистачить на сумку?

Студія, де знімають «*Ранкову каву*», розташована на «Майда Вейл», і, коли ми під'їжджаємо до воріт, які я не раз бачила в заставці шоу, я відчуваю особливе піднесення. Я справді тут. Мене справді покажуть по телевізору!

Вахтер пропускає нас через шлагбаум, ми гальмуємо перед величезними подвійними дверима, і водій відчиняє переді мною дверцята. Коли я виходжу, у мене трохи трусяться коліна, однак я змушую себе впевненою ходою піднятися сходами, тоді крокую до рецепції.

— Я на «*Ранкову каву*», — пояснюю я і посміхаюся куточками губ, розуміючи, що саме я щойно сказала. — Тобто...

— Я вас зрозуміла, — люб'язно, але втомлено говорить секретарка. — Вона шукає моє ім'я в списку, набирає на телефоні номер і каже: — Джейн? Ребекка Блумвуд уже тут. — Вона вказує мені на ряд м'яких крісел і повідомляє: — По вас скоро прийдуть.

Я сідаю навпроти жінки середнього віку, з копицею неслухняного темного волосся на голові та великим бурштиновим кольє навколо шиї. Вона запалює сигарету, і хоч я їй кинула курити, але раптом відчуваю, що їй мені не завадила б цигарка.

Не те щоб я нервувала, ні, я просто не відмовилася б від цигарочки.

— Вибачте, — зауважує секретарка. — Тут не можна курити.

— Дідько, — хрипко бурмоче жінка. Вона глибоко затягується, гасить сигарету об блюдце і змовницьки посміхається мені. — Будеш гостем на передачі? — питає вона.

— Так, — відповідаю я, — а ви теж?

Жінка киває:

— Рекламуватиму свій новий роман «*Захід кривавого сонця*». — Вона притищує голос до напруженого хрипу. — Це приголомшлива історія про любов, пожадливість і вбивство, що розгортається в безжальному світі відмивачів брудних грошей у Південній Америці.

— Йой, — скрикую я, — звучить і справді...

— Стривай, дам тобі примірник, — перебиває мене жінка. Вона порпається у величезній сумці від «Малберрі» і дістає звідти мальовничо оформлену книжку в товстій обкладинці. — Нагадай-но своє ім'я.

Нагадати?

— Ребекка, — кажу я. — Ребекка Блумвуд.

— «Для Бекки, — у голос промовляє жінка, виводячи моє ім'я на першій сторінці. — З любов'ю та величезною приємністю».

Вона розмашисто ставить свій підпис і простягає книжку мені.

— Боже мій, — кажу я. — Дякую, — швидко зиркаю на обкладинку, — Елізабет.

Елізабет Пlover. Чесно кажучи, ніколи про таку не чула.

— Думаю, тобі цікаво, звідки я знаю стільки про той жорстокий і небезпечний світ, — каже Елізабет. Вона нахиляється і втуплює в мене величезні зелені очі. — Правда в тому, що я жила зі справжнім відмивачем брудних грошей довгих три місяці. Я кохала його, я багато чого в нього навчилася... але потім зрадила його. — Вона переходить на шепіт. — Я досі пам'ятаю той погляд, який він кинув на мене, коли поліцейські тягли його геть. Він знав, що це зробила я. Він знав, що це я стала його Юдою. І все ж таки я думаю, що він любив мене за це.

— Вау! — Я вражена несподівано для самої себе. — І це все сталося в Південній Америці?

— Узагалі-то в Гоуві, — каже вона, трохи помовчавши. — Але відмивання грошей однакове в усьому світі.

— Ребекко? — голос долинає до нас, перш ніж я спромагаюся відповісти щось на останню фразу Елізабет, і ми обидві підводимо погляд на дівчину з гладким темним волоссям, у джинсах та чорній футболці-поло, яка швидко прямує до нас. — Я Зельда, це з вами ми говорили вчора?

— Зельда! — вигукує Елізабет, підводячись. — Як ти, дорогенька? — Вона простягає руки, і Зельда розгублено дивиться на неї.

— Перепрошую, — відповідає Зельда, — а ми... — Вона затинається, коли її погляд падає на мій примірник «Заходу кривавого сонця». — Так, точно. Елізабет Пламмер. По вас скоро спуститься помічник. А тим часом можете випити кави. — Вона посміхається їй, а потім повертається до мене. — Ребекко, ви готові?

— Так, — завзято вигукую я, підскакуючи з крісла. (Мушу визнати, мені лестить, що Зельда особисто спустилася по мене. Очевидно, так вона спускається не до всіх.)

— Рада вас бачити, — каже Зельда, потискаючи мені руку. — Чудово, що ви завітали на шоу. У нас зараз, як завжди, коїться якесь божевілля, тож, якщо не заперечуєте, ходімте одразу на зачіску та макіяж, а дорогою поговоримо.

— Звісно, — відповідаю я, намагаючись не показувати свого захоплення. — Чудова ідея.

Зачіска і макіяж, це так круто!

— У нас трохи змінився план, я зараз вам усе поясню, — каже Зельда. — Хвилюватися не варто... Щось чутно від Белли? — звертається вона до дівчини на рецепції.

Та хитає головою, і Зельда бурмоче щось схоже на «тупа корова».

— Добре, ходімо, — каже вона, прямуючи до подвійних дверей, що відчиняються в обидва боки. — Боюся, тут сьогодні ще більше божевілля, ніж завжди. Одна з постійних співробітниць нас кинула, тож ми шукаємо їй заміну, і ще й на кухні неприємність трапилася... — Вона розчиняє двері, і ми входимо у вистелений зеленим килимом коридор, де повно-повнісінько людей. — І ще одне, сьогодні в нас гостюють «Гевен Сент 7», — кидає вона через плече. — Тож їхні фанати просто обірвуть телефони, а нам доведеться шукати в гримерці місце для сімох самозакоханих чваньків.

— Еге, — кажу я бездумно. Але раптом у мене перехоплює подих. «Гевен Сент 7»? Але ж вони... страшенно знамениті! Я буду в тому ж шоу, що й вони! Я познайомлюся з ними і все таке, правда ж? Може, після ефіру разом підемо випити і станемо чудовими друзями. Вони трохи молодші за мене, але байдуже. Буду для них мов старша сестра.

А може, хтось із них запросить мене *на побачення*! Боже, так. Той чорнявий красунчик, Натан. (Чи Ітан. Як його?) Перезирнемося з ним

після шоу, і він нишком запросить мене на обід, подалі від інших.

Підемо в якийсь маленький ресторанчик, і спершу там буде тихо і затишно, аж раптом налетять журналісти, і ми станемо однією з тих знаменитих пар, що постійно ходять на прем'єри. І я вдягатиму...

— Ось ми й прийшли, — каже Зельда, і я підводжу затуманений погляд.

Ми стоїмо у дверях залитої світлом кімнати, де всі стіни в дзеркалах. Троє людей у накидках сидять перед тими дзеркалами в кріслах, а над їхнім макіяжем працюють модні дівчата в джинсах; іще одній сушать феном волосся. У кімнаті грає музика, точаться дружні розмови, а в повітрі змішуються аромати лаку для волосся, пудри та кави.

Десь так я й уявляю собі рай.

— Ну, — каже Зельда, підводячи мене до рудоволосої дівчини. — Хлоя вас нафарбує, а тоді підемо до гардеробу. Гаразд?

— Добре, — кажу я, не в змозі стримати радісної посмішки, у яку розтягуються мої губи, коли я бачу Хлоїне розмаїття косметики. Ледь не мільярд пензлів, баночок і тюбиків укривають її стіл, і все це — від найкрутіших брендів, як-от «Шанель» і «МАК».

Боже, яка ж чудова робота. Я завжди знала, що маю стати візажистом.

— Тепер щодо вашого виходу, — провадить далі Зельда, доки я сідаю у вертке крісло. — Як я вже казала, ми змінюємо формат, виступ буде не таким, як говорили раніше...

— Зельдо! — з коридору долинає чоловічий голос. — Белла дзвонить!

— А щоб їй, — говорить Зельда. — Слухайте, Ребекко, мені треба з нею поговорити, але я повернуся, щойно зможу, добре?

— Чудово! — радісно кажу я, а Хлоя тим часом обгортає мене накидкою і збирає моє волосся широкою м'якою пов'язкою. По радіо

тихенько грає моя улюблена пісня Ленні Кравіца. Краще годі й уявити!

— Спочатку я очищу й тонізую вам обличчя, а потім наноситиму базу, — каже Хлоя. — Заплющте, будь ласка, очі...

Я заплющуюся і за мить відчуваю, як мені в обличчя легкими рухами втирають прохолодний крем. Це найчарівніше у світі відчуття. Я могла б просидіти так увесь день.

— То, — незабаром питає Хлоя, — про що говоритимете на шоу?

— Ем-м-м... про фінанси, — невиразно бурмочу я. —

Розповідатиму про фінанси.

Чесно кажучи, я почуваюся настільки розслабленою, що насилу згадую, що я взагалі тут роблю.

— А, так, — каже Хлоя, діловито розтираючи базу по моєму обличчю. — Тут уже обговорювали якісь фінансові премудрості. — Вона хапає палетку з тіннями для очей, змішує декілька кольорів і береться за пензлик. — Отже, ви експерт із фінансів?

— Ну, — кажу я, скромно знизавши плечима, — щось на зразок того.

— Круто, — відповідає Хлоя, починаючи наносити тіні мені на повіки. — Я нічогосінько не петраю у фінансах.

— Я також! — долинає голос чорнявої дівчини з протилежного кутка кімнати. — Мій бухгалтер уже облишив усі спроби щось мені втовкмачити. Варто йому лише сказати «звітний період» — як у мене вимикається мозок.

Я хочу докинути: «У мене також!» — і долучитися до милої дівочої розмови. Але саме вчасно розумію, що це буде не дуже доречно. Я ж тут ніби як фінансовий експерт.

— Насправді все дуже просто, — кажу я натомість і впевнено посміхаюся. — Варто лише згадати три основні принципи.

— Правда? — перепитує чорнява й завмирає з феном у руках. — І які ж?

— О, — кажу я, прокашлюючись. — Ем, ну, перший із них полягає в тому, що... — Я примовкаю, потираю носа. Боже, у мене в голові зовсім порожньо.

— Вибачте, Ребекко, — каже Хлоя, — доведеться вас перервати. — Хвала небесам за це! — Думаю, губи зробимо малиново-червоними. Ви не проти?

За всіма балачками я не дуже звертала увагу на те, що вона робила з моїм обличчям. Але тепер, уважно розглядаючи своє відображення, я просто повірити в це не можу. У мене такі величезні очі, ще й неперевершені вилиці... чесно кажучи, я взагалі на себе не схожа. Чому, ну чому я так не фарбуюся щодня?

— Ого! — видихаю я. — Просто фантастично!

— З вами легко, бо ви така спокійна, — пояснює Хлоя, порпаючись у чорній косметичці. — Нам тут трапляються люди, які нервують так, що аж тремтять. Навіть серед знаменитостей такі бувають. От їх дуже важко нафарбувати.

— Справді? — перепитую я і нахилиюся вперед, сподіваючись почути місцеві плітки. Але нас перериває голос Зельди.

— Вибачайте, Ребекко! — вигукує вона. — Ну що, як у вас тут? Макіяж чудовий. А що з волоссям?

— Воно гарно підстрижене, — відповідає Хлоя, піднімає і зразу ж відпускає кілька пасом мого волосся, просто як Ніцкі Кларке, що готується перевтілювати чергового клієнта. — Я лише вкладу його й додаю блиску.

— Добре, — каже Зельда. — А потім підемо з нею до гардеробу. — Вона щось розглядає на своєму планшеті для паперів, потім сідає у вертке крісло поруч зі мною. — Що ж, Ребеко, поговоримо про ваш виступ.

— Звісно, — відповідаю я по-діловому. — Ну, я підготувалася саме так, як ви хотіли. Коротко і ясно.

— Так, — каже Зельда. — Отож-бо й воно. Ми вчора це обговорювали на нараді, і ви будете раді почути, що зовсім не обов'язково все аж надто спрощувати. Власне, можете вдаватися до будь-яких технічних подробиць. Графіки... цифри...

— О, так, — кажу я, розгубившись від несподіванки. — Так... чудово! Прекрасно! Хоча я могла б говорити і простіше...

— Ми вирішили уникати занадто спрощених пояснень для глядачів. Адже вони не розумово відстали! — Зельда трохи стишує голос. — До того ж учора ми провели чергове опитування наших глядачів — і виявилось, що 80 відсотків із них почуваються приниженими, слухаючи надто спрощені коментарі від експертів. Тож треба терміново виправляти ситуацію. І ми повністю змінили план вашого виступу! — Вона зиркає на мене. — На нашу думку, замість простого інтерв'ю варто влаштувати палку дискусію.

— Палку дискусію? — повторюю я, намагаючись говорити не так перелякано, як почуваюся.

— Саме так! — каже Зельда. — Нам потрібні насправді гострі дебати! Протилежні судження, емоційні висловлювання.

Судження? Але ж у мене немає жодного судження!

— То що, все гаразд? — насупившись, питає мене Зельда. — Вигляд у вас щось...

— Так, усе чудово! — Я змушую себе широко посміхнутися. — Просто... дочекатися не можу! Палка дискусія. Чудово! — Я відкашлююся. — А... з ким я буду дискутувати?

— З представником «Флагстафф Лайф», — урочисто проголошує Зельда. — Пряме зіткнення з ворогом. Це буде неперевершене шоу!

— Зельдо! — кричать десь із-за дверей. — Тут знову Белла!

— Боже, дай мені сил! — підстрибує Зельда. — Ребекко, я повернуся за мить.

— Добре, — вичавлюю я із себе. — Чекаю.

— Ура, — весело говорить Хлоя. — Доки її немає, накладу вам помаду. — Вона бере довгу щітку і починає фарбувати мені губи, а я дивлюся на своє відображення й силуюся заспокоїтися, не панікувати. Але серце в мене важко бухає, а горло так пересихає, що я не можу ковтнути. Мені ще ніколи в житті не було так страшно.

Я не можу брати участі в гострих дебатах! Я просто не можу. Немає в мене жодних думок, я не знаю жодних фактів і взагалі нічого не знаю...

Боже, ну *навіщо* мені взагалі захотілося на те телебачення?

— Ребекко, спробуйте, будь ласка, не ворухити губами? — Хлоя збентежено супитись. — Вони помітно тремтять.

— Вибачте, — шепочу я, розглядаючи власне відображення, мов кролик перед удавом. Вона має рацію, мене всю трусить. Боже, це недобре. Я маю заспокоїтися. Пізнати дзен. Подумати про щось хороше.

Намагаючись заспокоїтися, я зосереджуюся на відображенні в дзеркалі. На віддалі бачу Зельду, що стоїть у коридорі, говорячи розлючено з кимось по телефону.

— Так, — долинає до мене її суворий голос. — Так. Але річ у тім, Белло, що ми платимо тобі аванс, щоб ти *мала* можливість з'явитися в студії. От що в біса мені тепер робити? — Вона підводить погляд, помічає когось і махає рукою. — Так, Белло, я все розумію...

У коридорі з'являються білява жінка та двоє чоловіків, і Зельда, вибачаючись, киває їм. Я не бачу їхніх облич, але вони всі одягнені в розкішні пальта, у руках тримають портфелі, а один із чоловіків — ще й теку, що ледь не лускає від паперів. Я ловлю себе на думці, що пальтечко в білявки справді непогане. *Ще й* сумочка «Фенді». Цікаво, хто це така.

— Так, — говорить Зельда. — Так. Ну, якщо ти зможеш запропонувати іншу тему для дзвінків від глядачів...

Вона зводить брови і зиркає на білявку, та стенає плечима і повертається, щоб роздивитися плакат на стіні. І тут у мене ледве не зупиняється серце.

Бо я її впізнаю. Це Алісія. Алісія з компанії «Брендон Коммюнікейшенз», тут, за п'ять ярдів від мене.

Це так несподівано, що я ледь не починаю сміятися. Що вона тут забула? Господи, що ця довгонога сучка Алісія могла тут забути?

Один із чоловіків обертається, щоб щось їй сказати — і, побачивши його обличчя, я, здається, його також згадую. Іще один із кагалу Брендона, еге ж? Один із тих амбітних юнаків із дитячим обличчям.

Але що в біса вони всі тут забули? Що відбувається? Звісно, не може бути, що...

Вони не могли всі сюди збігтися, щоб...

Ні. О ні. Раптом мене огортає холод.

— Люку! — долинає з коридору голос Зельди, і в мене всередині все перевертається. — *Як чудово*, що ви змогли прийти. Ми завжди раді, коли ви з'являєтесь у нашому шоу. Ви знаєте, а я й гадки не мала, що ви представляєте «Флагстафф Лайф», доки Сенді не сказала...

У дзеркалі я бачу, як від мого обличчя відпливає кров.

Це неправда. Скажіть, що це неправда.

— Журналістка, що написала ту статтю, вже тут, — розповідає Зельда. — Я все їй пояснила. Думаю, ваша затята суперечка — це саме те, що треба для нашого шоу!

Вона йде коридором, і в дзеркалі я спостерігаю, як Алісія з тим молодиком прямують за нею. А тоді стає видно й третього чоловіка в пальті. І хоча всередині в мене все стискається аж до болю, я не можу втриматися. І коли він проходить повз двері, повільно обертаюся.

Я зазираю в серйозні, темні очі Люка Брендона, а він дивиться в очі мені, і на якусь мить ми завмираємо, розглядаючи одне одного.

Потім він раптом відвертається і далі йде коридором. А я залишаюся і безпомічно дивлюся на своє нафарбоване відображення, і мене нудить від жаху.

ТЕЗИ ДЛЯ ТЕЛЕІНТЕРВ'Ю

ПРОСТІ Й ЗАГАЛЬНІ ФІНАНСОВІ ПОРАДИ

1. Оберете годинник / двадцять тисяч? Очевидно.
2. «Флагстафф Лайф» обібрали невинних клієнтів. Стережіться.

Ем-м-м...

3. Завжди пильуйте за своїми грішми.
4. Не вкладайте все в одне місце, розподіляйте кошти.
5. Не втрачайте все через помилку.
6. Не...

ЩО МОЖНА КУПИТИ ЗА 20000 ФУНТІВ

1. Гарна машина, наприклад невеличкий BMW.
2. Перлове й діамантове намисто + перстень із великим діамантом від «Еспрі».
3. 3 вечірні сукні від кутюр, наприклад від Джона Гальяно.
4. Рояль «Стейнвей».
5. 5 розкішних шкіряних диванів із крамниці «Конран».
6. 52 годинники від «Гуччі» + сумка.
7. Щомісячний довіз квітів на сорок два роки.
8. 55 племінних цуценят лабрадора.
9. 80 кашемірових светрів.
10. 666 бюстгальтерів «Вандербра».

11. 454 баночки зволожувального крему «Хелена Рубінштейн».
12. 800 пляшок шампанського.
13. 2 860 порцій піци «Фйорентина».
14. 15384 пакунки «Принглс».
15. 90909 пачок м'ятних «Поло».
- 16...

Двадцять

Об 11.25 я вже сиджу на коричневому м'якому кріслі в грінрумі. На мені темно-синій костюм від Джаспера Конрана, прозорі колготи та замшеві туфлі на високих підборах. А ще ж макіяж і гарно вкладене волосся — я ще ніколи в житті не мала ефектнішого вигляду. Але я не почуваюся радісною. Не можу натішитися власною красою. Я думаю лише про те, що за п'ятнадцять хвилин сидітиму на дивані телестудії та в прямому ефірі вестиму дебати з Люком Бренденом на складні фінансові теми.

Сама думка про це викликає в мене сльози. Чи сміх. Адже це справді схоже на якийсь лихий жарт. Люк Брендон проти мене. Люк Брендон, із його геніальним IQ і довбаною фотографічною пам'яттю — проти мене. Він мене просто розтопче. Він мене *розчавить*.

— Любонько, візьміть круасанчик, — припрошує Елізабет Пlover, що сидить навпроти мене й хрумкає *pain au chocolat*. — Вони просто неперевершені. Кожен шматочок — мов промінь золотого провансальського сонця.

— Ні, дякую, — відмовляюся я. — Я... я не голодна.

Не уявляю, як вона може їсти. Чесно кажучи, мене, здається, от-от знудить. Як у біса хтось може щодня виступати по телевізору? Як це робить Фіона Філліпс? Не дивно, що всі вони такі стрункі.

— Уже зовсім скоро! — голос Рорі долинає з телемонітора в кутку кімнати, і ми вдвох автоматично озираємося й бачимо на екрані зображення пляжу на заході сонця. — Як воно: жити з гангстером, а потім, ризикуючи всім, зрадити його? Наша наступна гостя написала карколомний роман за мотивами власного темного й небезпечного минулого...

— ...І вашій увазі ми пропонуємо нову низку поглиблених дискусій, — долучається Емма. Зображення змінюється на водоспад фунтових монет, що сиплюються на підлогу, і всередині в мене все здригається. — *«Ранкова кава»* проливає світло на фінансовий скандал, і двоє провідних експертів цієї галузі зіштовхнуться в гарячих дебатах.

Це вона про мене? Боже, я не хочу бути провідним експертом галузі. Я хочу додому й чашечку чаю.

— Але спочатку, — радісно говорить Рорі, — погляньмо, що спалахнуло сьогодні на кухні в Скотта Робертсона.

Зображення різко змінюється: на екрані усміхнений чоловік в кухарському капелюсі махає паяльною лампою. Я якусь мить дивлюся на нього, потім знову опускаю погляд, міцно стискаючи руки на колінах. Повірити не можу, що скоро сама опинюся на тому екрані. Сидітиму на дивані. Намагатимуся сказати щось розумне.

Щоб якось заспокоїтися, я розгортаю папірець А4, з якого тепер уже немає жодної користі, і втисячне перечитую свої жалюгідні нотатки. «Може, все буде не так уже й погано», — думаю я, знову й знову обводячи поглядом ті самі речення. Можливо, я даремно хвилююся. Може, все пройде на рівні звичайної розмови, простої й дружньої. Зрештою...

— Доброго ранку, Ребекко, — долинає від дверей. Я поволі підводжу погляд — і серце в мене опускається в п'яти. На порозі стоїть Люк Брендон. Він одягнений у бездоганний темний костюм, волосся в нього блищить, а обличчя аж бронзове від гриму. І на його обличчі — жодного натяку на дружність. Зуби стиснуті, погляд важкий і зосереджений. В очах – жодної іскорки, коли він дивиться мені в очі.

Якусь мить ми мовчки розглядаємо одне одного. Я чую, як моє серце голосно гукає у вухах, відчуваю, як спалахує нафарбоване обличчя. Потім, зібравши всі сили, я змушую себе спокійно вимовити:

— Вітаю, Люку!

Коли він заходить у приміщення — западає зацікавлена тиша. Навіть Елізабет Пlover здається заінтригованою.

— Знайоме обличчя, — каже вона, нахилиючись уперед. — Точно знайоме. Ви актор, правда ж? Граєте в п'єсах Шекспіра. Я впевнена, що три роки тому бачила вас у *«Королі Лірі»*.

— Навряд чи, — коротко говорить Люк.

— І справді! — вигукує Елізабет, лясаючи долонями по столу. — Це був *«Гамлет»*. Чудово це пам'ятаю. Відчай, біль, провина і, зрештою, трагедія... — Вона задумливо хитає головою. — Ніколи не забуду того вашого голосу. Кожне слово ранило, мов ножем.

— Шкода це чути, — каже зрештою Люк і дивиться на мене. — Ребекко...

— Люку, ось остаточні цифри, — Алісія вривається в кімнату і простягає йому якийсь аркуш. — Ребекко, вітаю, — додає вона, презирливо зиркаючи на мене. — Добре підготувалися?

— Так, звичайно, — відповідаю я, зминаючи свій аркуш у кульку на колінах. — Підготувалася просто чудово.

— Рада це чути, — здіймає брови Алісія. — Це має бути цікава дискусія.

— Так, — зухвало відповідаю я. — Прецікава.

Господи, от корова.

— Я щойно говорила по телефону з Джоном із *«Флагстафф»*, — трохи тихіше говорить Алісія Люку. — Він дуже зацікавлений у тому, щоб ви згадали про їхні нові *«Завбачливі заощадження»*. Я, звісно ж, сказала...

— Нам треба хоч якось виправляти становище, — кидає Люк. — А не пір'я розпускати. Йому просто до біса пощастить, якщо... — Він зиркає на мене, і я відводжу очі, ніби мені анітрохи не цікаво, що вони там говорять. Випадково мій погляд падає на годинник, і мене

пронизує страх, коли я усвідомлюю, котра зараз година. Десять хвилин. До початку залишилося десять хвилин.

— Добре, — каже Зельда, заходячи в кімнату. — Елізабет, ваш вихід.

— Чудово, — говорить Елізабет, відкушуючи останній шматок *rain au chocolat*. — Погляньте-но, у мене гарний вигляд? Усе гаразд?

Вона встає, і з її спідниці сиплеться купка крихт.

— У вас у волоссі шматочок круасана, — каже Зельда, простягає руку й струшує його. — Крім цього, й сказати нічого. — Ми презираємося, і я ледь стримую істеричний сміх.

— Люку! — звертається хлопець із дитячим обличчям, забігаючи в кімнату з мобільним телефоном. — Джон Бейтсон хоче з вами поговорити. І надійшло кілька пакунків...

— Дякую, Тіме, — каже Алісія, бере пакунки й розкриває їх. Вона витягає стосик паперів і починає швидко їх переглядати, раз у раз позначаючи щось там олівцем. Тім тим часом сідає, відкриває ноутбук і береться клацати клавішами.

— Так, Джоне, я бачу, що в біса ти намагаєшся сказати, — говорить Люк тихо, напруженим голосом. — Але якби ти хоч трішечки мене послухав...

— Тіме, — зводить погляд Алісія. — Можеш швидко перевірити прибутки за пенсійними вкладеннями «Флагстафф Преміум» за останні три, п'ять і десять?

— Звісно, — каже Тім, і знову щось клацає у своєму ноутбучі.

— Тіме, — відривається Люк від телефону. — Можете якомога скоріше роздрукувати скорочений прес-реліз за «Завбачливими заощадженнями»? Дякую.

Я просто повірити не можу в те, що бачу. Вони влаштувалися тут, у грінрумі «Ранкової кави», немов у офісі. Повний офіс співробітників

«Брендон Коммюнікейшенз», укомплектований комп'ютерами, модемами й телефонами, проти мене із зім'ятим папірцем.

Я спостерігаю, як із Тімового принтера вистрибує аркуш за аркушем, як Алісія простягає Люкові документи, і мене огортає холод. Адже... погляньмо правді у вічі. Мені нізащо не перемогти цей гурт, правда ж? Жодних шансів. Варто здатися просто зараз. Сказати всім, що мені зле або що. Бігти додому й сховатися під ковдрою.

— У всіх усе гаразд? — питає Зельда, встромивши голову в двері.
— За сім хвилин.

— Добре, — каже Люк.

— Добре, — повторюю я тремтливим голосом.

— О, Ребекко, тут пакунок для вас, — каже Зельда. Вона заходить у кімнату й простягає мені велику квадратну коробку. — Я повернуся за хвилину.

— Дякую, Зельдо, — здивовано говорю я і, відчувши раптовий прилив сили, починаю розкривати коробку. Я й гадки не маю, що це таке й від кого воно, але це має бути щось корисне, правда ж? Можливо, якась особлива, найновіша інформація від Еріка Формена. Графік або низка цифр, якими я зможу вразити всіх у найвідповідальніший момент. Або якийсь таємничий документ, про який Люкові невідомо.

Краєм ока бачу, що всі брендони́вці завмерли і теж на мене дивляться. Ну, зараз вони побачать. Не лише їм приносять пакунки до грінруму. Не лише в них є свої джерела. Нарешті я відклеюю липку стрічку і знімаю з коробки кришку.

І тут до стелі злітає велика червона, наповнена гелієм кулька з написом «ЩАСТИ ТОБІ!» До стрічки прикріплена листівка, і, не дивлячись ні на кого, я її розгортаю. І відразу ж шкодую про це.

«Щасти тобі, щастя, щастя, щастя з усім, що робиш ти», — співає тонкий електронний голос.

Я рвучко закриваю картку і відчуваю, як у мене спалахують щоки. Господи, який сором. Я чую тихе хихикання з іншого боку кімнати, дивлюся туди і бачу, як Алісія насмішкувато шкіриться. Вона щось шепоче Люкові на вухо, і його губи розтягуються в посмішці.

Він сміється з мене. Вони всі сміються з Ребекки Блумвуд та її співучої кульки. Якусь мить я навіть ворухнутися не можу від приниження. Обличчя в мене палає, горло пересохло. Я ще ніколи в житті не почувалася менш схожою на провідного експерта.

Потім я чую, як там, з іншого боку кімнати, Алісія знову говорить якусь гидоту і сміється, — і глибоко всередині в мене щось клацає. «Плюнь на них, — раптом думаю я. — Забий на них усіх. Вони, либонь, просто заздрять. Вони теж хочуть кульку».

Я знову демонстративно відкриваю картку, щоб прочитати, що в ній написано.

«Хоч у спеку, хоч у дощ чи сніг — ти завжди найкраща з усіх», — виспіває картка тоненьким голосом. — «Голову не опускай — борися і перемагай».

«Для Бекі, — читаю я. — З любов'ю і вдячністю за неоціненну допомогу. Ми дуже пишаємося знайомством із тобою. Твої друзі Дженіс і Мартін».

Я розглядаю картку, знову й знову перечитую підпис — і відчуваю, як на очі мені навертаються недоречні сльози. Дженіс і Мартін *таки справді* мої хороші друзі, уже багато років — хоч син у них і трохи придуркуватий. Вони завжди були добрими до мене, навіть коли я дала їм ту страшенно шкідливу пораду. Я завинила перед ними. І до біса все, я не можу їх підвести.

Я кілька разів блимаю, глибоко зітхаю, підводжу погляд — і бачу, як Люк Брендон дивиться на мене темними очима, без жодного виразу.

— Мої друзі, — незворушно пояснюю я. — З добрими побажаннями.

Я обережно примощую листівку на кавовий столик, стежачи, щоб вона залишалася розгорнутою й не припиняла співати, а потім опускаю кульку з-під стелі і прив'язую її до спинки свого стільця.

— Добре, — долинає від дверей голос Зельди. — Люку і Ребекко, ви готові?

— Готовіші за готових, — кажу я спокійно і йду повз Люка до дверей.

Двадцять один

Ми прямуємо коридорами до студії, і ні Люк, ні я не промовляємо жодного слова. Я кидаю на нього погляд, коли ми завертаємо за ріг, — обличчя в нього ще незворушніше, ніж було в грінрумі.

Ну й гаразд. Я теж можу бути незворушною. Поводитися по-діловому. Я рішуче піднімаю підборіддя і йду великими кроками, як Алексіс Керрінгтон із *«Династії»*.

— Тож ви вже знайомі одне з одним? — питає Зельда, що чимчикує між нами.

— Так, доводилося бачитись, — коротко кидає Люк.

— Це пов'язано з роботою, — пояснюю я так само коротко. — Люк усе намагається пропагувати то один, то інший жалюгідний фінансовий продукт. А я все намагаюся з ним не зв'язуватись.

Зельда схвально сміється, а я бачу розлючені очі Люка. Але мені насправді байдуже. Мені байдуже, наскільки він знавісніє. Власне, що дужче він скаженіє, то задоволенішою я почуваюся.

— Отже, Люку, вас, напевно, прикро вразила стаття Ребекки в *«Дейлі Ворлд»*, — зазначає Зельда.

— Я був невдоволений, — відповідає Люк.

— Він навіть дзвонив мені, щоб полаятися, уявляєте? — весело кажу я. — Правда очі коле, так, Люку? Не подобається, що може ховатися під блиском піару? Може, вам варто б змінити роботу.

Западає тиша, і я обертаюся, щоб поглянути на Люка. Він видається таким розлюченим, що на одну жакливу мить мені здається, що він мене вдарить. А потім його обличчя змінюється, і він холодним, спокійним голосом говорить:

— Ми зараз просто дійдемо до студії і покінчимо із цим фарсом, гаразд?

Зельда, звівши брови, дивиться на мене, і я сміюся їй у відповідь. Я ніколи ще не бачила, щоб Люк так казився.

— Добре, — каже Зельда, коли ми наближаємося до подвійних дверей, що відчиняються в обидва боки. — Ми на місці. Коли заїдемо — поведьтєся тихіше.

Вона прочиняє двері і проводить нас усередину – і на мить мій спокій зникає. Я починаю тремтіти, я приголомшена, як Лора Дєрн у *«Парку Юрського періоду»*, коли вона вперше побачила динозаврів. Адже ось вона, справжня, реальна. Навколо мене — студія *«Ранкової кави»*, освітлена найяскравішим, найсильнішим світлом, яке мені лишень доводилося бачити у своєму житті.

Це просто неймовірно. Скільки мільйонів разів я сиділа вдома, дивлячись усе це по телевізору? А тепер я насправді стану частиною цього. Я не можу до кінця в це повірити.

— У нас є зо дві хвилини до рекламної паузи, — каже Зельда, проводячи нас через ряди нескінченних кабелів. — Рорі та Емма й досі з Елізабет, у «бібліотеці».

Вона показує нам, щоб ми сідали навпроти одне одного за кавовий столик, і я обережно вмоцуюся. Диван жорсткіший, ніж я очікувала, і якийсь... інакший. Усе якесь інакше. Господи, як дивно.

Прожектори так яскраво світять мені в обличчя, що я ледве щось бачу і не зовсім розумію, як мені сидіти. Підходить якась дівчина, протягує кабель мікрофона під мою сорочкою і заціпає його в мене на лацкані. Я знічев'я підіймаю руку, щоб відкинути волосся назад, і тут відразу ж до мене підбігає Зельда.

— Ребекко, намагайтеся якнайменше ворухитися, добре? — прохає вона. — Нам не потрібен зайвий шурхіт.

— Гаразд, — кажу я. — Вибачте.

Раптом голос, здається, перестає мені підкорятися. Відчуття таке, ніби мені в горло напхали вати. Я кидаю погляд на найближчу камеру і, на власний жах, бачу, як вона наближається до мене.

— І ще, Ребекко, — Зельда знову поспішає до мене. — Ще одне золоте правило — не дивіться на камеру, гаразд? Просто поведіться природно!

— Добре, — хрипко відповідаю я.

Поводитися природно. Та раз плюнути!

— Тридцять секунд до випуску останніх новин, — каже вона, дивлячись на годинник. — Усе гаразд, Люку?

— Чудово, — спокійно відповідає Люк. Він розсівся на своєму дивані так, ніби просидів там усе життя. Як типово. Чоловікам добре, вони не переймаються через власний вигляд.

Я соваюся на місці, нервово сіпаю спідницю, розгладжую жакета. Кажуть, що телекамера додає десять фунтів, а отже, мої ноги здаватимуться справді товстеними. Може, мені варто схрестити їх по-іншому. Або взагалі не схрещувати? Але, либонь, так вони здаватимуться ще жирнішими.

— Привіт! — через студію до мене долинає дзвінкий голос, і я так і не встигаю нічого вирішити. Я підводжу голову і вся всередині аж тремчу від збудження. Це Емма Марш, справжня, жива! Вона, у рожевому костюмі, поспішає до дивана, а поряд із нею — Рорі, щелепа якого здається ще квадратнішою, ніж зазвичай. Боже, як дивно бачити знаменитостей у справжньому житті. Хоча вони все одно здаються чомусь несправжніми.

— Привіт! — весело каже Емма і сідає на диван. — То це ви ті фінансисти, так? Боже милостивий, я просто лусну, якщо не побіжу по-маленькому. — Вона хмуриться під яскравими променями. — Зельдо, цей блок довго триває?

— Привіт, Роберто! — говорить Рорі, потискаючи мені руку.

— Це Ребекка! — каже Емма, співчутливо дивиться на мене й заковує очі. — Чесне слово, він безнадійний. — Вона вовтузиться на дивані. — Боже, мені таки треба збігати.

— Уже пізно, — каже Рорі.

— Але ж шкідливо терпіти, коли дуже хочеш? — Емма стривожено морщить чоло. — Нам, здається, навіть дзвонили колись із цього приводу? Якась дивна дівчина, що ходить лише раз на день. І доктор Джеймс сказав... що там він сказав?

— Знайшла кого питати, — весело говорить Рорі. — Я ці дзвінки завжди повз вуха пропускаю. І ще, попереджаю вас, Ребекко, — додає він, обертаючись до мене, — я ніколи не тямив ні бе ні ме в цих фінансових штуках. Заскладно для мене. — Він мені широко посміхається, і я ледь воруху куточками губ у відповідь.

— Десять секунд, — вигукує Зельда десь ізбоку студії, і в мене всередині все стискається від страху. З гучномовців долинає музична заставка «Ранкової кави» — перерва на рекламу скінчилася.

— Хто перший? — питає Емма, вдивляючись в автосуфлер. — О, так, я.

Починається. У мене в голові ледь не паморочиться зі страху. Я не знаю, куди мені дивитися, не знаю, коли слід говорити. Ноги в мене тремтять, руки я міцно стискаю на колінах. Світло мене просто засліплює, десь зліва на мене насувається камера, а я маю намагатися не зважати на неї.

— З поверненням до нашої студії! — несподівано каже Емма в камеру. — А скажіть-но, що краще отримати в подарунок — настінний годинник чи двадцять тисяч фунтів?

Що? Я просто шокована. Адже це *мої* слова. Я саме це збиралася сказати.

— Відповідь очевидна, правда ж? — весело цвірінчить далі Емма. — Кожен із нас обрав би двадцять тисяч.

— Ну звісно! — підхоплює Рорі з веселою посмішкою.

— Але коли нещодавно деякі вкладники «Флагстафф Лайф» отримали лист із пропозицією перевкласти свої заощадження, — продовжує Емма із несподівано серйозним обличчям, — вони не зрозуміли, що коли це зроблять, то втратять виплату на суму двадцять тисяч фунтів. Ребекка Блумвуд — журналістка, що висвітлила цю історію. Ребекко, ви вважаєте такий обман звичним явищем?

І раптом усі дивляться на мене, чекають на мою відповідь, коли я відповім. Камера націлена мені просто в обличчя, у студії тиша.

Два з половиною мільйони людей дивляться на мене зі своїх помешкань.

О Боже. Я навіть дихати не можу.

— Як гадаєте, вкладникам слід бути обачними? — підказує Емма.

— Так, — вичавлюю я із себе якимось не своїм голосом. — Так, я гадаю, що слід.

— Люку Брендоне, ви представляєте «Флагстафф Лайф», — говорить Емма, відвернувшись. — Як ви вважаєте...

«Чорт!» — засмучено думаю я. Це було просто жалюгідно. Жалюгідно! Господи, що з моїм голосом? Куди поділися всі мої готові відповіді?

Тепер я навіть не слухаю відповіді Люка. Давай, Ребекко. Опануй себе. Зосередься.

— Слід пам'ятати, — пояснює Люк без жодної запинки, — що виплати такого типу нікому *не гарантовані*. Це не можна вважати обманом! — Він посміхається до Емми. — Радше деякі вкладники виявилися надто пожадливими до власної вигоди. Вони розуміють, що втратили своє, — і цілеспрямовано намагаються знеславити компанію. А тим часом тисячі людей *отримали* прибутки від вкладень у «Флагстафф Лайф».

Що? Що він меле?

— Розумію, — каже Емма, киваючи головою. — Тож, Люку, чи погоджуєтесь ви з тим...

— Зачекайте хвиличку! — Я чую, як її перериває мій власний голос. — Стривайте-но. Містере Брендоне, ви щойно назвали *вкладників* пожадливими?

— Не всіх, — каже Люк. — А лише деяких.

Я вражено дивлюся на нього, мене всю аж пересмикує від гніву. У пам'яті спливають обличчя Дженіс і Мартіна — найласкавіших, найменш пожадливих людей у світі — і якусь мить я з люті навіть говорити не можу.

— Фактично більшість вкладників «Флагстафф Лайф» одержала рекордно високі прибутки за останні п'ять років, — далі пояснює Люк Еммі, що з розумним виглядом киває. — І от про це насамперед слід думати. Висока якість інвестицій. А не якась манна небесна у вигляді несподіваних виплат. Зрештою, «Флагстафф Лайф» саме й була створена для надання...

— Виправте мене, якщо я помиляюся, Люку, — втручаюся я, намагаючись говорити якомога спокійніше. — Виправте мене, якщо я помиляюся, але мені здавалося, що компанія «Флагстафф Лайф» створювалася на зовсім інших підвалинах? Для *взаємної вигоди* всіх її членів. А не для прибутку лише деяких за рахунок інших.

— Звичайно, — відповідає Люк не змигнувши оком. — Але це не дає кожному вкладникові права на несподіване отримання 20000 фунтів, правда ж?

— Може, й не дає. — Я відчуваю, як голос у мене трохи підвищується. — Але це, безумовно, дає їм право вірити, що їх не обдурить компанія, у яку вони п'ятнадцять років вкладали гроші? Дженіс і Мартін Вебстери довіряли «Флагстафф Лайф». Вони довірливо скористалися порадою, яку їм дали. І подивіться, до чого це призвело!

— Вкладення — це лотерея, — ввічливо пояснює Люк. — Іноді тобі щастить...

— Але їм не пощастило! — розлючено вигукую я. — І тут не в щасті справа! Ви хочете сказати, що це була випадковість — що їм запропонували перевкласти кошти за два тижні до оголошення про додаткові виплати?

— Мої клієнти просто висунули пропозицію, яка, на їхню думку, мала зробити вкладення більш прибутковими, — каже Люк, силувано всміхаючись до мене. — Вони запевнили мене, що просто бажали, щоб їхні вкладники отримали вигоду. Вони запевнили мене, що...

— То ви говорите, що ваші клієнти некомпетентні? — втручаюся я. — Ви стверджуєте, що вони діяли з найкращими намірами, але облажались?

В очах у Люка спалахує гнів, і я відчуваю піднесення.

— Я не розумію...

— Ну, так можна сперечатися весь день! — втручається Емма, злегка соваючись на місці. — Але пропоную ближче до теми...

— Ну ж бо, Люку, — не зважаю я на неї. — Ну ж бо? Яка відповідь правильна? Яка з двох? — Я нахиляюся вперед і загинаю пальці. — Або «Флагстафф Лайф» виявила некомпетентність, або цілеспрямовано намагалася заощадити гроші. І в обох випадках вчинила неправильно. Вебстери були відданими клієнтами вашої компанії, і вони мали б одержати ці гроші. На мій погляд, «Флагстафф Лайф» навмисно заохочувала їх перевкласти кошти, щоб вони не отримали своєї виплати. Адже це цілком очевидно, хіба ні?

Я озираюся в пошуках підтримки і бачу, як Рорі, нічого не розуміючи, витріщається на мене.

— Мені це все здається якимось набором термінів, — злегка посміюється він. — Щось складнувало.

— Гаразд, пояснимо по-іншому, — швидко кажу я. — Скажімо...
— Я заплющуюся в пошуках натхнення. — Скажімо, я в магазині одягу!
— Я знову розплющую очі. — Я в магазині одягу, і я обрала чудове кашемірове пальто від Ніколь Фархі. Гаразд?

— Гаразд, — обачно говорить Рорі.

— Обожду Ніколь Фархі! — вигукує Емма. — У неї чудові в'язані вироби!

— Саме так, — погоджуюся я. — Отож уявіть: стою я в черзі до каси, обмірковую собі щось своє, аж тут до мене підходить продавець і пропонує: «Чому б вам натомість не купити інше пальто? Воно краще за це, і я додам до нього безкоштовну пляшечку парфумів». У мене немає підстав не довіряти продавцеві, тож я думаю: «О, чудово», і купую інше пальто.

— Так, — говорить Рорі, киваючи. — Поки що все зрозуміло.

— Але от я виходжу з магазину, — обережно проваджу я далі, — і з'ясовую, що це інше пальто — не від Ніколь Фархі і навіть не зі справжнього кашеміру. Я повертаюся назад, але в магазині мені відмовляються це відшкодувати.

— Вас обібрали! — вигукує Рорі так, ніби щойно відкрив силу земного тяжіння.

— Саме так, — згоджуюся я. — Обібрали. І річ у тім, що саме таке й сталося з тисячами вкладників компанії «Флагстафф Лайф». Їм нав'язали, що варто перевкласти кошти в новий фонд, і через це вони втратили двадцять тисяч фунтів. — Я на мить замовкаю, намагаючись упорядкувати свої думки. — Можливо, «Флагстафф Лайф» не порушила закон. Може, діяла відповідно до всіх вимог. Але в цьому світі є ще поняття справедливості, і його ця компанія не просто порушила — вона його знищила. Ці вкладники заслуговували на виплати. Вони були відданими, давніми клієнтами, і вони на них

заслуговували. І якщо говорити чесно, Люку Брендоне, ви *знаєте*, що заслуговували.

Я завершую цю промову і, віддихуючись, дивлюся на Люка. Він дивиться на мене з незрозумілим виразом на обличчі — і, несподівано для самої себе, я відчуваю, як усередині в мене щось перевертається.

Я ковтаю, намагаюся відвести від нього погляд, але чомусь не можу навіть поворухнути головою. Наші погляди ніби склеїлися один із одним.

— Люку? — говорить Емма. — Вам є що відповісти Ребецці?

Люк мовчить. Він дивиться на мене, і я теж дивлюся йому в очі, відчуваючи, що серце в мене калатає, мов у кролика.

— Люку? — трохи роздратовано повторює Емма. — Вам є...

— Так, — говорить Люк. — Так. Мені є що відповісти. Ребекко...
— Він хитає головою, майже посміхаючись до самого себе, а потім знову дивиться на мене. — Ребекко, ви маєте рацію.

У студії западає раптова тиша.

Я розтуляю рота, але не можу вимовити ані звуку.

Краєм ока бачу, як здивовано презираються Рорі та Емма.

— Даруйте, Люку, — перепитує Емма. — Ви маєте на увазі...

— Вона має рацію, — повторює Люк і стенає плечима. — Правда на її боці. — Він бере склянку води, спирається на спинку дивана і ковтає. — Якщо ви хочете дізнатися, що я насправді думаю, — ці клієнти заслуговують на виплати. Я щиро бажав би, щоб вони їх *отримали*.

Це неможливо. Люк погоджується зі мною. Як він може зі мною погоджуватися?

— Зрозуміло, — каже трохи спантеличено Емма. — Тож ви змінили свою думку?

Усі мовчать, і Люк задумливо вдивляється в склянку з водою. Потім підводить погляд і каже:

— Моя компанія обслуговує компанію «Флагстафф Лайф», допомагаючи їй створювати привабливий імідж. Але це не означає, що я особисто згоден із усім, що роблять її менеджери — чи принаймні що я про все це знаю. — Він якусь мить мовчить. — Чесно кажучи, я й гадки не мав про те, що відбувається, доки не прочитав про це в статті Ребекки в «Дейлі Ворлд». Яку, до речі, можна назвати чудовим прикладом журналістського розслідування, — додає він, киваючи мені. — Вітаю.

Я безпорадно витріщаюся на нього, не в змозі навіть вичавити із себе «Дякую». Я ще ніколи в житті не почувалася такою збентеженою. Я хочу зупинитися, затулити обличчя руками й обміркувати все це — спокійно й ретельно. Але я не можу, адже я в прямому ефірі. На мене дивляться два з половиною мільйони людей із усієї країни.

От дідько. Сподіваюся, мої ноги мають гарний вигляд.

— Якщо б я був клієнтом «Флагстафф Лайф» і таке трапилося зі мною, я б справді розлютився, — провадить далі Люк. — Є такі поняття, як відданість клієнтові, як чесна гра. І я очікую від усіх моїх клієнтів, яких представляю публічно, дотримання обох цих принципів.

— Зрозуміло, — говорить Емма і повертається до камери. — Ну що ж — це досить крутий поворот! Люк Брендон, що представляє в нашій студії «Флагстафф Лайф», тепер стверджує, що вони вчинили неправильно. Вам є ще щось додати, Люку?

— Чесно кажучи... — Люк криво посміхається. — Я сумніваюся, що після цього й далі представлятиму «Флагстафф Лайф».

— Ах, — зітхає Рорі, з дуже розумним виглядом схиляючись уперед. — А можете пояснити нам, чому ж так?

— Ой, Рорі, ну чесне слово! — роздратовано говорить Емма. Вона закриває очі, і Люк пирскає зі сміху.

Раптом усі починають сміятися, і я теж, хоча й трохи істерично. Я зустрічаюся очима з Люком, у грудях у мене щось здригається, і я

поспіхом відводжу погляд.

— Тож хай там як, — несподівано вимовляє Емма, швидко заспокоюючись і посміхаючись у камеру. — Це були наші фінансові експерти. А після перерви на вас чекає розповідь про повернення на подіум жіночих шортів...

— ...і відповідь на питання: чи є користь від антицелюлітних кремів? — додає Рорі.

— І наші спеціальні гості «Гевен Сент 7» заспівають для вас у прямому ефірі.

Лунає музична заставка — і Емма з Рорі вдвох схоплюються на ноги.

— Чудова дискусія, — каже Емма, кваплячись до виходу. — Вибачте, але я *помру*, якщо не потраплю до вбиральні.

— Так, відпрацьовано на відмінно, — захоплено додає Рорі. — Не зрозумів ані слова, але шоу просто бездоганне. — Він ляскає Люка по спині, махає мені рукою і прямує кудись углиб студії.

І все відразу залишається в минулому. Усе скінчилося. Лише ми з Люком сидимо одне навпроти одного на диванах, яскраве світло все ще сліпить нам очі, і мікрофони й досі причеплені до лацканів. Я почуваюся мов прибіта мішком. І в голові трохи паморочиться.

Невже все це справді щойно сталося?

— Отож, — зрештою кажу я і відкашлююся.

— Отож, — повторює Люк із легкою посмішкою. — Чудова робота.

— Дякую, — кажу я і мовчки сором'язливо кусаю губу.

Я міркую, чи не вскочив він щойно у велику халепу? Чи осоромити одного з ваших клієнтів у прямому ефірі — це для напарника не те ж саме, що для консультанта в крамниці — ховати одяг від покупців?

Чи він справді змінив думку через мою статтю. Через мене.

Але я не можу цього запитати. Чи можу?

Тиша западає дедалі глибша, і нарешті я глибоко вдихаю.

— А ви...

— Я хотів...

Ми говоримо вдвох одночасно.

— Ні, — кажу я, зашарівшись. — Говоріть. Те, що я хотіла...

Говоріть.

— Гаразд, — каже Люк, злегка стенаючи плечима. — Я просто хотів запитати, чи не повечеряєте ви зі мною сьогодні ввечері.

Я дивлюся на нього спантеличено.

Тобто — повечеряю? Він має на увазі...

— Щоб обговорити деякі справи, — провадить він далі. — Мені дуже сподобалася ваша ідея щодо просування інвестиційних фондів за допомогою січневих розпродажів.

Моє що?

Яка ідея? Про що він...

О Господи, *ота*? Це він серйозно? Це ж лише одна з вимовлених мною вголос дурниць. У мене взагалі тоді мозок вимкнений був!..

— Я думаю, що це може бути чудовий піар-хід для одного нашого клієнта, — пояснює він. — І хотів запитати, чи не хочете ви стати консультантом цього проекту. Як фрилансер, звичайно.

Консультант. Фриланс. Проект.

Повірити не можу. Він говорить серйозно.

— Ой, — вимовляю я і ковтаю. Сама не знаю чому, але я розчарована. — А, так. Зрозуміло. Ну... думаю, сьогодні ввечері я буду вільна.

— Добре, — каже Люк. — Як щодо «Рітц»?

— Як хочете, — відповідаю недбало, ніби весь час там буваю.

— Добре, — повторює Люк, і в очах у нього засвічується легенька посмішка. — Чекатиму з нетерпінням.

І тоді — о Боже — на власний жах, я не можу нічого із собою вдіяти і чую власний голос:

— А як же Саша? Вона вам нічого не запланувала на цей вечір?

І щойно ці слова злітають з губ — я відчуваю, як червонію. От чорт. На біса я це ляпнула?

Западає тривала мовчанка, під час якої я хочу просто зникнути й померти.

— Саша покинула мене тиждень тому, — нарешті відповідає Люк, і голова в мене підводиться.

— Ой, — тихо промовляю я. — О Боже!

— Без жодного попередження — склала валізу і пішла. — Люк підводить погляд. — Утім, могло бути й гірше. — Він байдуже стенає плечима. — Принаймні портпледа я їй не купив.

Боже, я от-от засміюся. Не можна сміятися. *Не можна.*

— Мені дуже шкода, — нарешті спромагаюся вимовити.

— А мені ні, — каже Люк, серйозно дивлячись на мене, і я відразу ж забуваю про сміх. Я знервовано дивлюся на нього і відчуваю, як серце в мене починає калатати.

— Ребекко! Люку!

Ми різко обертаємося і бачимо Зельду, що наближається до нас із планшетом у руці.

— Фантастика! — вигукує вона. — Саме те, чого ми й хотіли. Люку, ви були прекрасні. А ви, Ребекко... — Вона підходить, сідає поруч зі мною на диван і лясає мене по плечу. — Вам усе вдалося просто неперевершено, і ми подумали, а чи не хотіли б ви як експерт виступити далі в шоу, відповідаючи на дзвінки від телеглядачів?

— Що? — витріщаюся на неї. — Але... але я не можу! Я ж нічогосінько не знаю.

— Ха-ха-ха, просто блискуче! — Зельда схвально сміється. — Це найкраще, що у вас є, Ребекко, — ця простота. У вас фінансовий гуру

поєднується з подружкою-сусідкою. Змістовні, але доступні відповіді. Знання, не відірвані від реальності. Фінансовий експерт, із яким людям справді захочеться поговорити. А ви як вважаєте, Люку?

— Думаю, Ребекка просто чудово впорається із цим, — говорить Люк. — Я й уявити не можу кращої кандидатури на цю роль. І ще я думаю, що час мені забиратися звідси. — Він устає і посміхається мені. — Побачимося згодом, Ребекко. До зустрічі, Зельдо.

Я, мов зачарована, дивлюся, як він пробирається вкритою кабелями підлогою до виходу, і якась частинка мене сподівається, що він озирнеться.

— Отож, — каже Зельда, стискаючи мою руку. — Готуймося.

Двадцять два

Мене показують по телевізору. Так і є. Ледве не *силоміць* привели й показують по телевізору.

Ми з Рорі та Еммою знову сидимо на диванах, а Енн із Лідса, затиноючись, зізнається по телефону, що ніколи в житті не подавала податкової декларації.

Я дивлюся на Емму, всміхаюся, і вона підморгує у відповідь. Я — частина команди. Я в гурті. Я ще ніколи в житті не була огорнута таким теплом і щастям.

Насправді дивно те, що, коли в мене брали інтерв'ю, я нервувала так, що й язиком поворухнути не могла, але тепер, по інший бік дивана, я опинилась у своїй стихії. Боже, я весь день могла б це робити. Мені навіть більше не заважає яскраве освітлення. Здається, що саме таким воно й має бути. І я перед дзеркалом відпрацювала найгарніше положення ніг (коліна стиснуті, а щиколотки торкаються одна одної) — і сиджу тепер саме так.

— Я влаштувалася прибиральницею, — пояснює Енн, — і ніколи навіть не замислювалася над цим. А тепер мій роботодавець запитує, чи сплатила я податки. Тобто мені це навіть на думку не спадало.

— От лишенько, — каже Емма і дивиться на мене. — Схоже, Енн таки наламала дров.

— Таки так, — співчутливо кажу я. — Ну, перше, що потрібно знати, Енн, це те, що якщо у вас мінімальний прибуток, то ви взагалі не маєте сплачувати жодних податків. І до того ж у вас іще достатньо часу, щоб подати податкову декларацію й вирішити всі питання.

Оце також справжня дивина. Хтозна-звідки, але *я знаю відповіді на всі питання*. Я знаю все про іпотеки, про страхування життя і про

пенсії. Я знаю про всі ці штуки! Кілька хвилин тому Кеннет із Сент-Остелл поцікавився річним лімітом вкладень на іменний накопичувальний рахунок, і я відповіла «5000 фунтів», навіть не замислюючись. Схоже на те, що якась частина мого мозку ретельно зберігала кожна дециму з усього, про що я писала у «Вдалих вкладеннях», і тепер, коли мені це знадобилося, — усе це в мене є. Запитуйте про що завгодно! Запитайте про... правила оподаткування на приріст капіталу для власників житла. Ну ж бо, запитуйте.

— Отож, Енн, на вашому місці, — закінчую я, — я б звернулася до вашого місцевого управління податкових зборів і попросила їхньої поради. І не треба боятися!

— Спасибі, — каже Енн тремтливим голосом. — Щире вам спасибі, Ребекко.

— Що ж, сподіваюся, що це вам допоможе, Енн, — каже Емма, посміхаючись у камеру. — Тепер Давіна розповість нам новини та прогноз погоди, а потім ми повернемося, щоб і далі відповідати на ваші питання в рубриці «Керуй своїми коштами».

— Схоже, багато в кого негаразди з фінансами, — встряє Рорі.

— Саме так, — погоджується Емма, — і ми готові прийти на допомогу. Тож із будь-якими питаннями, великими чи маленькими, будь ласка, телефонуйте на номер 03334567 — і отримайте пораду від Ребекки Блумвуд. — Вона на мить завмирає, всміхаючись у камеру, потім відкидається на спинку крісла, і світло згасає.

— Ну, все виходить просто чудово! — радісно говорить вона, доки дівчина-гример підбігає до неї і припудрює їй обличчя. — Правда ж, Зельдо?

— Фантастично! — погоджується Зельда, випливаючи з мороку. — Востаннє ми стільки дзвінків отримували, коли обговорювали тему «Я хотів би зустрітися з дівчиною зі «Спайс Гьорлз»». — Вона

зацікавлено дивиться на мене. — Ви часом не відвідували курси телеведучих, Ребекко?

— Ні, — чесно відповідаю я. — Не відвідувала. Але... я багато дивилася телевізор.

Зельда вибухає зі сміху.

— Гарна відповідь! Добре, народ, ефір за тридцять секунд.

Емма посміхається мені і звиряється з аркушем паперу перед собою, а Рорі відхиляється назад і розглядає свої нігті. «Вони ставляться до мене як до професіонала, як до колеги, — радісно думаю я. — Як до рівної собі».

Я ще ніколи не почувалася такою цілком щасливою. Ніколи в житті. Навіть коли знайшла бюстє від Вів'єн Вествуд за 60 фунтів на розпродажі в «Гарві Ніколс». (Цікаво, де воно взагалі-то є, треба його таки колись одягти.) Зараз я ще щасливіша. Життя прекрасне.

Я відхиляюся назад, сповнена насолоди, і знічев'я озираю студію — аж раптом мені в око впадає знайома постать. Я придивляюся пильніше — і з жаху моєю шкірою починають бігати мурахи. У затінку в студії стоїть якийсь чоловік — і, чесно кажучи, у мене, мабуть, галюцинації чи щось таке, бо він страшенно схожий на...

— Отже... з поверненням, — каже Рорі, і моя увага перемикається знову на камеру. — Сьогодні вранці ми відповідаємо на дзвінки телеглядачів, що потрапили у фінансові халепи, великі чи малі. У гостях у нас експерт Ребекка Блумвуд, а наш наступний дзвінок — від Френ із Шрусбері. Френ?

— Так, — озивається Френ. — Здрастуйте. Здрастуйте, Ребекко.

— Вітаю, Френ, — відповідаю я, тепло всміхаючись. — То що вас непокоїть?

— Усе просто жахливо, — каже Френ. — Я... я не знаю, що мені робити.

— У вас борги, Френ? — ласкаво запитує Емма.

— Так, — каже Френ і уривчасто зітхає. — Я в боргах по вуха, усі мої кредитки в мінусі, я позичала гроші в сестри... і я просто не можу припинити витрачати. Я просто... занадто люблю купувати речі.

— Які саме речі? — зацікавлено питає Рорі.

— Я навіть не знаю, — каже Френ, трохи помовчавши. — Одяг для себе, одяг для дітей, усякі господарські штуки... непотріб, власне кажучи. Потім мені надходять рахунки... а я їх викидаю.

Емма багатозначно дивиться на мене, і я зводжу брови у відповідь.

— Ребекко? — каже вона. — Френ, схоже, таки наламала дров. Що їй слід робити?

— Ну, Френ, — доброзичливо кажу я, — перше, що потрібно зробити, — набратися мужності і взятися вирішувати цю проблему. Зверніться до банку й поясніть, що у вас виникли проблеми з розподілом коштів. Там не монстри працюють! Вони готові допомогти вам. — Я повертаюся просто до камери і проникливо дивлюся в об'єктив. — Утеча нічого не вирішить, Френ. Що довше ви це відкладатимете — то буде гірше.

— Я розумію, — у Френ тремтить голос. — Я розумію, що ви маєте рацію. Але це непросто.

— Я розумію, — співчутливо відповідаю я. — Розумію, як непросто. Але тримайтеся, Френ!

— Ребекко, — говорить Емма. — На вашу думку, це поширена проблема?

— Боюся, що так, — відповідаю я, повернувшись до неї. — На жаль, багато людей просто недооцінюють важливість стабільного фінансового становища.

— Яка прикрість, — каже Емма, сумно хитаючи головою. — Це недобре!

— Але ніколи не пізно, — продовжую я. — Щойно вони переступають через себе і згадують про свої обов'язки — їхнє життя повністю змінюється.

Я хвацько змахую рукою і водночас обводжу поглядом усю студію. І... о Господи, це таки він.

Немає в мене галюцинацій.

Це справді він. Стоїть у кутку студії, із бюджет-перепусткою, попиває щось із пластикового стаканчика, ніби тут і був. Дерек Сміт тут, у студії «*Ранкової кави*», за десять ярдів від мене.

Дерек Сміт із «Ендвіч-Банку».

Але це... це неможливо.

Але так і є. Це Дерек Сміт. Я не розумію. Що він тут робить?

О Боже, а тепер він втупився просто в мене.

Серце в мене починає важко битися, і я напружено ковтаю, намагаючись опанувати себе.

— Ребекко? — гукає мене Емма, і я змушую себе повернутися до шоу. Я навіть не пам'ятаю, про що ми говоримо. — То ви вважаєте, що Френ варто піти й зустрітися з її банківським менеджером?

— Я... а... саме так, — кажу я, і щоки в мене раптово спалахують. Що мені робити? Він дивиться просто на мене. Я не можу втекти.

— Отож, — каже Емма. — Ви думаєте, що, коли Френ подивиться реальності в обличчя, вона зможе впорядкувати своє фінансове становище?

— Саме так, — машинально відповідаю я і змушую себе широко посміхнутися до Емми. Але під цією усмішкою мої впевненість та щастя розчиняються. Дерек Сміт тут. Я не можу від нього затулитися, не можу забути про нього.

І тепер усе моє попереднє життя, що його я так ретельно запихала в найдалший куточок розуму, огидними черв'яками виповзає звідти. Не хочу нічого про нього згадувати, але в мене немає вибору. І ось

вони влазять, слизькі й звивисті, у мої думки — одна жахлива правда за іншою.

— Ну, — говорить Рорі. — Сподіватимемося, що Френ скористається такою доброю порадою Ребекки.

Непорозуміння зі Сьюз. Провальне побачення з Таркіном. Моєю спиною розповзається бридкий холод.

— І наш наступний дзвінок, — каже Емма, — від Джона з Лутона. Джоне?

— Доброго ранку, Ребекко, — долинає голос із телефону. — Річ у тім, що мені в дитинстві видали страховий поліс, але я втратив усі документи. А тепер я хотів би отримати свої грошенята, ну, ви ж розумієте?

Мою картку «Віза» заблоковано. Картку «Октагон» відібрали перед цілим натовпом. Боже, як це було принизливо.

Гаразд, припини. Зосередься. Зосередься.

— Насправді це досить поширена проблема, — чую я свій власний голос. — Ви пам'ятаєте, яка саме компанія видала вам поліс?

— Ні, — відповідає Джон. — І гадки не маю.

Мій банківський рахунок. Борг на тисячі фунтів. Дерек Сміт.

О Господи. Мені зле. Я хочу побігти і кудись сховатися.

— Ну, в будь-якому разі у вас є можливість це встановити, — проваджу я далі, змушуючи себе посміхатися. — Варто для початку звернутися до агентства, що спеціалізується на таких речах. Можна з'ясувати точніше, але, здається, воно називається...

Усе моє жахливе, безладне життя. Воно й досі там, правда ж? Чатує на мене, мов величезний загрозливий павук. Причаїлося, щоб накинутися, щойно закінчаться питання від телеглядачів.

— Боюся, що наш час спливає, — говорить Емма, коли я закінчую. — Дуже дякуємо нашому фінансовому експертові, Ребеці Блумвуд, і я впевнена, що всі ми прислухаємося до її мудрих слів.

Після перерви на вас чекають результати нашого ремонту в Ньюкаслі та виступ «Гевен Сент 7» у прямому ефірі в нашій студії.

Усі на мить завмирають — і розслабляються.

— Так, — каже Емма, зазираючи у свій аркуш. — Що там далі?

— Чудова робота, Ребекко, — весело каже Рорі. — Просто ідеальний матеріал.

— О, Зельдо! — підстрибує Емма. — Можна швиденько з тобою поговорити? Ти була прекрасна, Ребекко, — додає вона. — Просто прекрасна.

І раптом вони обидвоє зникають. А я залишаюся сама, відкрита і вразлива. Відчайдушно уникаю погляду Дерека Сміта і намагаюся міркувати якомога швидше.

Може, пощастить ушитися якимись задвірками.

Або, може, треба залишатися на цьому дивані. Просто сидіти тут, доки йому не стане нудно й він піде геть. Адже ж не наважиться він вдертися просто на знімальний майданчик, правда ж?

Може, мені вдасться *прикинутися, що це не я*. Господи, так. Адже з усім цим гримом я і справді на себе не схожа.

А взагалі — раптом спадає мені на думку — чому я така впевнена, що він мене помітив? Він, цілком можливо, тут із якоїсь зовсім іншої причини. Либонь, його також зніматимуть у шоу. Точно. Мене це жодним чином не стосується. Тож я просто встану і швидко пройду повз нього, і все буде гаразд.

— Даруйте, любонько, — каже чоловік у джинсах, наближаючись до мене. — Мені потрібно переставити цей диван.

— О, гаразд, — кажу я і зіскакую. І в цю мить необачно знову зиркаю на Дерека Сміта. Він усе ще дивиться прямо на мене. Чекає мене.

О Господи.

Гаразд, усе буде добре — просто йди далі. Іди собі, вдаючи, що його не впізнаєш.

Старанно уникаючи його погляду, я встаю, глибоко вдихаю і починаю швидко йти студією. Кроки впевнені, обличчя спокійне. Я, не відриваючись, дивлюся на подвійні двері, і все йде добре. Лишилося ще кілька кроків. Якихось кілька...

— Міс Блумвуд, — його голос, мов куля, б'є мене в потилицю, і якусь мить я вирішую не зважати на нього. Може, навіть вислизнути у двері. Але поряд стоять Зельда з Еммою. Вони почують, як він гукатиме мене. Подітися нікуди.

Тож я обертаюся і вражено, як мені здається, придивляюся до нього, ніби щойно його помітила.

— О, доброго ранку, це *ви!* — радісно вітаюся я. — Оце так несподіванка. Як ся маєте?

Якийсь технічний працівник махає нам, щоб ми говорили тихіше, і Дерек Сміт веде мене зі студії до фойє. Він повертається до мене, і я йому впевнено всміхаюся. Можливо, нам удасться все це цивілізовано владнати.

— Міс Блумвуд...

— Чудова сьогодні погода, — кажу я. — А вам як здається?

— Міс Блумвуд, наша зустріч, — напружено говорить Дерек Сміт. О Боже. Я сподівалася, що він, може, й забув про неї.

— Наша зустріч, — задумливо повторюю я. — Ем-м-м... — І тут у мене з'являється несподіване натхнення. — Так, точно. Завтра, правда ж? Я так на неї чекаю.

Дерек Сміт, схоже, от-от вибухне.

— Вона не завтра! Вона була в понеділок уранці. І ви не прийшли!

— Ой... — кажу я. — А, *та* зустріч. Так, вибачте. Я збиралася прийти, чесно. Я просто... просто...

Але я не можу вигадати жодного пристойного виправдання. Я вже всі їх використала. Тож я просто замовкаю і кусаю губу, почувуючись якоюсь неслухняною дитиною.

— Міс Блумвуд, — втомлено вимовляє Дерек Сміт. — Міс Блумвуд... — Він потирає обличчя рукою, потім підводить погляд. — Ви уявляєте, скільки листів я вам написав? Як довго намагався витягнути вас у банк на зустрічі?

— Ем-м-м ... Не зовсім...

— Шість місяців, — каже Дерек Сміт і на мить змовкає. — Шість довгих місяців ухилянь та виправдань. Ви просто уявіть, що це означає для мене. Це означає нескінченні листи. Нескінченні телефонні дзвінки. Марні зусилля, мої й моєї помічниці Еріки. Час і сили, які, напевно, можна було використати зі значно більшою користю. — Він різко змахує пластиковим стаканчиком, і кава хлюпає через вінця на підлогу. — Тоді нарешті мені вдається силоміць призначити зустріч, від якої вам нікуди не подітися. Схоже, що ви почали серйозно сприймати своє становище. А ви не приходите. Ви зовсім зникаєте. Я телефоную до вас додому, щоб з'ясувати, де ви, а мене звинувачують і називають якимось переслідувачем!

— А, так, — кажу я. — Вибачайте. Це просто мій батько, розумієте. Трохи дивакуватий.

— Я уже втратив будь-яку надію вплинути на вас, — провадить далі Дерек Сміт чимраз вищим і вищим голосом. — Утратив будь-яку надію. І ось сьогодні вранці йду собі повз телевізійну крамницю — і що я бачу на шести різних екранах? Ребекку Блумвуд, ту, що зникла, розчинилася, пропала безвісти. І вона роздає всій країні поради... А поради ті про що? — Він починає тряситися зі сміху (принаймні я думаю, що це таки сміх). — Про фінанси! *Ви* даєте всій Британії поради... про фінанси!

Я похмуро дивлюся на нього. Це *не настільки* смішно.

— Послухайте, мені дуже шкода, що я не змогла прийти на останню зустріч. — Я намагаюся говорити по-діловому. — У мене тоді виникли деякі ускладнення. Але якби ми могли перенести...

— Перенести! — верещить Дерек Сміт, ніби я щойно дотепно пожартувала. — Перенести!

Я обурено дивлюся на нього. Він мене взагалі серйозно не сприймає? Він навіть не слухає того, що я кажу. Я говорю йому, що насправді хочу прийти на зустріч — насправді *хочу*, — а він просто сприймає мої слова мов жарт. Ставиться до мене, наче до якогось блазня.

«Воно й не дивно, — лунає тоненький голосок у моїй голові. — Подумай лише, як ти поводитася. Згадай, як ставилася до нього. Чесно кажучи, дивно, що він узагалі хоча б так із тобою розмовляє».

Я дивлюся на його обличчя, що й досі сіпається від сміху... і почуваюся справді присоромленою.

Адже він міг би поводитися зі мною зовсім не так люб'язно, як поводитьсь досі. Міг давно вже вилучити в мене картку. Або наслати на мене судових виконавців. Чи внести мене до чорного списку. Так чи інакше, але він насправді дуже добре ставився до мене.

— Послухайте, — швидко говорю я. — Будь ласка. Дайте мені ще один шанс. Я справді хочу навести лад у своїх фінансах. Хочу сплатити свій борг. Але мені потрібна ваша допомога. Я... — Я ковтаю. — Я прошу вашої допомоги, містере Сміт.

Западає тривала мовчанка. Дерек Сміт озирається, куди б поставити свій стаканчик із кавою, виймає з кишені білий носовичок і витирає чоло. Потім відкладає хустинку і пильно дивиться на мене.

— Ви це серйозно? — говорить він.

— Так.

— І ви справді докладете зусиль?

— Так. І... — Я кусаю губу. — І я дуже вдячна за всі поступки, на які ви задля мене йшли. Справді, дуже вдячна.

Раптом я відчуваю, що от-от заплачу. Я хочу бути хорошою. Хочу впорядкувати своє життя. Хочу, щоб він підказав мені, як діяти.

— Гарзд, — каже нарешті Дерек Сміт. — Спробуємо щось зробити. Приходьте до офісу завтра, рівно о дев'ятій тридцять — там і поговоримо.

— Дякую, — кажу я, і все моє тіло огортає полегшення. — Дуже дякую. Я прийду. Обіцяю.

— Так, краще б вам прийти, — говорить він. — Виправдання скінчилися. — Потім на обличчі в нього з'являється легка посмішка. — До речі, — додає він, киваючи в бік студії, — як на мене, ви просто чудово там із усім впоралися. Кожна порада — у самісіньку точку.

— Ой, — здивовано вимовляю я. — Що ж, дякую. Це справді... — Я відкашлююся. — А як ви взагалі потрапили на студію? Я думала, там сувора охорона.

— Так, сувора, — відповідає Дерек Сміт. — Але моя дочка працює на телебаченні. — Він загадково всміхається. — Вона навіть працювала над цим самим шоу.

— Справді? — здивовано перепитую я.

Господи, як дивовижно. У Дерек Сміта є дочка. У нього, либонь, і родина є. Дружина. Хто б міг подумати?

— Я краще піду, — каже він, допиваючи каву зі свого стаканчика. — Я дещо відхилився від графіка, — він серйозно дивиться на мене. — І побачимося завтра.

— Я прийду, — швидко кажу я, коли він йде до виходу. — І... і дякую. Дуже дякую.

Коли він зникає, я опускаюся на найближчий стілець. Я досі не можу повірити, що щойно ввічливо спілкувалася з Дерек Смітом. Із Дерек Смітом! І він здається просто любчиком. Він такий добрий і

ласкавий до мене, і дочка в нього працює на телебаченні... І взагалі, хтозна, може, я і з нею теж познайомлюся. Може, потоваришую з усією родиною. Хіба не чудово буде? Почну їздити до них на обіди, і його дружина тепло обійматиме мене, коли я з'являтимусь, і я допомагатиму їй із салатами...

— Ребекко! — долинає з-за моєї спини голос, я обертаюся і бачу Зельду, що наближається до мене, досі з тим своїм планшетом.

— Привіт, — радісно кажу я. — Як воно?

— Чудово, — відповідає вона і підтягує стілець. — Хочу з тобою дещо обговорити.

— О, — вимовляю я. — Добре. А що саме?

— Ми вважаємо, що ти сьогодні відпрацювала просто блискуче, — каже Зельда, закидаючи одну ногу на іншу. — Просто *блискуче*. Я поговорила з Еммою, з Рорі та з нашим старшим продюсером, — вона переривається для ефекту, — і всі вони хотіли б знову бачити тебе на шоу.

Я дивлюся на неї, не в змозі в це повірити.

— Тобто...

— Не щотижня, — каже Зельда. — Але досить часто. Ми думаємо, можливо, тричі на місяць. Як уважаєш, це можна узгодити з твоїм графіком?

— Я... я не знаю, — спантеличено говорю я. — Сподіваюся, що так.

— Чудово! — каже Зельда. — Можливо, ми і ваш журнал могли б залучити, щоб усі були задоволені. — Вона щось занотовує на аркуші паперу і зводить погляд. — У тебе ж немає агента, правда? Тож треба обговорити платню з тобою особисто. — Вона примовкає і дивиться на свій планшет. — Отже, за один випуск ми пропонуємо...

Двадцять три

Я вставляю ключ у замок і повільно відчиняю двері квартири. Здається, ніби я сотню років тут не була і зараз почуваюся зовсім іншою людиною. Я подорослішала. Чи змінилася. Чи щось таке.

— Привіт, — тихо вітаюся, кидаючи сумку на підлогу. — Є хтось...

— Бекс! — видихає Сьюз, з'являючись із дверей вітальні. Вона в тісних чорних легінсах, а в руці у неї — напівготова джинсова фоторамка. — Боже! Де ти була? Що робила? Я бачила тебе в «Ранковій каві» і просто очам своїм не могла повірити! Я намагалася додзвонитися і поговорити з тобою, але там пояснили, що треба, щоб у мене була якась проблема, пов'язана з грішми. То я сказала: «Гаразд, куди мені вкласти півмільйона?», але мені відповіли, що це недостатньо... — Вона перериває сама себе. — Бекс, де ти була? Що трапилося?

Я не відразу відповідаю. Розглядаю купу листів, адресованих мені, що лежать на столі. Білі офіційні конверти, коричневі конверти з прозорими віконцями, крізь які просвічується адреса, конверти із загрозливою позначкою «Останнє нагадування». Найстрашніша купка листів, яку лише можна уявити.

От тільки чомусь... вони більше не здаються мені такими страшними.

— Я була у своїх батьків, — підводжу я нарешті погляд. — А потім на телебаченні.

— Але я дзвонила твоїм батькам! Вони сказали, що не знають, де ти!

— Я знаю, — кажу я, трохи зашарівшись. — Вони... захищали мене від переслідувача. — Я підводжу очі та бачу, як Сьюз отетеріло дивиться на мене. Ну а що їй залишається? — І взагалі, — додаю я, виправдовуючись, — я тобі залишила повідомлення на автовідповідачі, сказала, щоб ти не турбувалася, що зі мною все гаразд.

— Я помітила, — стогне Сьюз, — але ж саме так воно й буває у фільмах. І це означає, що погані хлопці схопили тебе й тримають із пістолетом біля скроні. Чесно кажучи, я думала, що ти вже нежива! Думала, тебе порізали на мільйон шматочків...

Я знову дивлюся їй в обличчя. Вона не жартує. Вона справді хвилювалася. Раптом я почуваюся просто жахливо. Я не повинна була так зникати. Так по-дурному, безвідповідально й егоїстично.

— О Сьюз, — спонукувана внутрішнім поштовхом, я кидаюся вперед і міцно обіймаю її. — Мені дуже шкода. Я зовсім не хотіла тебе турбувати.

— Та годі вже, — каже Сьюз, обіймаючи мене у відповідь. — Я трохи похвилювалася, але потім зрозуміла, що з тобою, мабуть, усе гаразд, коли побачила тебе по телевізору. До речі, ти пречудово виступила.

— Справді? — перепитую я, і куточки моїх губ підіймаються в легкій посмішці. — Ти справді так думаєш?

— О так! — підтверджує Сьюз. — Значно краще, ніж той, як його... Люк Брендон. Боже, ну він і задавака.

— Так, — кажу я, трохи помовчавши. — Так, мабуть задавака. Але потім він люб'язно спілкувався зі мною.

— Справді? — байдуже перепитує Сьюз. — Ну, хай там як, а ти виступила просто блискуче... Хочеш кави?

— Страшенно, — відповідаю я, і вона йде на кухню.

Я забираю свої листи та рахунки і починаю їх поволі перебирати. Раніше, побачивши таку гору, я б неймовірно перелякалася. І, чесно

кажучи, вони непрочитані полетіли б просто у смітник. Але знаєте що? Сьогодні мені анітрішечки не страшно. Ну чесне слово, як я могла так по-дурному ставитися до грошей? Як могла бути такою боягузкою? Зараз я просто сяду й спокійно все обміркую. Візьму чекову книжку та останні банківські виписки і впорядкую весь цей безлад.

Дивлячись на стосик конвертів у своїй руці, я раптом почуваюся дуже дорослою і відповідальною. Розсудливою і розумною. Я наведу лад у своєму житті й далі стежитиму за своїми фінансами. Я цілком змінила власне ставлення до грошей.

До того ж...

Добре, я взагалі-то не хотіла вам про це розповідати. Але на «Ранковій каві» мені платитимуть просто купу грошей. *Силу-силенну* грошей. Ви не повірите, але за кожен виступ із відповідями на дзвінки я отримуватиму...

Ой, я так засоромилася. Просто скажу, що отримуватиму... дуже багато. Ха-ха!

Я просто не можу припинити посміхатися. Пурхаю в хмарах відтоді, як мені про це сказали. Тож до чого це я веду — тепер я легко зможу погасити всі ці рахунки. За карткою «Віза», і борг «Октагон», і гроші, що я заборгувала Сьюз... і все інше! Нарешті, *нарешті* в моєму житті настане лад.

— То чого ж ти так просто зникла? — запитує Сьюз, повертаючись із кухні, — і я підстрибую. — Що сталося?

— Чесно кажучи, не знаю, — зітхаю я, складаючи листи назад на столик у передпокої. — Мені просто треба було кудись сховатися і подумати. Я якось у всьому заплуталася.

— Через Таркіна? — відразу ж запитує Сьюз, і я відчуваю, що з острахом напружуюся.

— І через нього також, — кажу я і ковтаю. — А що? Він...

— Я розумію, що ти не надто захоплена Таркі, — каже з прикрістю Сьюз, — але, схоже, ти йому й досі дуже подобаєшся. Він приходив днів зо два тому і залишив тобі цього листа.

Вона вказує на кремовий конверт, запханий за дзеркало. Я беру його трохи тремтливими руками. О Боже, що там може бути написано? Я вагаюся, потім розриваю його — і на підлогу падає квиток.

— В оперу! — говорить Сьюз, підіймаючи його. — Сьогодні ввечері! — Вона дивиться на мене. — Боже, яке щастя, що ти сьогодні повернулася, Бекс.

Моя люба Ребекко, — читаю я, не вірячи власним очам. — Даруй, що не наважився сказати про це раніше.

Але що більше минає часу — то краще я усвідомлюю, як насолоджувався тим вечором, що його ми провели разом, і як хотів би його повторити.

Додаю квиток на «Die Meistersinger» в оперному театрі. Я буду там у будь-якому разі та неймовірно зрадію, якщо ти приєднаєшся до мене.

Зі щирою повагою

Таркін Кліт-Стюарт

Я спантеличено розглядаю цей лист. Що це означає? Таркін таки не бачив, як я гортала його чекову книжку? Він бачив, але вирішив мені пробачити? Він зовсім псих?

— О Бекс, ти маєш піти! — каже Сьюз, читаючи з-за мого плеча. — Ти просто мусиш піти. Якщо ти там не з'явишся — ти його цим просто вб'єш. Як на мене, він тебе справді кохає.

— Я не можу піти, — кажу я, опускаючи листа. — У мене ділова зустріч сьогодні ввечері.

— Ну, це не страшно! — говорить Сьюз. — Можеш її скасувати.

— Я... я не можу. Вона дуже важлива.

— Ой, — говорить страшенно розчарована Сьюз. — А як же бідненький Таркі? Він сидітиме, чекатиме на тебе, такий схвильований...

— То ти піди, — пропоную я. — Піди замість мене.

— Серйозно? — Сьюз, трохи скривившись, розглядає квиток. — Так, мабуть, можна. Я люблю оперу. Але, чесно кажучи... — Вона підводить погляд. — А з ким, власне, у тебе зустріч?

— Із... із Люком Бренденом, — намагаюся відповісти якомога безтурботніше. Але це мені не надто добре вдається, і я відчуваю, як починаю червоніти.

— З Люком Бренденом? — перепитує спантеличена Сьюз. — Але що...

Вона пильно дивиться на мене, і вираз її обличчя поступово змінюється.

— О ні, Бекс! Тільки не кажи...

— Це просто ділова зустріч, — кажу я, уникаючи її погляду. — І все. Двоє ділових людей зустрічаються, щоб обговорити свої справи. У... діловому оточенні. І все.

І я поспішаю до своєї кімнати.

Ділова зустріч. Одяг для ділової зустрічі. Гарзд, подивимося.

Я витягаю все своє вбрання із шафи і складаю його на ліжку. Блакитний костюм, чорний костюм, рожевий костюм. Безнадійно. Костюм у тоненьку смужку? Гм-м-м. Це, мабуть, буде занадто. Кремовий костюм... немов на весілля. Зелений костюм... здається, може принести невдачу чи щось таке?

— То що ти вдягнеш? — питає Сьюз, зазираючи у відчинені двері моєї кімнати. — Купиш щось нове? — На обличчі в неї спалахує радість. — Агов, ходімо на шопінг!

— На шопінг? — перепитую я неухважно. — Гм... можливо.

Звісно, раніше я б ухопилася за можливість пройтися крамницями. Вчепилася б за неї. Але сьогодні... Ой, навіть не знаю. Я почуваюся надто напруженою для шопінгу. Надто схвильованою. Навряд чи я зможу на цьому як слід зосередитися.

— Бекс, ти мене чула? — здивовано говорить Сьюз. — Я кажу: ходімо на шопінг?

— Так, я почула. — Я зиркаю на неї, потім беру чорний топ і прискіпливо його розглядаю. — Узагалі-то краще якимось потім.

— Ти хочеш сказати... — Сьюз замовкає. — Тобто ти *не хочеш* пройтися крамницями?

— Саме так.

Западає тиша, я підводжу погляд і бачу, як Сьюз витріщається на мене.

— Не розумію, — каже вона засмученим голосом. — Чому ти так дивно поводишся?

— Нічого дивного! — Я злегка стенаю плечима. — Я просто не хочу зараз вештатися крамницями.

— О Господи, з тобою щось не так, правда ж? — жалібно говорить Сьюз. — Я так і знала. Може, ти справді хвора. — Вона заходить у кімнату і торкається мого лоба. — У тебе температура? Щось болить?

— Ні! — відповідаю я зі сміхом. — Звісно, ні!

— Тебе не били по голові? — Вона махає рукою в мене перед очима. — Скільки пальців?

— Сьюз, зі мною все гаразд, — кажу я, відсуваючи її руку. — Чесно. Я просто... не в настрої для крамниць. — Я приміряю до себе сірий костюм. — Як тобі оце?

— Чесно кажучи, Бекс, я турбуюся про тебе, — говорить Сьюз, хитаючи головою. — Я думаю, що тобі варто обстежитися в лікаря. Ти

така... інакша. Це лякає.

— Еге ж. — Я беру білу сорочку і всміхаюся до неї. — Може, я й справді змінилася.

Увесь день я обираю собі прикид. Нескінченно приміряю, підбираю й комбіную і раптом знаходжу в дальніх кутках шафи забуті вже речі (таки *треба* вдягти ті пурпурові джинси). Але зрештою обираю стриманість і простоту. Найкращий із чорних костюмів (розпродаж у «Джигсоу», два роки тому), білий топ («Маркс та Спенсер») і чорні замшеві ботфорти («Дольче і Габанна», але мамі я сказала, що вони з «Гоум Стор». І це була помилка, бо вона захотіла собі такі самі, і мені довелося наплести їй, що їх уже розхапали). Я вдягаюся в усе це, стягую волосся у вузол і розглядаю себе в дзеркало.

— Дуже гарно, — із дверей долинає захоплений голос Сьюз. — Дуже спокусливо.

— Спокусливо? — мені стає несподівано прикро. — Мені не треба спокусливо! Мені треба бути діловою.

— А ти не можеш бути й такою, й такою водночас? — запитує Сьюз. — Діловою *та* спокусливою?

— Я... Ні, — кажу я, помовчавши, і відвертаюся. — Ні, не хочу. Я не хочу, щоб Люк Брендон вирішив, що я для нього так вирядилася, — ось що в мене на думці. Не хочу давати йому жодного приводу вирішити, що я неправильно зрозуміла, навіщо ми зустрічаємося. Як минулого разу.

Раптово хвиля гострого приниження вкриває все моє тіло, коли я згадую ту жахливу мить у «Гарві Ніколс». Я енергійно хитаю головою, силкуючись усе з неї викинути, намагаючись змусити своє серце битися повільніше. На біса я взагалі прийняла запрошення на цю дурнувату вечерю?

— Я хочу бути якомога серйознішою, якомога більш діловою, — кажу я, прискіпливо розглядаючи власне відображення.

— О, я знаю, — говорить Сьюз. — Тобі потрібні особливі аксесуари. Аксесуари ділової жінки.

— На зразок чого? Записника «Філофакс»?

— На зразок... — Сьюз замислюється. — О, у мене ідея. Чекай-но...

Того вечора я приїжджаю до «Рітц», затримавшись на п'ять хвилин, а домовлялися ми зустрітися о пів на восьму. Підходячи до входу в ресторан, я бачу Люка, що вже сидить там: розслаблено відкинувся в кріслі й попиває щось схоже на джин із тоніком. Я не можу не помітити, що він не в тому костюмі, у якому був сьогодні вранці, на ньому також свіжа темно-зелена сорочка. Узагалі-то вигляд у нього... непоганий. Досить гарний. Дуже красивий.

І зовсім не діловий.

І, якщо подумати, цей ресторан теж не надто діловий. Усі ці люстри, золоті оздоби та м'які рожеві крісла, чудово розфарбована стеля, вся у хмарах та квітах. Усе осяяно теплим світлом і здається романтичним (на думку спадає саме це слово).

О Боже. Моє серце починає злякано калатати, і я швидко розглядаю своє відображення в позолоченому дзеркалі. Я в чорному костюмі «Джигсоу» й білому топі, у чорних замшевих ботфортах, як я собі й планувала. Але ще в мене під пахвою новенький примірник «Файненшел Таймз», окуляри в черепаховій оправі (з прозорими скельцями), підняті над лобом, незграбний діловий портфель в одній руці і — *pièce de résistance* від Сьюз — ноутбук «ЕплМак» у другій.

Може, я трохи й перестаралася.

Я саме збираюся повернутися назад і спробувати скоренько залишити портфель у гардеробі (або, чесно кажучи, просто поставити

його на стілець і вшитися звідти) — аж тут Люк підводить погляд, бачить мене і посміхається. Чорт. Тож мені доводиться і далі йти м'яким килимом, намагаючись здаватися якомога спокійнішою, хоча я щільно притискаю одну руку до себе, підтримуючи «Файненшел Таймз», що от-от упаде на підлогу.

— Доброго вечора, — каже Люк, коли я дістаюся до столу. Він устає, щоб привітатися зі мною, і я усвідомлюю, що не можу потиснути йому руку, бо тримаю ноутбук. Я метушуся, опускаю портфель на підлогу, перекладаю ноутбук в іншу руку — при цьому ледве не впустивши газету — і, трохи зашарівшись, простягаю йому руку.

Обличчям Люка ковзає посмішка, і він урочисто потискає мою руку. Він киває, щоб я сідала в крісло, і ввічливо стежить, як я ставлю ноутбук на скатертину, готова ним користуватися.

— Дивовижний пристрій, — зазначає він. — Дуже... високотехнологічний.

— Так, — відповідаю я з короткою діловою посмішкою. — Я часто з його допомогою роблю нотатки на ділових зустрічах.

— А, — киває Люк, — ви така організована.

Він, очевидно, чекає, щоб я його ввімкнула, тож я навмання натискаю клавішу вводу. Сьюз обіцяла, що екран від цього ввімкнеться. Але нічого не відбувається.

Я спокійно натискаю клавішу ще раз. Однаково нічого. Енергійно клацаю нею, нібито випадково — і *все одно* нічого. Гадство. Який сором. Щоб я іще колись послухала Сьюз?

— Якісь проблеми? — цікавиться Люк.

— Ні! — відповідаю я, швидко закриваючи кришку. — Ні, я просто... Якщо подумати — обійдемося сьогодні без нього. — Я дістаю із сумки записник. — Робитиму нотатки ось тут.

— Гарна ідея, — м'яко каже Люк. — Не відмовитеся від шампанського?

— О, — кажу я трохи розгублено. — Ну... добре.

— Чудово, — каже Люк. — Я сподівався, що ви погодитеся.

Він підводить погляд — і до нас поспішає з пляшкою люб'язний офіціант. Господи, «Круг».

Але я не збираюся посміхатися чи здаватися задоволеною. Поводитимуся стримано й професійно. Вип'ю лише один келих, а потім перейду на мінералку. Мені, зрештою, потрібна ясна голова.

Поки офіціант наливає шампанське в мій високий келих, я пишу в блокноті «Зустріч між Ребеккою Блумвуд і Люком Бренденом». Прискіпливо розглядаю сторінку, потім двічі підкреслюю напис. Так. Вийшло досить ефектно.

— Тож... — Я підводжу погляд і підіймаю свій келих. — За справи.

— За справи, — повторює Люк із кривою усмішкою. — Хоч їх у мене й малувато лишилося.

— Справді? — Я здивовано дивлюся на нього — і до мене доходить. — Тобто після того, що ви сказали в «Ранковій каві»? Через те у вас непереливки?

Він киває, і мені стає його шкода.

Тобто Сьюз має рацію — Люк таки справжній задавака. Але, на мою думку, він дуже добре вчинив, коли, не ховаючи голову в пісок, прилюдно розповів, що він насправді думає про «*Флатстафф Лайф*». І якщо тепер через це Люк зазнає краху — це буде просто страшенна несправедливість.

— Ви все втратили? — тихо питаю я, і Люк сміється.

— Ну, до такого не дійшло. Але сьогодні нам довелося дуже багато чого пояснювати всім, хто користується нашими послугами. —

Він кривиться. — Варто зазначити, що звинувачувати одного з провідних клієнтів у прямому ефірі — це не звична піарпрактика.

— Ну, як на мене, вони мають вас поважати! — не погоджуюся я. — Адже ви чесно сказали, що думаєте! А зараз таке нечасто трапляється. Це можна зробити... гаслом вашої компанії – «Ми говоримо правду».

Я ковтаю шампанського і підводжу погляд. Люк дивиться на мене з дивним виразом на обличчі.

— Ребекко, у вас є якась неймовірна здатність влучати просто в яблучко, — нарешті говорить він. — Саме таке казали й деякі з наших клієнтів. Можна вважати, що під усім, що ми говоримо, відтепер ніби стоїть печатка «правда».

— О, — вимовляю я, страшенно задоволена собою. — То все гаразд. Ви не розорилися.

— Не розорилися, — відповідає Люк із легкою посмішкою. — Хоча нас таки трохи потріпали.

Звідкись з'являється офіціант, доливає шампанського в мій келих, і я відпиваю ковток. Підводжу погляд — і знову Люк пильно дивиться на мене.

— Знаєте, Ребекко, ви надзвичайно прониклива людина, — говорить він. — Бачите те, чого не помічають інші.

— Та ну. — Я легко змахую келихом із шампанським. — Ви що, Зельду не чули? У мені фінансовий гуру поєднується з подружкою-сусідкою...

Я дивлюся йому в очі, і ми вдвох починаємо сміятися.

— У вас змістовні, але доступні відповіді.

— Знання, не відірвані від реальності.

— У вас освіченість поєднується з чарівливістю, з ясним розумом і... — Люк замовкає, зазираючи у свій келих, а потім зводить очі.

— Ребекко, я хочу попросити вибачення, — говорить він. — Уже давно хочу. Той обід у «Гарві Ніколс»... ви мали рацію. Я не ставився до вас із повагою, на яку ви заслуговували. На яку заслуговуєте.

Він замовкає, западає мовчанка, і я, опустивши очі на скатертину, відчуваю, як у мене спалахують щоки. «Як люб'язно з його боку говорити про це *зараз*», — розлючено думаю я. Він так турботливо замовив столик у «Рітц», запропонував шампанське і тепер чекає, щоб я посміхнулася і сказала: «Ой, та все гаразд». Але під усіма яскравими оздобами той випадок мене досі боляче зачіпає. А після успіху сьогодні вранці я в бойовому настрої.

— Моя стаття в «Дейлі Ворд» жодним чином не стосувалася того обіду, — кажу я, не підводячи погляду. — Жодним. І з вашого боку натякати, що це...

— Я розумію, — зітхає Люк. — Я не мав би такого говорити. Я просто... не міг стриматися і намагався якось виправдатися, коли, чесно кажучи, ви всім нам дали перцю.

— Справді? — Я не можу стримати легкої вдоволеної посмішки. — Я дала вам перцю?

— Жартуєте? — відповідає Люк. — Ціла сторінка в «Дейлі Ворлд» про одного з наших клієнтів, мов грім серед ясного неба.

Ха! А мені, власне, подобається ця думка. Усю брендонську компанію колотить через Дженіс та Мартіна Вебстерів.

— І Алісії теж дала перцю? — мимохіть запитую я.

— Вона так метушилася, що ледве шпильки не повідлітали, — сухо відповідає Люк. — Особливо коли я з'ясував, що вона справді говорила з вами напередодні.

Ха!

— Ура! — говорю я з дитячою радістю — і зразу ж про це шкодую. Успішні ділові жінки не радіють, коли хтось сварить їхніх ворогів. Я мала б просто кивнути чи багатозначно сказати «А-а-а».

— І вам я теж дала перцю? — питаю я, безтурботно стенаючи плечима.

Западає тиша, і за мить я підводжу погляд. Люк без усмішки дивиться на мене, і серце моє глухо бухає в грудях.

— Ти мені давно вже даєш перцю, Ребекко, — тихо говорить він. Він якусь мить дивиться мені в очі, а я дивлюся в очі йому, неспроможна навіть дихати. Потім він опускає погляд у своє меню. — То, може, замовимо щось?

Здається, ми вечеряємо майже всю ніч. Ми говоримо і говоримо, їмо і говоримо, і знову їмо. Тут усі страви такі смачні, що я ні від чого не можу відмовитися, і вино таке добре, що я забуваю про свій намір по-діловому випити один келих, а потім перейти на воду. І коли я байдуже колупаюся в шоколадному *feuillantine* з лавандово-медовим морозивом та грушами в карамелі, уже майже настала північ, і я от-от почну куняти.

— Як тобі ця шоколадна штука? — питає Люк із повним ротом чизкейка.

— Нічогенька, — відповідаю я і підсовую блюдечко до нього. — Хоча не така смачна, як лимонний мус.

Я наїлася так, що ледь не лускаю. Я ніяк не могла обрати серед усіх манливих десертів, тож Люк сказав, що нам слід замовити все, що сподобається. А такого виявилось чимало. Тож тепер мій живіт за розміром і вагою нагадує різдвяний пудинг.

Чесно кажучи, мені здається, що я нізащо не зможу встати з цього крісла. Воно таке зручне, і мені так тепло й затишно, і навколо так красиво, і в голові в мене паморочиться, зовсім трохи, але так, що мені не хочеться вставати. До того ж... Я не хочу, щоб усе це скінчилося. Не хочу, щоб цей вечір завершився. Мені було *так* добре. Просто дивовижно, скільки Люк мене розважав. Здавалося, що він такий

серйозний, нудний інтелектуал, але насправді він не такий. І взагалі-то наша розмова так і не дійшла до фрилансерських консультацій за проектом.

З'являється офіціант, прибирає весь наш посуд із-під десертів і приносить нам по чашечці кави. Я відкидаюся в кріслі, заплющую очі та відпиваю кілька ковтків тієї смакоти. Господи, я могла б тут залишитися назавжди. І я справді вже ледь не засинаю, крім усього, ще й через те, що минулої ночі я так хвилювалася через запрошення на «*Ранкову каву*», що майже не стулила очей.

— Я маю йти, — нарешті кажу я, змушуючи себе розплющити очі. — Треба повертатися до... — Де там я живу? У Фулгемі. — До Фулгема.

— Добре, — каже Люк, трохи помовчавши, і ковтає кави. Він ставить чашку і тягнеться по молоко. І тут його рука ковзає по моїй руці — і завмирає. Я відразу ж відчуваю, як напружується все моє тіло. Щоки в мене спалахують, а серце починає калатати від передчуття.

Гаразд, зізнаюся: я, е-е-е, ну, трохи посунула руку йому назустріч.

Просто щоб перевірити, що буде. Адже він легко міг би просто відсмикнути руку, якби захотів, правда ж? Долити собі молока, пожартувати, побажати добраніч.

Але він нічого цього не робить. Дуже повільно він кладе свою руку на мою.

І от тепер я справді не можу поворухнутися. Великим пальцем він починає водити по моєму зап'ясттю, і я відчуваю, яка тепла й суха в нього шкіра. Я підводжу погляд, дивлюся йому в очі та відчуваю, як у мене всередині щось здригається. Я не можу відірвати від нього очей. Не можу ворухнути рукою. Я мов заморожена.

— Той тип, із яким я тебе бачив у «Террацці», — каже він трохи згодом, і далі виводячи пальцем візерунки на моїй шкірі. — Він що, якийсь...

— Просто... ну, розумієш. — Я намагаюся байдуже засміятися, але я така знервована, що натомість виходить якийсь вереск. — Просто один знайомий мультимільйонер.

Люк якось мить пильно придивляється до мене, а потім відвертається вбік.

— Гаразд, — говорить він, немовби закриваючи тему. — Добре. Мабуть, варто нам викликати тобі таксі. — Я відчуваю дошкульне розчарування і намагаюся його приховати. — Або, може... — Він затинається.

Западає раптова тиша. У мене перехоплює подих. Що може? Що?

— Я тут усіх чудово знаю, — вимовляє, нарешті, Люк. — Якби ми хотіли... — Він дивиться мені в очі. — Думаю, ми могли б тут залишитися на ніч.

Моє тіло немов електричним струмом пронизує.

— Ти цього хотіла б?

Не в змозі щось промовити, я киваю головою. О Господи. О Господи, це найзахопливіша пропозиція в моєму житті.

— Гаразд, почекай тут, — каже Люк. — Я піду, спробую домовитися про кімнати. — Він устає, і я дивлюся на нього затуманеним поглядом, а рука в мене самотньо мерзне.

Кімнати. Про кімнати, а не про кімнату. Тож він мав на увазі не...

Він не хоче...

О Боже. Що зі мною *не так*?

Ми мовчки підіймаємося в ліфті разом із послужливим порт'є. Я кілька разів зиркаю на обличчя Люка, але він незворушно дивиться перед собою. Власне, він ані слова не вимовив відтоді, як пішов домовлятися про кімнати. У мене всередині все холоне — і, чесно кажучи, я навіть хотіла б, щоб для нас не знайшлося вільних місць. Але, виявляється, сьогодні скасували багато бронювань, а крім цього,

Люк — один із постійних і поважних клієнтів «Рітц». Коли я зазначила, як чудово нас обслуговують, він стенив плечима і відповів, що часто тут зустрічається з діловими партнерами.

З діловими партнерами. То от хто я йому? Я вже геть нічого нічого не розумію. Таки треба було мені їхати додому.

Ми в цілковитій тиші йдемо розкішним коридором, а потім порт'є відчиняє двері й запрошує нас до прекрасної кімнати з великим двоспальним ліжком та м'якими кріслами. Він ставить мій портфель і ноутбук на поличку для речей і, отримавши від Люка купюру, зникає.

Ми мовчимо. Я ще ніколи в житті так не ніяковіла.

— Ну, — каже Люк, — прийшли.

— Так, — кажу я якимось не своїм голосом. — Дякую... тобі. І за обід теж. — Я відкашлююся. — Було дуже смачно.

Ми ніби стали зовсім чужими одне одному.

— Ну, — знову говорить Люк і дивиться на годинник, — уже пізно. Ти, мабуть, хочеш... — Він замовкає і западає напружена, сповнена очікування тиша.

Серце калатає в мене в грудях, руки нервово стискаються. Я не наважуюся на нього поглянути.

— То я піду, — говорить нарешті Люк. — Сподіваюся, ти...

— Не йди, — чую я свій власний голос і спалахую, мов маків цвіт. — Не йди поки що. Ми могли б просто... — Я ковтаю. — Поговорити чи ще щось.

Я підводжу погляд, дивлюся йому в очі — і щось усередині в мене починає нервово пульсувати. Він повільно підходить і спиняється просто переді мною. До мене долинає аромат його одеколону і хрусткий шурхіт сорочки від його рухів. Усе моє тіло пронизане передчуттям. О Боже, як я хочу до нього доторкнутися. Але не наважуюся. Я взагалі не наважуюся поворухнутися.

— Ми могли б просто поговорити чи ще щось, — повторює він і повільно торкається руками мого обличчя. — Ми могли б просто поговорити. Чи ще щось.

А потім він цілує мене.

Його губи накривають мої, ніжно розсувають їх, і я відчуваю, як мене охоплює шалене збудження. Руками він проводить по моїй спині, стискає мої стегна; його пальці опиняються під моєю спідницею. Потім він міцно притискає мене до себе, і раптом мені стає важко дихати.

І стає зрозуміло, що цієї ночі нам буде не до розмов.

Двадцять чотири

М-м-м-м-м.

Як добре.

Я лежу в найзручнішому ліжку у світі, сонна, усміхнена й щаслива, і промені ранкового сонця грають на моїх закритих повіках. Потягаюся, простягнувши руки над головою, а потім із задоволенням падаю на численні подушки. О, як мені добре. Я почуваюся... задоволеною. Ця ніч була цілком...

Ну, скажу просто, що вона була...

Ой, та годі. Вам *цього* знати не треба. І взагалі, хіба ви самі уявити не можете? От і уявіть.

Я розплющуюся, сідаю і беру чашку кави, яку принесли в номер. Люк у душі, тож я поки що наодинці зі своїми думками. І не хочу здатися надто пишномовною, але я таки відчуваю, що сьогодні — один із найважливіших днів мого життя.

Справа не лише в Люкові — хоча це все було... ну просто пречудесно. Боже, він і справді вміє...

Та гаразд. Не про те мова. Я хочу сказати, що справа не лише в Люкові й не лише в моїй новій роботі на «*Ранковій каві*» (хоча щоразу, згадуючи про це, я відчуваю спалах неймовірної радості).

Ні, є ще щось більше. Я почуваюся зовсім новою людиною. Здається, що я... Я подорослішала. Я перейшла на новий етап життя — з іншим світоглядом, з іншими цілями. Я згадую, як легковажно мислила раніше — і мені просто смішно. Нова Ребекка значно серйозніша і врівноваженіша. Значно відповідальніша. Ніби з мене спали тоновані окуляри, і раптом я побачила, що справді важливо в цьому житті, а що — ні.

Я навіть цього ранку замислююся, чи не податися мені в політику... Минулого вечора ми з Люком трохи потеревенили про політику, і маю сказати, що мені спало на думку багато цікавого. Я могла б стати молодю депутаткою-інтелектуалкою і давати на телебаченні інтерв'ю з безлічі важливих питань. Я могла б стати фахівцем у галузі охорони здоров'я або освіти, або ще чогось такого. А може, й закордонних справ.

Мимохіть беру пульт і вмикаю телевізор — хочу подивитися новини. Я кілька разів перемикаю канали, сподіваючись натрапити на «Бі-Бі-Сі-1», але схоже, що в цьому телевізорі є лише примітивне кабельне телебачення. Урешті-решт я втрачаю надію, зупиняюся на якомусь «К'юТі-Ві» і лягаю назад на свої подушки.

«Насправді, — думаю я, попиваючи каву, — я досить серйозна людина». Мабуть, тому ми з Люком так добре й порозумілися.

М-м-м-м... Люк. М-м-м-м... приємно про нього думати. Цікаво, куди він там подівся.

Я сідаю в ліжку і саме розмірковую про те, щоб піти до ванної та здивувати його, коли мою увагу раптом привертає голос жінки з телевізора.

— ...пропонуємо справжні сонцезахисні окуляри «НК Малоун». Чорні та білі, у черепаховій оправі, із відомим усім хромованим логотипом «НК Малоун».

«Цікаво», — лінкуватю думаю я. Сонцезахисні окуляри «НК Малоун». Мені давно такі хотілося.

— Беріть усі три пари... — Жінка примовкає. — І сплачуйте не 400, не 300, а 200 фунтів! Ви заощадите щонайменше 40 відсотків від пропонованої роздрібної ціни.

Я ошелешено витріщаюся на екран.

Це ж просто неймовірно. *Неймовірно*. Ви уявляєте, скільки зазвичай коштують сонцезахисні окуляри «НК Малоун»? Сто сорок

фунтів щонайменше. Одна пара! А отже, можна заощадити...

— Грошей поки що не треба, — припрошує жінка. — Просто подзвоніть за номером...

Моє серце часто калатає, я намагаюся на тумбочці блокнот і записую номер. Отак і здійснюються мрії. Сонцезахисні окуляри «НК Малоун».

Я навіть повірити не можу. Зразу три пари! Мені більше ніколи не доведеться купувати сонцезахисні окуляри. Мене називатимуть Дівчиною в «Малоунах» (адже ті «Армані», що їх я купила минулого року, вже нікуди не годяться. Геть застаріли). О, це *таке* вартісне вкладення.

Тремтливими руками я набираю номер — і зразу ж додзвонююся! Я думала, що лінія буде зайнята численними покупцями, це ж така чудова пропозиція. Називаю своє ім'я та адресу, щиро дякую тій жінці, а потім кладу слухавку, радісно всміхаючись на весь рот. Сьогодні просто чудовий день.

Пречудовий. А зараз же лише дев'ята година!

Я радісно пірнаю назад під ковдру і заплющую очі. Може, ми з Люком пробудемо тут, у цьому прекрасному номері, весь день. Можливо, замовимо устриць із шампанським (хоча ні, бо я ненавиджу устриць.) А може, ми...

«Дев'ята година», — тихо відлунює в моїх думках. Я якусь мить хмурюся, хитаю головою, потім перевертаюся, намагаючись позбутися того відлуння. Але воно все ще там, докучливо бринить у голові.

Дев'ята година. Дев'ята...

І я різко сідаю в ліжку, а серце в мене перелякано калатає. О Боже! Дев'ята тридцять.

Дерек Сміт.

Я обіцяла, що прийду. *Обіцяла*. І ось залишилося півгодини, а мені ще треба дістатися туди, аж із «Рітца». О Господи. Що мені тепер

зробити?

Я вимикаю телевізор, закриваю обличчя руками і намагаюся спокійно і врівноважено все обміркувати. Гаразд, якщо вийти просто зараз — можна встигнути. Якщо швиденько одягтися, помчати вниз і вскочити в таксі — можна встигнути саме вчасно. Фулгем не так уже й далеко. А хвилин на п'ятнадцять можна й припізнитися, правда? Ми однаково зможемо зустрітися. Зможемо.

Теоретично — зможемо.

— Доброго ранку, — каже Люк, вистромивши голову з-за дверей ванної. Він загорнутий у білий рушник, а на плечах у нього блищать кілька крапель води. «А я минулого вечора навіть не помітила його плечі», — думаю я, витріщаючись на них. Боже, вони просто до біса спокусливі. І, власне, загалом він просто...

— Ребекко? Усе добре?

— Ой, — злегка здригаюся я. — Так, усе гаразд. Усе чудово! Ой, і ти нізащо не здогадаєшся! Я щойно купила прекрасні...

І тут я чомусь затинаюся.

Я не зовсім розумію чому.

— Я от... саме снідаю, — кажу я натомість, показуючи рукою на тацю. — Дуже смачно.

На обличчі в Люка відбивається легке спантеличення, і він повертається до ванної. «Гаразд, швидко думай», — наказую я собі. Що мені робити? Надягати щось на себе й бігти? Поспішати на зустріч?

Але рука моя вже тягнеться до сумочки, ніби вона сама вже все вирішила, я витягаю візитівку та набираю на телефоні номер.

Адже нам не конче *обов'язково* треба зустрічатися, правда ж?

І мені, напевно, вже нізащо не встигнути вчасно.

І він, мабуть, взагалі буде не проти. У нього, либонь, іще чимало справ, які потрібно вирішити. Насправді він, імовірно, навіть *не*

помітить нічого.

— Доброго ранку? — говорю я в телефон, і мене огортає хвиля насолоди. — Люк підходить до мене ззаду і починає цілувати мене за вухом. — Доброго ранку, так, я... Я хотіла б залишити повідомлення для містера Сміта.

**ГЕЛЬСІНСЬКИЙ БАНК
ГЕЛЬСІНКИ-ГАУЗ
124 ЛОМБАРД-СТРИТ
ЛОНДОН EC2D 9YF**

Ребекка Блумвуд
с/о «Вільям Грін Рікрутмент»
39 Ферингдон-сквер
Лондон EC4 7TD

Huvä Rebecca Bloomwood

Saanan jälleen kerran onnitella teitä hienosta suorituksestanne — tällä kertaa **«Ранкова кава»** ohjelmassa. Arvostelukykynne ja näkemyksenne tekivät minuun syvän vaikutuksen ja uskon, että teistä olisi suurta hyötyä täällä Helsingin Pankissa.

Olette todennäköisesti saanut lukemattomia työtär-jouksia — teidän lahjoillanne voisi hyvin saada minkä tahansa toimen **«Файненшел Таймз»**. Pyydän teitä kuitenkin vielä kerran harkitsemaan vaatimatonta yhtiötämme.

Parhaiten teille ehkä sopisi viestintävirkillijan paikka, joka meillä on tällä hetkellä avoinna. Toimen edellinen haltija erotettiin hiljattain hänen

luettuaan töissä «Плейбой».

Parhain terveisin

Ystävällisesti

Jan Virtanen

Товариство «Вишукані рамки»
Заробляй, не виходячи з дому
Бернсайд Роуд, 230а
Лідс L6 4ST

Міс Ребекка Блумвуд
Берні Роуд, 4, кв. 2
Лондон SW6 8FD

Шановна Ребекко!

Я пишу Вам, щоб підтвердити отримання 136 готових вишуканих рамок (блакитних, у стилі «Шерборн»). Щиро вдячні за Вашу сумлінну роботу. До цього листа додаємо чек на суму 272 фунти та бланк заявки на отримання наступного комплекту матеріалів для роботи.

Менеджер із контролю якості місіс Сандра Роуботем просила повідомити Вам, що вона надзвичайно вражена якістю виконання Вашого першого замовлення. Початківцям рідко вдається виконати роботу, що відповідає суворим стандартам якості компанії «Вишукані

рамки» — цілком очевидно, що у вас уроджений хист до виготовлення рамок.

Тож ми хотіли б запросити Вас продемонструвати Вашу майстерність на наступній зустрічі майстрів із виготовлення рамок, що відбудеться у Вілмслоу 21 червня. Це чудова нагода для всіх членів нашої дружної родини, що вдома виготовляють вишукані рамки, зібратися під одним дахом, обмінятися власними премудростями з майстрування рамок і життєвими історіями. Повірте, це дуже весело!

Із величезним нетерпінням чекаємо на Вашу відповідь.

Радісної вам творчості!

Малкольм Гідлі,

генеральний директор

P.S. Ви — та сама Ребекка Блумвуд, що дає поради в *«Ранковій каві»*?

«Ендвіч-Банк»

ВІДДІЛЕННЯ ФУЛГЕМ

Фулгем Роуд, 3

Лондон SW6 9JH

Міс Ребекка Блумвуд

Берні Роуд, 4, кв. 2

Лондон SW6 8FD

Шановна міс Блумвуд!

Дякую за Ваше повідомлення, залишене на автовідповідачі в неділю 9 квітня.

Мені дуже шкода, що ви й досі нездужаєте через гостру агорафобію.

З огляду на відносно задовільний поточний стан Вашого рахунку я вважаю, що ми можемо тимчасово відкласти нашу зустріч.

Однак запевняю Вас, що я пильно стежитиму за ситуацією і залишатимуся на зв'язку на випадок будь-яких змін.

Із найкращими побажаннями

Щиро Ваш
Дерек Сміт,
менеджер

P.S. Мені надзвичайно сподобався Ваш виступ у «Ранковій каві».
«ЕНДВІЧ-БАНК» — ІЗ ТУРБОТОЮ ПРО ВАС

Софі Кінселла — авторка відомих у багатьох країнах світу бестселерів, а в минулому — фінансовий журналіст. Із-під її пера вийшли неперевершені за своєю популярністю книги *«Ти вмієш берегти таємниці?»*, *«Нехатня богиня»*, *«Пам'ятаєш мене?»*, *«Двадцятирічна дівчина»*, *«У мене твій номер»* і *«Шлюбна ніч»*, а також низка шалено популярних романів про шопоголіка, за першим із яких у Голлівуді знято фільм *«Зізнання шопоголіка»*. Її новий роман називається *«Моє не надто досконале життя»*.

Авторка мешкає в Лондоні зі своїм чоловіком та дітьми.

Завітайте на сайт Софі Кінселли за адресою www.sophiekinsella.co.uk і дізнавайтеся про останні новини, відео та конкурси від Софі, а також приєднуйтеся до її товариства на *Фейсбуці*: www.facebook.com/SophieKinsellaOfficial